

ВЕСЕЛИН БОЖИКОВ

**ДОМИНАНТНИТЕ
МАТРИЦИ**

/ГЛОБАЛЕН МИЛИТАРИЗЪМ/

първо издание

СФЕРА[®]

2021

© Веселин Божиков
© СФЕРА, 2021
ISBN 978-954-9803-64-8

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод / 5

Въведение / 6

Доминантните матрици / 12

Доминацията / 13

Власт и война / 18

Агресията / 30

Разделението / 34

Еволюцията / 39

Глобалната война / 42

Глобализация и Глобализъм / 51

Дълбоката държава / 57

Нов Световен Ред / 60

Заклучение / 65

Приложение / 67

Литература / 125

Всевисшният ни дава свободата,
а властта ни я отнема по всички
възможни начини...

УВОД

Надявах се да не започвам да пиша тази книга, но поради все по-агресивния Глобализъм е важно да изясня по какъв начин Глобалният Монетаризъм е пряко свързан с Глобалния Милитаризъм.

Монетарната и демократичната (властовата) измама са глобално зло за обществото, но в мирно време те не изстребват масово хората, а само ги експлоатират. (Виж* книгите "Монетарните Матрици" и "Демократичните Матрици".)

Войната обаче (освен, че също е изтъкана от измама) води до огромен демоцид и е най-голямото човешко бедствие на Земята.

Основната причина да започна да пиша по тази зловеща тематика са някои книги посветени на психологията на войната и насажданата от тях невярна теория за естеството и същността на войната. Тези писания отричат или negliжират останалите теории за войната (икономически, етнически, религиозни, цивилизационни и пр.) и твърдят, че в основата на всички войни стои вроденият у хората феномен (инстинкт) за самоизстребление (самоунищожение).

Тези автори брутално пренебрегват, че войните се замислят, планират, финансират, подготвят, организират, мобилизират, осигуряват, пропагандират, обявяват, ръководят и пр. от воюващите власти (Елити). Те заблуждават и убеждават народа, че самите хора са обладани от някаква си мракобесна страст да се самоизстребват, а Елитите едва ли не само задоволяват тази им първична потребност. И това днес се нарича наука, а дори се именува "Психология на войната".

Вече ме разбирате защо започнах да пиша тази книга.

ВЪВЕДЕНИЕ

Битката не е човешко изобретение, войната - също. Вътрешновидови битки водят много животински видове. Войни обаче водят само няколко високоорганизирани вида.

Например, мравките водят войни за завладяване на територии и ресурси.

Маймуните пък, освен за територии и ресурси, водят войни и за завладяване на женските на врага (изтребват и прогонват мъжките противници).

Човеците водят войни за цялостно завладяване на територията, ресурсите, достиженията, богатствата и населението на противниковата страна.

Разбира се, има и войни с по-ограничени цели, както и приоритизиране, актуализиране и оптимизиране на целите в хода на самите войни. Също така, се наблюдава и динамика в развитието на мащабът и интензитетът на различните военни конфликти, както към разширяване/ограничаване (по мащаб), така и към ескалиране/затихване (по интензитет).

Има междуродови, междуплеменни, междуетнически, междудържавни, междусъюзнически, регионални, континентални и световни войни. Има и различни видове фокусирани (целеве), зонални (специални) и др. войни. Въобще, човечеството изобретява всевъзможни войни, стигайки чак до хибридните и информационните войни.

Не е възможно да се разгледа естеството на войните, без да се дефинира самото понятие за "война". Военната наука днес определя войната най-общо като организирана въоръжена борба между съюзи (пактове), държави, нации (народи), обществени и социални групи.

По-долу са представени определения на някои от по-известните автори.

К. Клаузевиц: "Войната е въоръжен сблъсък между две независими политически единици чрез използване на организирана военна сила с цел налагане на определена

политика."

Л. Уайт: "Войните са борба между социалните организми, наречени нации, за оцеляване, завладяване и използване на поземлени и водни ресурси за рудни полета и т.н. "

Р. Коен казва, че войната е: "легитимирани от обществото организирани настъпателни и/или отбранителни насилствени кръвопролитни действия между политически общности".

Дж. Кийгън в своя труд "История на войната" заключава, че същността на войната обхваща много повече от факторите на икономиката и политиката, тя често е израз и на културата на враждуващите страни.

Просто определение за войната ни дават последователите на организационния и структурния подход - "войната е форма на междугрупово организирано насилие, включително достигащо до степен хората да се избиват взаимно".

Според редица американски военни теоретици, войните в човешкото общество са като сблъсъците между животните, защото и в двата случая целта им е да се приспособят видовете, групата или индивида към променящите се условия на жизнената среда.

Подобни определения са ограничени и акцентът пада или върху биологичните характеристики на човека (вроденият "инстинкт за насилие", според Фройд - "инстинкт за агресия"), или върху редица социокултурни фактори (интереси, икономика, политика, особености на културата, етноцентризъм, национализъм и др.)

Трудно е да изброим всички видове войни, навлезли в езиков оборот. Общеизвестни са:

1. родови, племенни, етнически, междудържавни, междусъюзнически;
2. локални, регионални, континентални, световни;

3. кастови, класови, революционни, партизански, граждански;
4. фирмени, корпоративни, търговски, икономически;
5. цивилизационни, религиозни;
6. психологически, медийни, информационни;
7. студени, горещи, прокси, хибридни;
8. центрични, асиметрични, мрежови;
9. целеви, зонални и др.

Много от гореизброените войни не представляват въоръжен сблъсък (в традиционния смисъл), но с развитието на обществото вече дори информацията се възприема като нов вид оръжие, чрез което някой налага волята си над друг, т.е. му налага властта си. Важно е също да отбележим, че класификацията на войните и въоръжените конфликти по мащаб и участници (по вид и брой) са твърде условни.

Матрични войни досега не са възприети в терминологията, но според нас именно мисловните матрици стоят в основата на всички видове войни. Всички войни по своята същност са сблъсък в реалността на някакви мисловни матрици.

Просто казано, идеята за всяка една война е замислена в неичия(и) глава(и). В едни случаи тези мисловни матрици попадат в светлината на прожекторите, но в други - те са най-голямата тайна на войната, а пред обществото се представят съвсем други тези и идеи.

Матриците на войните могат да са еднотипни (твърде рядко) и комплексни.

Еднотипни са тези войни, зад които стои сблъсък на сходни мисловни матрици, например - религиозни, етнически, икономически, търговски и пр.

Комплексни войни са всички световни, континентални, междусъюзнически, междудържавни и пр. войни, при които сблъсъкът е между сложен комплекс от мисловни матрици и модели.

Всички войни от зората на историята се водят в условията на социокултурна система от типът Власт-Подвластни

(Доминиращи-Доминирани). Без йерархия, организация, власт и подвластни войните са невъзможни !

Повечето изследователи определят войната като обществено явление, продължение на политическите борби на хората чрез организирано въоръжено насилие. Войната е организиран акт на насилие, целящо да принуди противника да се подчини на волята ни, т.е. да приеме властта ни. Същността на войната е организирана, комплексна борба за власт, контрол и превъзходство с всички сили и средства между съюзи, държави, народи, класи, обществени групи и др. обществени формации.

В този смисъл твърдението, че войната е продължение на политиката с други (военни) средства е вярно. Правилно е и съждението, че политиката е продължение на бизнеса, но политиката и войната не са само бизнес.

На Земята има много народи, различни по култура, език, вяра, идеи, визия и интереси. Всеки народ се стреми да уреди живота си според своите идеи, виждания и интереси. При това развитие обаче, се противопоставят, конфронтират и сблъскват идеите и интересите на различните съюзи, държави, народи, класи, обществени групи и др. обществени формации.

Политическата динамика на различните интереси поражда напрежения, конфронтация и конфликти, и поставя страните в състояние на съперничество, противопоставяне и вражда, а често ги сблъсква в кръвопролитна борба за власт, контрол, територии, ресурси, достижения, богатства, подвластни човешки маси и др. Няма значение дали матриците на една война са материалистични, идеалистични или комплексни, те винаги са рожба на властта, а целта им е превъзходство и власт.

Всяка агресия - Глобална, Неоколониална, Колониална и пр. (въоръжена и/или невъоръжена), предизвиква съответен отбранителен отпор от атакуваните. След изчерпване на всички останали съпротивителни възможности (въоръжени и невъоръжени), културата винаги остава последният отбранителен рубеж пред тоталното овладяване, асимилацията и заличаването.

Съвременната либерална мантра - да се изгради устойчива система за глобален мир на основата на световен (глобален) либерален (свободен) пазар, е утопия. Това означава да поверим мирът (редът) на неограничената алчност и световната спекула.

Несъмнено в основата на днешния (свободен) пазар стои безлимитната алчност. Успешният бизнесмен (търговец) цели да купи максимално евтино и да препродаде максимално скъпо, т.е. да измами (колкото може повече), както производителя (продавача), така и потребителя (купувача).

Производителите се стремят да постигнат минимални цени и максимални обороти, за сметка на заниженото качество на стоките. Същите създават и промотират все повече нови измислени нужди и предлагат съответстващите им нови продукти.

Услугите пък надминават всякакви представи. Те масово рекламират и пропагандират всевъзможни виртуални страхове и нереални нужди, за да ги удовлетворяват впоследствие.

Конкуренцията, антагонизма, неравенството и несправедливостта са заложили в самата основа на капитализма, пазарната икономика и свободния пазар. Нарасналият брой въоръжени конфликти и войни (в условията на капитализъм) за богатства, достижения, ресурси, колонии, територии, пазари, сфери на влияние, подвластни маси и пр. през миналия и настоящия век са закономерно следствие от развитието на пазарните общества.

Големите монетаристки акули, ако успеят да ви завладеят монетарно и икономически, е малко вероятно да инициират срещу вас политически или военен натиск и въоръжен конфликт.

Днес модерната Глобална война срещу Тероризма е най-удобната и универсална форма на агресия за властващите Глобални монетаристи. Тя може да бъде всякаква, може да бъде навсякъде, може да бъде по-всяко време, може да бъде срещу всеки, може да бъде с всякакви средства, може да е с

всеки неприятел и да прикрие всякаква алчност, без дори да бъде обявена...

Тази война е нескончаема, както хроничните заболявания, а целта на нейните злокобни генератори са мащабно налагане на монетаристките интереси и Монетаристката Глобализация на света (Глобализъм).

Когато зад даден терористичен акт не стоят реални вражески въоръжени групировки, радикални формации или народи воюващи за своята кауза или свобода, се спотайват най-мрачните материалистични сили.

Универсализмът (Краят на историята) и Глобализмът (Сблъсъкът на цивилизациите) са най-популярните топ съвременни теории, обслужващи имперските интереси на Глобалните монетаристи. Тези, както и по-старите етнически, религиозни, икономически и др. теории целят да обосноват научно и да оправдаят морално инвазията на агресорите, както и да прикрият същинските им властови (имперски) интереси. Когато с етническата, религиозната и др. карти вече не може да се манипулира, контролира и зомбира обществото, се сътворяват нови - например идеологически (Универсализма) и цивилизационни (Глобализма).

Ето защо днес Универсализмът въздига в култ тъй наречената демократизация и свободния пазар, а Глобализмът оправдава цивилизационно световната инвазия на Запада.

Историците пресмятат, че в историята на човечеството през последните 5500 години е имало над 14500 войни. Сигурно има и доста други войни, които са останали неизвестни за съвременната историческа наука. Факт е, че от времето на Исус Христос (началото на новата ера) до днес, по света не е имало дори само една година без война!

Докато има силно влиятелни хора, различни обществени групи, формации, народи, държави и съюзи с противостоящи интереси, дотогава ще има въоръжени сили и въоръжени конфликти.

ДОМИНАНТНИТЕ МАТРИЦИ

Универсализмът и Глобализмът са всъщност новите Доминантни Матрици (ДМ) на световния властови елит.

ДМ са мисловни матрици, претендиращи за превъзходство, които се налагат от Доминиращите над Доминираните (от агресорите над атакуваните), пропагандирайки ги като по-висши от останалите (предходните доминантни) мисловни матрици. (Виж* книгата "Догматичните Матрици".)

Доминантните матрици изискват масово приемане и подчинение. Ако доброволно не склоните глава пред превъзходството им, следва икономически и политически натиск, майдани, метежи, преврати, и пр., а накрая въоръжени конфликти и войни.

В светлината на идеята за ДМ мирът е просто установен властови режим (ред) на Елитите, основан и оправдан с наложените Доминантни матрици.

Тук трябва да обърнем внимание, че често има различни Доминантни Матрици за народите (подвластните) и ДМ на Елитите (властта). Износът на демокрация (демократизацията) е ярък пример за този дуализъм. Елитите правят "Демократична война". Те уж ви носят демокрация (ДМ за подвластните народи), а всъщност ви налагат монетаристко и икономическо робство и изнасят богатствата и ресурсите ви (ДМ на властващите елити).

Чисто логически, всички войни може да се сведат до налагане с насилие на някакви Доминантни мисловни матрици, до освобождаване от вече наложени такива или до силов сблъсък между различни мисловни матрици, борещи се за доминантност.

Никоя досегашна теория за войната не може да обясни всички видове войни без Доминантните матрици.

Днес войните освен от съюзи (пактове), държави, нации, народи и етноси, се водят и от религиозни общности, радикални организации, сепаратисти, терористи, анархисти, престъпни организации, корпорации и пр. Последните изброени, както и първите, също искат чрез насилие да

наложат своите Доминантни матрици (интереси).

Войната отдавна не е това, което е била някога, но тя винаги се е водила и все още се води заради някакви идеи, родени в нечии глави! Дали ще завладявате територии и страни или ще налагате религии и идеологии, в крайна сметка в основата на войните винаги стоят някакви Доминантни мисловни матрици.

Несъмнено, всички Доминантни матрици се пораждат от разума и целят да променят реалността. Промените в обществото са в полето на политиката, но тя често е безсилна да реши много от проблемите и така се стига до покачване на напрежението, противопоставяне, конфронтация и конфликти.

Войната обаче е най-злокобното човешко решение за осъществяване на промени. Тя е бедствие, което е проява на върховната ограниченост на човешкият разум. Дори агресорът да налага по-висши мисловни матрици, това не винаги означава развитие на обществото към по-добро (особено ако подтиснатите не са достигнали съответната степен на осъзнаване и развитие на разума). Ако някой иска да подпомогне развитието на друг, му изпраща просветители, а не завоеватели!

Някакви мисловни матрици (колкото и висши да са те) не могат да оправдаят безумието и мракобесието на войните!

Всевисшият е дал на хората свободата, но властта им я отнема по всички възможни начини. Чрез войните обаче, властта буквално поробва народите, погребва хората, заграбва и руши техните достижения, и ограничава тяхното бъдещо развитие.

ДОМИНАЦИЯТА

Превъзходството във войните обикновено се постига със сила, но стабилност след победата се осъществява чрез налагане на подходящи Доминантни мисловни матрици. Всъщност, ако бъдат наложени (приети) Доминантните матрици на агресора в условия на мирни промени, често въобще не е нужно да се води война.

Милитаристко-Монетаристката доминация на Запада

поражда политическа нестабилност в много страни по света и в редица междудържавни отношения. Сметката за западния растеж и просперитет се плаща от страните на целия останал свят, чието развитие в една или друга степен, се възпрепятства, ограничава или контролира.

Тъй наречената свободна търговия между свободни (Доминиращи) и несвободни (Доминирани) страни води до срив на местните икономики, напрежения, конфронтация и конфликти, както и до свръхпечалби за доминиращите страни. Така либерално и демократично, развитието на доминираните страни е контролирано и подчинено на интересите на доминиращите страни.

Обществената система Власт-Подвластни на международно ниво се проявява като Доминиращи-Доминирани. Тази несправедлива система на международни отношения задържа развитието на повечето страни, поражда множество напрежения, води до конфронтация и е причина за нескончаеми конфликти и войни.

Същинската цел на всяка една война е властта. Това е напълно закономерно в обществена система от типа Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани). Властта пък обикновено е консервативна и задържа развитието на подвластните, за да може по-устойчиво и дълго да властва над тях.

Но колкото и да са мощни доминиращите страни, винаги идва момент, когато те вече не могат да подтискат и контролират развитието на доминираните...

Ред и Хаос

Военните структури са високоорганизирани със строг уставен ред, но войната почти винаги води до обществен хаос.

Новият обществен ред се налага от победителя. Той налага своите Доминантни мисловни матрици (явни и тайни) над победените. Мирните договори са просто доминантният печат над победените!

В някои редки случаи, когато се създават нови държави или се възстановява независимостта на съществували

държави, войните се приемат за освободителни. В тези случаи победените (обикновено империи) губят свои роби, подвластни маси, ресурси, богатства и територии, а в някои случаи може и те самите да бъдат поробени.

Освободените народи обикновено попадат под контрола на новата власт или под опеката на победителя.

В тази светлина мирът (редът) е просто легитимиране (установяване) властта на победителите над подвластните.

Институции и Елити

Войната може да руши, но и да създава съюзи и държави. Също така може да руши, но и да създава институции и ред. Сблъскалите се Елити (власти) често деинституционализират и институционализират потърпевшите общества.

Това е така, понеже институциите са стълбовете на властта и поддържат наложеният обществен ред в системата Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани). Руши се старият ред и неговите съюзи, държави и институции и се налага новият ред, с неговите съюзи, държави и институции.

Разбира се, в реалността нищо не идва от нищото. Всички налични завладени ресурси, средства, системи и инфраструктури просто се преоформят, преформатират и реструктурират, според наложените от победителя Доминантни матрици.

От друга страна, в историята на човечеството насилието е било основен инструмент на много групи, формации, общности и народи срещу една несправедлива властова система, за освобождаване от подтисничество, за прекратяване на непоносими условия на живот, за промяна на политическата или икономическата система и пр.

Такова справедливо насилие почти винаги е било съществен фактор за позитивното развитие на обществото.

По-голямата част от съвременните страни са се появили благодарение на националноосвободителни войни, въстания, бунтове, партизански движения, преврати и пр. Така много народи са свалили подтиснически диктаторски режими,

отхвърлили са експлоататорска колониална сила, постигнали са свобода и независимост, а после са изградили свои държави.

Държави и Съюзи

Всички народи се стремят към създаване, укрепване и утвърждаване на своя държава. После следва устрем към присъединяване на околните територии, в които има техни сънародници и сродни на тях етноси. От този момент нататък, последващото териториално разширение е с основна цел - завладяване на нови територии, ресурси, богатства, достижения и подвластни маси.

Когато една държава завладее няколко съседни страни и народи, тя се превръща в империя. Разбира се, има и изключения, когато процесът на присъединяване не е чрез война. В тези случаи обикновено се формира федерация или конфедерация, която често прикрива имперска същност.

Всяка империя цели да се съхрани и разшири във времето и пространството. Поради това основната политика на имперската власт е "разделяй и владей", както извън империята, така и вътре в нея.

След прекратяването на вътрешните войни, урегулирането на правилата за търговия, въвеждане на единна мерна система, установяване на единна монетарна система, на обща система за държавни разходи, на система за административен контрол, и др. подобни, свързани с утвърждаването на всяка една универсална империя, идва златното и време. Това е благодатен период на устойчива имперска експанзия и стабилизация.

След завладяването на околния регион империите се стремят да овладеят и континента. В тези случаи обикновено се срещат и сблъскват с други империи, които целят същото. Този тип развитие е характерен за континенталните империи.

Островните империи след завладяването на околните острови, се впускат в присъединяване на по-далечни острови и завладяване на крайбрежни територии от други страни. Понататъшната им експанзия води до колонизиране на цели

държави, а сетне агресията им се простира и по други континенти. Това, рано или късно, води до сблъсъка с други империи.

Колониален тип експанзия може да се осъществява и от континенталните империи.

В крайна сметка, след завладяването (овладяването) на територии от друг континент, целите и политиките на агресивната империя вече стават глобални.

Стремешът към световна доминация на империите никога не е спирал. Още в древността редица империи са се опитвали да завладеят света.

Застрашените държави могат да реагират на възхода на една нова велика сила (империя) по два основни начина или чрез комбинация от тях. Сами, или в съюз с други страни, те могат да се опитат да укрепят собствената си сигурност чрез балансиращи действия срещу издигащата се сила за нейното въздържане и ограничаване, а при нужда, да воюват, за да я отслабят и разбият.

Друг вариант е държавите да опитат мирно да се прикрепят към възходящата велика сила. Приспособявайки се към нея, те заемат вторична (подчинена) роля в отношенията си с империята, стремейки се техните най-важни достижения и интереси да бъдат съхранени и защитени, макар и вече васални и подчинени.

Някои изследователи смятат, че формата на империята еволюира така, че да и осигури условия за световно господство.

След двете световни войни, агресивните Елити осъзнават, че световно господство не може да бъде постигнато и чрез колониален тип империя. На сцената идва неоколониализма, който отпуска колониалната хватка, но надява монетаристки окови на доминираните страни. Характерно за неоколониалните империи е, че продължават да съхраняват и увеличават милитаризма си, за да могат да налагат своя монетаризъм в по-голям мащаб. Така, те изсмукват природните ресурси и човешкият потенциал на неоколониалните страни, а в същото време ги превръщат в

свои пазари и длъжници (времето на Студената война).

Този тип развитие също не успя да доведе никоя империя до тотално световно превъзходство и доминация.

След разпадането на Източния блок дойде ред на Глобализма. Той налага неестествени антиетнически, антинародни, антинационални, антиродови, антисемейни, антиморални и др. антинормални "ценности", за да постигне нужната му максимална локална дискретизация и дезинтеграция.

Целта е освен чрез "разделяй и владей", атакуваните общества (по всевъзможни начини) да бъдат манипулирани и зомбирани с новите ценности (новите Доминантни матрици), за да бъдат по-лесно локално дискретизирани и глобално интегрирани и контролирани.

На Запад днес саможертвата е лудост, индивидуализма е култ, духовното и скромността се презират и принизяват, а се въздигат и почитат консуматорството и материалното.

Властващите елити, освен тайно (чрез т. нар. глобална дълбока държава), вече съвсем открито и брутално налагат на държавите интересите си, пряко чрез транснационалните корпорации, големите банки и международните организации.

Чрез Глобален милитаризъм се налага и укрепва Глобален монетаризъм. Който не се съгласи да се подчини и включи мирно в монетаристките и милитаристките съюзи, бива изолиран, санкциониран, политически и силово интервениран (атакуван).

Тъй наречената Глобална интеграция (Глобализъм) се постига въз основа на многопосочна локална дезинтеграция...

ВЛАСТ И ВОЙНА

Основната цел на войната е властта (т.е. агресорът цели да наложи своята воля над атакувания), независимо какви са Доминантните матрици, които я аргументират. Победителят, дори да не успее да въведе и утвърди своите официални Доминантни матрици, винаги се стреми да наложи и укрепи властта си над победените.

При всяка една война са налице враждуващи власти

(Елити). Точно те водят войната и сблъскват подвластните им народи (маси). След края на войната победителят установява новият ред (мир).

В тази светлина войните са за целева власт, зонална власт, локална власт, за регионална власт, за континентална власт и за световна власт.

Сун Дзъ говори за власт и владетели, когато коментира проблематиката относно решенията, свързани с войната.

Клаузевиц формулира тезата, че войната е продължение на политиката с други (военни) средства. Само малцина изследователи обаче обсъждат и анализират защо последния говори именно за политиката, а не за владетелите на своето време.

Клаузевиц казва така, понеже (още по негово време) политиката вече не се е формирала изцяло от официалната власт. Още тогава е имало властови фактори в сянка, които са влияели и формирали политиката дори на цели държави.

На практика днес, почти навсякъде, официалната (формалната) власт вече е само властови актьор на скритата реална власт (Дълбоката държава).

Историческият, политическият и логическият анализ показват, че властта и политиката не са възможни без насилие. Където има власт, политика и обществено-политически структури, има различни органи на насилие и наличие на ответна конфронтация на това насилие чрез друго насилие. Пряката корелация между власт и насилие се наблюдава, както във вътрешен, така и във външен план.

Реални и Формални власти

Никъде другаде в обществения живот не става толкова ясно, че в събитията участват реални и формални власти, както в подписаните след войните мирни договори.

Новият ред се налага от победилата формална власт в полза на победилата реална власт (Елит). Ако има ползи за народите победители, то те са помпозни, но вторични клаузи.

Изследователите приемат, че от Френската революция насам вече военните конфликти са по-скоро между нациите,

отколкото между владетелите. Според Р. Палмър "Войните на кралете приключват през 1793 г." Всъщност, оттогава насам започват войните между Елитите, а нациите са само пушечно месо в мракобесните им планове и злокобните им действия.

Понеже отговорността за войните носят формалните власти, Елитите (скритите власти) се чувстват недосегаеми и безнаказани. Поради това те често стигат до немислими злодеяния. Историята ни показва, че Елитите надминават в кръвопролитие и мракобесие си владетелите.

Кой печели

От войните най-много печелят победилите реални власти (Елити). Точно те са същинските победители. По-малко печелят формалните власти и най-малко, ако въобще печелят, са победилите народи.

Винаги обаче отлично печелят bankerите, оръжейните и др. корпорации и търговците, финансирани и обезпечавали (често едновременно) воюващите страни. Нерядко изброените тук са и част от воюващите Елити.

Обективно погледнато, войната е продължение на политиката с други средства. Политиката пък от своя страна се явява продължение на бизнеса. Всъщност, в мирните договори юридически се закрепват по-голямата част от печалбите и загубите на воювалите страни.

В тази светлина, войната днес може да се разглежда като най-рисковият, но и най-печелившият бизнес.

Тук е важно да припомним думите на Томас Данинг, който дава следната характеристика на капитала: "Капиталът избягва шум и грубости и се отличава с предпазлива натура. Това е вярно, но това не е цялата истина. Капиталът се страхува от липсата на печалба или твърде малка печалба, както природата се страхува от вакуум. Но след като има достатъчно печалба, капиталът става смел. Осигурете му 10% печалба и капиталът е съгласен на всякакво използване, при 20% той се активизира, при 50% е готов да си строши главата, при 100% потъпква всички човешки закони, а при 300% няма престъпление, което той не би посмял да извърши..."

Ясно е, че при войната вероятната печалба за победилите Елити доста надхвърля 300% ...

Загубите обаче винаги остават за народите. Хората понасят ужаса на войната, те губят близките си, домовете, работата, обществени блага, своя жизнен стандарт и пр. Народите дълго изплащат заемите и репарациите, често поколения занаяпред.

Кой финансира

Опитът ни да намерим цялостно изследване за финансирането на Световните войни беше неуспешен. Малкото частични изследвания пък са обявени от властовата пропаганда за конспиративни теории...

Несъмнено финансирането и материалното обезпечаване на войните е една от най-големите световни тайни (конспиративни факти)! Ако се проследят подробно паричните и стоквите потоци преди, по време и след войните, биха се осветили много от тайните на формалните и реалните власти.

Това, че едни и същи банкови структури са финансирали едновременно различни враждуващи страни, не е нещо ново. Това, че едни и същи корпорации са обезпечавали враждуващите страни е "просто бизнес". Това, че едни и същи търговци са снабдявали враждуващите страни, не буди съмнение. Но това, че враждуващи страни по време на война са търгували помежду си, вече идва твърде много за разбиранията на обикновените хора...

Проучване за последните войни, водени от Съединените щати след терористичните удари на 11 септември 2001 година, дава огромни числа. Авторите на проучването - екип от 20 икономисти, юристи и политолози от университета Браун в Провидънс, се опитват за пръв път да дадат обективен отговор на въпроса колко са стрували войните на САЩ в Ирак, Афганистан и Пакистан. Излиза, че с прибавянето на лихвените плащания се оформя сума между 3,2 и 4 трилиона долара. При това без да са отчетени разходите за обезщетения на ветерани или за лечение и рехабилитация на ранените.

"Разходите за една война не свършват с края на

сраженията", казва ръководителката на проекта Кетрин Луц...

Конспирацията

Още Сун Дзъ казва, че разузнаването е критично важно за войните и военните действия, а военното изкуство се базира на тайните и измамата. Поради това, основната цел на шпионите са тайните на противника, а тяхната най-важна задача са тайните операции за подриване и отслабване на противника.

От друга страна пък контраразузнаването се стреми да елиминира и неутрализира специалните операции и другите действия на вражеското разузнаване.

В средите на властовите кръгове във Вашингтон има една максима - "Ако нещо не е секретно, то или не е важно, или не е вярно."

Тайни, тайни и пак тайни от Елитите, та чак до отделните бойни единици, а масово властта пропагандира, че нямало никакви тайни и конспирации.

За конспирациите на Елитите са изписани неизброими книги, като много от тях засягат и тайните на войните. Властовата пропагандна машина обаче постоянно тръби, че няма реални конспирации, а всички тези писания по тематиката са нечии фантазии.

В същото време, всяка власт се държи, точно чрез наличието на множество тайни структури и др. всевъзможни тайни. Тайни служби, тайни отдели, тайни отряди, тайни звена, тайни съветници, тайни пратеници, тайни операции и т.н., та чак до тайните архиви...

Ако някога се разкрият всички тайни архиви, ще се види колко много реални конспиративни факти стоят именно зад войните. Обаче най-конспиративното за войните, въобще не се намира дори в тайните архиви. То най-често си остава завинаги само в нечии глави...

Война без конспирация никога и никъде не е имало и няма да има !

Поводи, Причини и Цели

Важно е да се прави разлика между поводите, причините и целите на войните.

Поводите винаги са явни (без значение дали са инсценирани или не), но причините и целите са явни и тайни. Донякъде явни са причините и целите на формалната власт, понеже войната се пропагандира. Почти винаги тайни са причините и целите на реалната (скритата) власт. Точно те стоят в основата на войните и предопределят в голяма степен развитието на военните конфликти.

Определете сами повода, причините и целите при инвазията на САЩ в Ирак.

- Възпирание на ядрена програма и издирване на ОМУ (Оръжие за Масово Унищожение).
- Налагане на свободен пазар и въвеждане на демокрация (т. нар. демократизация).
- Инвазия и агресия за ресурси, петрол, богатства и регионален контрол (власт).

В списание "Лансет" е публикуван интересен доклад на екип учени от Балтимор, ръководен от Л. Робъртс. Те са направили проучване на насилието в Ирак след инвазията на американците и британците през 2003 г. Този доклад е формулиран въз основата на данни, събирани в продължение на година и половина след нахлуването.

Според данните основна причина за смърт на хората в страната преди инвазията са били сърдечни удари и хронични болести, докато след нейното начало те са умирали преди всичко от насилствените действия на войските на водената от американците коалиция. Детската смъртност е нараснала от 29 на 1000 от преди войната до 57 на 1000 след войната. Повечето от убитите от окупационните сили са били жени и деца. Рискът от смърт чрез насилие по време на демократичната американска окупация е станал 58 пъти по-висок, отколкото по времето на режима на диктатора Саддам Хюсеин.

По много занижени оценки загиналите цивилни граждани

за около година и половина след окупацията е бил над 100 000 души. Това е огромна стойност, която е 33 пъти по-висока от тази на загиналите в Ню Йорк на 11 септември 2001 г., дала основание на САЩ за началото на "войната с тероризма".

Окупационните войски на Американската коалиция влязоха в Ирак, за да свалят Саддам Хюсеин и да направят живота на хората по-спокоен и сигурен, но резултатът беше точно обратният - животът там стана 58 пъти по-несигурен и неспокоен!

Потребности и Интереси

Много изследователи определят интересите като комплекс от специфични потребности на индивида или на обществената формация.

Нашето виждане е, че потребностите са свързани преди всичко с човешкото съществуване (оцеляване), а интересите са свързани с човешкото осъществяване (развитие).

Почти всички хора имат сходни потребности, но интересите им са твърде различни. Това е така, понеже всички хора са на различни нива на развитие на разума си, което определя и различните им интереси.

Да завладяваш е интерес, а да оцеляваш е потребност!

В тази светлина войните са колизия между интересите на агресорите и потребностите на атакуваните.

Обикновено агресорите не задоволяват свои потребности, нито пък удовлетворяват интересите на атакуваните. Изключения могат да се търсят само при условия на някои бедствия и екокатастрофи, но обикновено в тези редки случаи не се води война.

От друга страна интересите на Елитите и народите също са различни. При атакуваните страни, донякъде има синхрон между потребностите и интересите на народа и Елита. При агресорите обаче, интересите и потребностите на Елита и народа са в силен асинхрон.

Инстинкт и Интелект

При хората има два съвсем различни вида агресивност. Първият вид е инстинктивен, както при животните. Това е психогенетичен код, който управлява индивида да напада и да бяга, когато е застрашено оцеляването му. Тази позитивна агресия служи на естествения подбор, тя е биологично адаптивна и спира, когато заплахата повече не съществува. Такава агресия подsigурява жизнените потребности на индивидите.

Другият вид е негативната агресия, съчетаваща мракобесие, жестокост и бедствена деструктивност, която е характерна за хората. Този вид агресия е плод на интелекта, тя не се основава на психогенетичен код и не е биологично адаптивна. Тя няма за цел задоволяване на жизнени потребности на индивида. Този вид агресия задоволява най-злокобни човешки интереси.

Във войните се наблюдават и двата вида агресия.

Агресорът в една война прилага негативен вид агресия, понеже той задоволява своите интереси.

Атакуваният реагира с позитивна агресия. Той подsigурява своите жизнени потребности.

На бойното поле обаче, след сблъсъка на военните формации, всички войници са поставени в условията на оцеляване. За командващите (по йерархията нагоре) естеството на агресията зависи от развитието на битките (сраженията) и хода на войната.

Обяснението на войните с някакъв си хипотетичен "инстинкт за самоунищожение" е ненаучно, нелогично и невярно.

Човешките формации толкова фундаментално се различават по степен на кръвопролитие и деструктивност от животните, че бедствените факти (разрухата и кръвопролитие), по никакъв начин, не биха могли да се обяснят с вродената (природната) деструктивност и първичната (животинската) жестокост.

При хората различните степени на деструктивност и жестокост имат комплексно развита идейна база и са свързани

с нарочни властови структури и системи. Освен това, степента на деструктивност и жестокост се повишават с развитието на човечеството, а не обратното!

Поради това войната при хората може да се определи само с думите зло, мракобесие и античовечност!

Планиране, Прогнозиране, Управление

Принципът на управлението се основава на матрици, модели и прогнози (матрициране, моделиране и прогнозиране). Решенията обикновено се базират на актуална информация и прогнози. Всяка прогноза се базира на някакви мисловни матрици и модели.

Планирането на една война се базира на множество прогнози, които сами по себе си са комплексни мисловни матрици и модели. Макар, че в тази сфера матриците и моделите не са такива, каквито са в точните науки, те също се явяват добра основа за успешно прогнозиране.

На бойното поле обаче, много нереалистични мисловни матрици и модели са били разбити на пух и прах от реалността.

Абсолютно необходимо е за всеки командващ да осъзнава, че прогнозите и плановете са виртуални (мисловни матрици и модели), а решенията и действията са реални и носят всички последствия от взаимодействието им с реалността.

Ние мислим така, но противникът ни мисли онака. Един вид, войната се води първо в полето на разума, а след това преминава и на бойното поле.

Една източна мъдрост гласи - За да надникнеш в главата на някого, трябва да го познаваш по-добре, отколкото той самия себе си.

Мотивация и Манипулиране

Както е при едно убийство, човек трябва да бъде мотивиран, за да воюва, да пролива кръв и да убива хора. Мотивите може да са материални (богатства) и морални (идеали). За наемните войници има пари, плячка и слава. За

мобилизираните войници има само дълг, идеали и признание.

От паметта на века властта отлично знае, че хората са податливи на мотивиране, манипулиране и дори зомбиране. Тя грижливо подрежда колодата с мотивиращи, манипулиращи и зомбиращи карти и започва да нарежда пасианса на необходимата и омраза и преследвания интерес.

Във всяка война властта има предвид всички човешки слабости и се възползва максимално от тях, за да мотивира, манипулира, контролира и управлява хората.

Който ламти по материалното, бива мотивиран материално, който се води от идеалното, бива мотивиран с идеали, а за основната маса от хора почти винаги остават манипулацията и силовата принуда. Който отказва да воюва бива заклеен, преследван, репресиран и пр., като предател и враг на народа.

Пацифистите обаче са най-истинските радатели за народа, понеже осъзнават ужаса и последствията от войната. За съжаление, репресирани от властта и заглушени от властовата пропаганда, те твърде рядко успяват да постигнат успех.

Изкуството на войната

В трактата си "Изкуството на войната", Сун Дзъ изследва връзките и зависимостите между войната, властта, политиката, интересите, стратегията, тактиката и различни други фактори важни за победата.

Според Сун Дзъ командващите трябва да се стремят да провалят плановете на врага, да унищожат съюзите му, да подринат укрепените му структури, да го разединят, дезорганизират, дезориентират, изтощят и пр. дейности по подготовката на едни бъдещи ефективни бойни действия.

Най-добрите пълководци обаче побеждават вражеската армия без бой и покоряват противниковата страна без да водят битки. Сун Дзъ още казва, че най-голямото изкуство на войната се състои в умението да се заблуди противника и в измамата...

Направи Бързото да изглежда Бавно, Малкото - Голямо, Статичното - Динамично, Близкото - Далечно, Скритото - Открито, Силното - Слабо, Порядъкът - Безпорядък и пр. ... ,

както и обратното.

Познавай добре себе си и максимално опознай противника си. Използвай човешките слабости на военачалниците, войниците, населението и първенците. Във войната шпионажът и диверсията често са от първостепенна важност за успеха и победата.

Най-голямата победа е, когато завладееш и подчиниш противника без употреба на военна сила. Спечели битката още преди тя да е започнала - ни казва Сун Дзъ.

Западният елит много добре е усвоил приемите на това източно изкуство и все повече разчита на невоенното завладяване на нови страни, територии и сфери на влияние.

Примерът с невоенното овладяване на страните от Източна Европа е направо за учебниците по стратегия.

Теории за Войната

Теориите за войната разглеждат поводите, целите, причините, следствията и пр. характеристики на войните в хода на историческото развитие на обществото.

Формирани са етнически, религиозни, икономически, политически, идеологически, цивилизационни и др. теории.

Съществена разлика между теориите (освен по причините и целите) е самото обосноваване и обяснение на различните форми на агресия и насилие.

Тук основните теории за войната залагат на :

- биологическите фактори (природно заложеното в човека);
- психологическите фактори (фрустрацията и преодоляването на ограниченията чрез насилие);
- културно-историческите/социокултурните фактори (засягащи комплексната жизнена обстановка).

Никоя теория обаче не акцентира на властовите фактори на агресията и насилието, мракобесието на Елитите, обществената система от тип Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани), връзката Власт-Война (Власт-Насилие), цикличността Война-Мир-Война и мирът, като установена доминация и форма на утвърдена междудържавна власт.

Нашето виждане е, че основният фактор за избухването на войните е системен (социокултурен) и се корени именно във властта. В обществена система от типа Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани) борбата за власт винаги ще води до напрежение, противопоставяне, конфронтации и конфликти, както във вътрешен, така и във външен план.

Цикличността Война-Мир-Война

След приключване на войната (ако не е завладял изцяло подчинената страна) победителят налага мирен договор. Несъмнено, той диктува условията в него и налага своята воля за новият междудържавен ред.

Историята ни показва, че в почти всички случаи победителят ограничава бъдещото развитие на подписания народ(и).

Развитието на разума и обществото е процес, фундаментално заложен в реалността, който не може да бъде спрял от никоя власт. Стопирането, задържането, ограничаването и подтискането на естественото развитие поражда обществено напрежение, конфронтация и конфликти. С времето напрежението нараства и разпалва ненавист, омраза и гняв към подтисниците (чужди и свои).

Каквито и да са Доминантните матрици които са били налагани, идва момент, в който те се разбиват от развитието на реалността.

Анализът на двете Световни войни показва, че същинските причини се коренят именно в мирните договори и наложения с тях несправедлив и подтискащ междудържавен ред. Основните виновници за това положение са победилите Елити със своята алчност и арогантност. Те искат много бързо да осребрят и инкасират победата, но така сами залагат основите на бъдещата нова война.

Това положение се наблюдава поради известен психичен комплекс, характерен за множество властници - да си мислят, че са всевластни и че ще властват вечно. Само че в природата нищо не е неограничено и вечно, а всичко е ограничено и циклично...

АГРЕСИЯТА

Според Декларация на Общото събрание на ООН от 14.12.1974 г. (рез. № 3314) "Агресия е използване на въоръжени сили от една държава срещу суверенитета, териториалната цялост или независимостта на друга държава." Агресор е тази държава, която първа употреби въоръжена сила. Декларацията също така описва други насилствени актове, които се смятат за форми на агресия.

На Запад днес терминът война целенасочено се избягва. Говори се за военни действия, операции, кампании, ескалирало напрежение и пр. Нормално е да прочетете в медиите за "съпътстващи жертви" и "косвени жертви" - при цивилни жертви, за "нанесени удари" - при бомбардировки и ракетни атаки, за "меки и твърди цели" - при унищожаване на хора, техника, имуществва, инфраструктура и пр.

В медиите и много от научните публикации вече масово се заменя терминът "война" с "военно стълкновение", "военни действия" и "военни операции". Това е така, понеже въоръженото стълкновение, военните действия и военните операции не изискват обявяване на война и промяна на условията на живот (преминаване към състояние на война). Налице е просто и удачно камуфлиране на военните сблъсъци посредством евфемизми за масова употреба.

Всяка голяма агресия и жестоко кръвопролитие в историята винаги са били оправдавани с предотвратяването на някакво друго насилие, с възвишени слова за свобода, равенство, братство, независимост, справедливост, права на човека, демокрация и с обещания да се изгради един "мирен свят". Разбира се, целта на повечето войни е наистина мирът, само че нов мир (нов ред)...

Насилието

Според доклад на ООН има шест групи основни заплахи, с които трябва да се ангажира съвременният свят :

- войни между държавите;
- насилие вътре в страните, включително гражданска война,

широкомащабни нарушения на човешките права, демоцид и геноцид;

- бедност, инфекциозни болести и унищожаване на околната среда;

- ядрени, радиологични, химически и биологически оръжия и аварии;

- тероризъм;

- транснационална организирана престъпност.

Видно е, че всички тези фактори са свързани с насилие, било то културно, икономическо, политическо или военно.

Според някои изследователи насилието е употреба на различни, включително въоръжени форми на сила срещу личност, групи, обществени формации или общества, с цел завоюване, завладяване и запазване на власт, господство, превъзходство, привилегии и др. форми на неравенство, принудително налагане на различни социални модели или на нови обществени и/или икономически отношения.

Несъмнено това насилие се замисля, планира, финансира, провокира, инициира, организира и реализира от Елитите, понеже те са факторът, акумулиращ неравенство в обществото.

Защитниците на теориите за феномена (инстинкта) за самоунищожение, освен че се стремят да оправдаят мракобесието на Елитите, често брутално вменяват вината за насилието на потърпевшите (масите). За тях също е нормално агресорите да са хуманисти (цивилизовани), а атакуваните да са насилници (варвари).

Само, че насилие има в целия спектър на всевъзможните обществени форми - военно, политическо, икономическо, социално, етническо, религиозно, информационно и пр. Тъй че, когато т. нар. варвари са подложени на всяческо (комплексно) насилие от цивилизованите, на тях не им остава нищо друго, освен да ползват някои достъпни тям форми на насилие, определяни като варварски, терористични и пр.

Не е присъщо за нормален човек да убива, но това е една съвсем закономерна, крайна последна реакция на угрозата

за собствения или на близките живот. Какво друго остава на един народ, доведен до границите на оцеляването, застрашен от изчезване?

Алчността и мракобесието на Елитите днес се проявяват и в икономическия геноцид, монетарното и технологичното робство, които съвсем скоро ще принудят около 90 процента от човечеството към всяческа борба за оцеляване.

В обществената среда (закономерно), рано или късно, едни форми на насилие срещат, ако не същите, то други форми на насилие!

Изследователите отбелязват, че развитието на обществото е в пряка корелация с нарастването на възможностите за масово насилие и изстребление. Това се потулва като насилието се подлага на различни анализи и оценки, а едни типове насилие са приемани за нормални, необходими, полезни, оправдани, а други са обявявани за ненужни, неприемливи, жестоки, вредни, нехуманни, неморални, терористични, варварски и пр.

Говори се за легитимни и нелегитимни форми на насилие. Нелегитимното насилие се определя като "незаконна употреба на сила за достигане на нечии цели", а легитимната употреба на сила се характеризира като санкции, необходима принуда, опазване на реда, мироопазване, мироналагане и пр.

Просто казано, статуквото (доминиращият) определя своите форми на насилие, като легитимни, а всички други форми на насилие заклеява като нелегитимни.

Политиката е борба за власт, а върховната власт е същинското насилие. (Според Ч. Милс.) Властовото правило за "тоягата и моркова" е типично не само за вътрешните политически отношения, но и за международните. Целта е да се управляват и контролират етноси, народи и държави, а когато манипулацията не върши работа, идва насилието.

Демоцид и Геноцид

Масово избиване на собствения си народ (вътрешен демоцид) властта прави в мирно и военно време.

Масово избиване на чужди народи (външен демоцид) се извършва по време или непосредствено след военни действия.

Особена форма на демоцида е геноцида. Той се наблюдава, когато масовото избиване е фокусирано точно към определен народ или етнос. В тези случаи често се организира и изгражда специална машина (система) на смъртта.

Демоцидът обикновено цели тотално да смаже съпротивата на народа, а геноцидът цели да заличи определен народ или етнос.

В мирно време там, където Елитът може да контролира всичко и всички, където може да действа фриволно, където може да убива безнаказано и да безчинства по своя воля е много вероятно да се извърши демоцид. Там, където Елитът не владее масмедииите и се държи под отговорност за действията си, където той трябва да се отчита пред самите хора, които би могъл да изтреби, е малко вероятно да се извърши демоцид.

Във военно време демоцидът и геноцидът се извършват в най-бруталните им мракобесни и злокобни форми.

Определено властта може да убива, а абсолютната власт може да убива абсолютно. При всички случаи на демоцид и геноцид е налице мракобесна война на властта (Елита) срещу хората (подвластните).

Устремът на властта да смаже на всяка цена големи бунтове или партизански войни навежда на вероятен демоцид. Обикновено, както за бунтовете, така и за войните, самата Власт е причинител или съпричинител. Колкото по-тоталитарна е властта на един режим, толкова по-брутални са нейните действия във войните и бунтовете. Колкото по-кръвопролитни са войните и бунтовете, толкова повече тя извършва демоцид.

Мракобесието

Войните са проява на комплексен спектър от човешка лудост до мракобесие, независимо дали се водят от умни или глупави хора.

Народите биват манипулирани и зомбирани до лудост, за да воюват, да проливат кръв и да се избиват помежду си. По властовата йерархия нагоре обаче лудостта все повече отстъпва място на мракобесието. Реалните власти (Елитите), които жертват живота на огромната маса хора за своите интереси, са най-мракобесни. Това обаче не изключва възможността някои от последните индивиди понякога да са и луди.

Според изследователите развитието на обществото съществено изменя съотношението на жертвите във военните конфликти. До началото на XX век около 90% от загиналите и ранените са военнослужещи, пряко участващи във военните действия, а в края на века вече 80% от жертвите са мирни жители и едва около 20% са военнослужещи.

Тази злокобна тенденция важи и за съвременните военни действия и въоръжени конфликти (от последните десетилетия) и най-вероятно ще продължи трайно през целия XXI век.

Военната фактология (жертвите, уврежданията, разрушенията, ограниченията и пр.) е в пряка колизия с твърденията на агресорите, че водят война в името на атакувания народ, че целят само да свалят тоталитарната власт, че му носят демокрация, че воюват за равенство, че търсят справедливост и пр. пропагандни тези.

Войните, освен множество жертви, ранени, огромна разруха, всевъзможни ограничения и пр., носят със себе си и налагане на властта на агресивен мракобесен Елит по най-злокобния античовешки начин.

РАЗДЕЛЕНИЕТО

Много изследователи разделят света по две основни оси - ос на богатство и ос на култура. Те твърдят, че основното противопоставяне е между богатия Север и бедния Юг, а в културно отношение напрежението е между материалистичния Запад и идеалистичния Изток.

Световните войни обаче опровергават това теоретично разделение. Двете войни не са водени, нито между Севера и

Юга, нито между Изтока и Запада. Световните войни се водят за световно превъзходство и глобална власт (доминация).

Днешните теории за "Универсалните ценности" и "Цивилизационния сблъсък" са само научен и медиен камуфлаж на Глобалната имперска агресия на Западът (Глобализмът).

Съвсем разбираемо, непринадлежащите към Запада общества оспорват, не приемат и отхвърлят такива теории. Културният и цивилизационният отпор са последният отбранителен рубеж на подтиснатите доминирани страни.

В наше време войната засяга пряко всички нас чрез някоя(и) от всичките си форми. Някога е било общоприето, че държава или съюз (пакт) може да воюват само срещу друга държава или съюз. Днес вече се воюва срещу всеки (от страни до личности), който бива обявен за заплахата или представлява опасност за интересите на силните страни.

Войните винаги целят постигане на превъзходство, господство и власт над противника. Независимо какво е естеството на явните и тайните Доминантни матрици на Елитите, винаги целта е да се постигне превъзходство и да се наложи властта на авторите им.

Стремехът към превъзходство винаги е движил човешката еволюция и деволуция, а основното разделение в света е между Доминиращи и Доминирани!

Лицемерието

Историята се пише от победителите. В историческите хроники и анализи онова, което се осъжда и заклеймява, е насилието на загубилите (чуждото насилие), докато своето насилие или е прикрито, или е всячески извинявано.

Например, за Холокоста и концлагерите се говори като за най-страшното престъпление на ХХ век, докато за Хиросима и Нагасаки се мълчи или едва-едва се споменава в неутрален, или оправдателен тон.

Относно фалшифицирането на историята Солженицин казва: "Изглежда, че всяка победа се съпровожда с лавина от клевети по адрес на стария режим и с преиначаване на

хода на събитията. Тъй като победата е необратима, тези клевети и измислици се приемат в историята за истински в продължение на столетия."

Абсолютно нелепо звучи терминът - мироналагащи военни операции (мироналагащи войни).

Та нали преди войната е имало някакъв мир. Този мир обаче не устройва някоя(и) страна(и) и се започва война. След като тя приключи се налага новият мир. (Обърнете внимание на думите налага и нов!)

Новият мир и условията му се диктуват от победителите. Докато последните владеят материалните (силовите) и моралните (интелектуалните) фактори в съответната територия, властва техният мир. (Обърнете внимание на думите властва и мир!)

Мирът в социокултурната система Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани), винаги означава установена власт, посредством някакви Доминантни(а) матрици(а) на определен властващ Елит.

Както в миналото, така и днес, доминиращата (други народи) власт претендира за универсализъм. Универсалните държави на предишните епохи са били империи.

Днес при Западната цивилизация доминиращата универсална свръхдържава не е същинска империя. Тя е сложно имперско образувание, включващо федерации, конфедерации, съюзи, международни организации и режими, но целта му си остава същата - доминация над останалия свят.

Кратък поглед към последните ярки примери на западното лицемерие ни показва разрухата на цели държави и бежански вълни.

Западните политически елити, които дълго се обогатяваха чрез тоталитарните политически режими в Близкия Изток и Северна Африка, решиха да им вземат всичко. Те замислиха, планираха, инициираха, финансираха и поддържаха всевъзможни нежни и цветни революции, брутални агресии, кървави метежи и преврати, сваляйки неудобните им вече

режими.

Войните в Ирак, Либия, Сирия и др., прокламирани и пропагандирани като действия за демократизация и за защита на демокрацията, всъщност бяха изцяло в интерес на Глобалната Дълбока (Паралелната) държава на западните олигархии, които действаха в общ синхрон за налагане на Глобализма над тези страни.

Алчността

Собствеността, още от най-дълбока древност, е била определяща за човешките отношения. Днешното понятие за собственост е формулирано през XVII век. Най-важната характеристика на частната собственост е правото да изключваш другите от употребата или плодовете на нещо. Друг вид собственост е обществената, където пък всеки има право да не бъде изключван. Двата вида собственост формират собственическите права, които имат хората в обществото.

Всяко трезориране на богатство (пари и ценности) представлява изтегляне на ресурси и достижения от обществен оборот. После трезорираните богатства служат само за удовлетворяване на егото, алчността и интересите на богатшите.

Така стоят нещата и с големите имоти, самолети, яhti и пр. Тези огромни и скъпи имуществва са изтеглени от обществен оборот, за да служат само на богатшите и семействата им.

Средствата за производство (фабрики, заводи и пр.) имат и своята позитивна роля и обществена полза, но в самата си същност точно те са инструментът, с който хората са поробени икономически и изработват парите на богатшите.

Природните ресурси също отдавна са овладени от богатшите, за да захранват индустриите им (суровини за производството). Ужасно е, че напоследък все по-често дори водата и др. жизнено важни ресурси падат в ръцете на богатите.

Възможността да живее в богатство е привилегия на една съвсем малка част от човечеството. Последната въобще не възприема никакви идеи за справедливо разпределение на богатствата, богатата и ресурсите.

Основните природни ресурси са поделени между великите сили още през епохата на индустриалните общества. Бруталната им експлоатация е източник на нарастващо неравенство, постоянно напрежение, омраза, непоносимост, противопоставяне, конфронтация и конфликти между богатите и бедните страни.

Според научни данни, коефициентът на неравенство за света надхвърля 1 към 150. Богатата част от човечеството (развитите страни) възлиза на около 20% владее 82,7% от световния БВП. Прирастът на това богатство е 2,7 пъти по-голям от този на слабо развитите страни. Последните въпреки че имат 80% от населението на Земята осигуряват едва към 4% от общите годишни световни разходи за научни изследвания, технологично и икономическо развитие.

Днес 1,3 милиарда души живеят с 30 долара месечно, а Третият свят губи около 500 милиарда долара на година, поради експлоататорската политика на богатите, икономически и технологично развити страни.

Своевременно задълбочаването на неравенството се наблюдава и в самите богати страни. Така например в САЩ 1/3 от населението на страната владее 95% от националното богатство, другата 1/3 е собственик на около 4% от него, а последната 1/3 разполага едва с 1% от богатството.

Ще ви прозвучи извратено, но една домашна котка в САЩ днес консумира два пъти повече месо, отколкото един обикновен човек в Африка.

Обобщено съотношението в жизненият стандарт между богати и бедни страни е 13 към 1 и продължава ускорено да нараства. Същото съотношение между САЩ и Африка е 40 към 1.

Властта, както във вътрешен, така и в международен план винаги е целяла да съхранява и умножава богатството на богатите за сметка на бедните!

ЕВОЛЮЦИЯТА

Еволюцията на войната проследява развитието на масовото човешко изтребление.

В научната сфера еволюцията на войната се разглежда като развитие на военното дело в неговия интегриран комплекс от мисловни и материални средства.

Според изследователите военните конфликти зависят от рисковете и заплахите за националната и международната сигурност, от интересите на неприятелските страни, от постиженията (развитието) на науката и техниката и внедряването им във военната сфера, както и от промените на стратегическите и доктриналните идеи.

Според нас обаче, най-същественото изменение през еволюцията на войната не са новите доктрини, стратегии, тактики и военни технологии, а новото разделение на властта и властовите фактори на формални и реални.

В древността властта е била само реална, тя е стояла зад войните, а победилата власт е завладявала територията и заграбвала лъвския пай от плячката.

В нашето "демократично" време властта е формална (официална) и реална (скрита).

Познайте сами - Коя от тези власти стои зад войните и коя взема лъвския пай от плячката?

Сега един поглед (съвсем накратко) към развитието на военните мисловни и материални средства.

Към момента изследователите основно разглеждат войните съобразно три типа определящи фактори :

- причинно-следствени;
- структурно-организационни;
- военно-технически.

Според военно-техническите фактори войните се разделят на няколко поколения.

Войните от първо поколение използват основно физическа сила и механични оръжия. Те датират от епохите на робството и феодализма.

С изобретяването и развитието на гладкоцевните огнестрелни оръжия се пораждат нови форми и методи за водене на войни, които са от второ поколение.

По-късно, изобретяването на нарезното оръжие и нарезната артилерия водят до съществени промени във войните - от трето поколение.

Бурното развитие на науката и техниката доведе до въоръжаване с автоматични оръжия, танкове, бойни самолети, ракети и пр. Последващото развитие на нови превозни средства и системи за комуникация, навигация и управление много промени съвременните войни, които са вече от четвърто поколение.

През последните 76 години над света е надвиснала опасност и от фатална (апокалиптична) война от пето поколение - ядрената.

В момента наблюдаваме преход към шесто поколение войни, които имат възможност за провеждане на безконтактни военни операции без конвенционални въоръжени сили. Това е най-модерната концепция за военни конфликти - "Хибридна война". Тази концепция обединява възможностите на конвенционалната война, малката война, кибервойната и психологическите операции.

Военните експерти смятат, че има 4 основни фактора (върху които е фокусирано развитието), определящи надмощието на въоръжението - поразяваща мощ, далекобойност, точност и скорост.

Несъмнено, всяко ново важно откритие бързо навлиза в арсенала на войната. Така, от камъни и дърве се стига до атомни и квантови оръжия, а от простия двубой се стига до хибридните войни.

Обаче, развитието на мисловните и материалните военни средства не детерминира самите войни. Във всяка високотехнологична съвременна война, при необходимост, военните действия може да се сведат до бой с камъни и дърве, а хибридните стратегии да отстъпят място на простия силов сблъсък. Т.е. какъв тип война водим се определя от актуалните обстоятелства и възможности, а самата война се детерминира от Доминантните матрици на Елитите.

Старото разбиране за войната (най-общо) включва - замисляне, планиране, финансиране, подготовка, мобилизация, обявяване на войната, поредица от битки, преки сблъсъци с ядрото на противника, побеждаването му, потушаване на съпротивата и военно овладяване на територията.

Новото разбиране за войната се изразява в непрекъснато всяческо дискретизиране, дезорганизиране и деструктуриране на системите и инфраструктурите на противника, материално и морално подриване, разделение и сепаратизъм, отглеждане на васална власт и непряко овладяване на властта без военни действия. Тази нова визия за войната се налага поради нуждите на ускореното технологично и икономическо развитие на обществото, и глобалните монетаристки интереси.

Една ядрена световна война би свършила най-бързо, катастрофално и дори апокалиптично, а една високотехнологичната световна война не би могла въобще да се разгърне пълномащабно, поради липсата на капацитет и покритие (необходимият огромен брой високотехнологични бойни единици, системи и инфраструктура въобще не са налични).

Военните специалисти доказват, че при пълномащабен военен сблъсък между държави с високотехнологично военно оборудване много бързо ще се наблюдава взаимното му елиминиране, а производството на ново такова ще бъде твърде бавно и неприемливо скъпо.

В тази светлина, бъдещите въоръжени конфликти ще са несъмнено все по-комплексни и ще обхващат все повече измерения на бойното и общественото пространство - космос, въздух, суша, море, икономика, технологии, киберпространство, медии и др. Конфликтите ще бъдат предимно хибридни с все по-голяма сложност, разнообразие, обхват и мащаб.

Едновременно ще се осъществяват военни операции, разузнавателни операции, специални операции, спасителни операции, психологически операции, хуманитарни операции,

както и търговски, финансови, възстановителни и др. операции.

Воюващите малки сили (държавни или недържавни) ще използват все по-интелигентни и нестандартни методи и системи срещу големите сили на съюзите, коалициите и държавите. Те ще ползват асиметрични, мрежови и хибридни стратегии, и ще прилагат всевъзможни нови технологии с все по-прецизен и комплексен ресурс.

Воюващите страни ще могат да използват и наемни (прокси) сили (включително, корпоративни, терористични, криминални и др.) за създаване на напрежение, размирици, заплахи, терор, както и за блокиране на достъпа до енергия, ресурси, пазари, инфраструктури, информация и др.

Политическите, дипломатическите, монетарните и икономически лостове за подтискане и подриване на противника ще стават все по-актуални за големите сили.

Новите технологии ще бъдат трудни за разкриване (превенция) и ще възпрепятстват големите държави, коалиции и съюзи да се адаптират адекватно към все по-иновативните подривни действия.

Недържавни организации, големи корпорации и дори отделни хора с голяма власт може да използват оперативни системи и скъпи военни технологии, които са в арсенала на самите държави.

ГЛОБАЛНАТА ВОЙНА

След хилядолетия на разрастване на войните от междуродови, междуплеменни, през междудържавни и междусъюзнически, накрая се стига до мащабни регионални, континентални и световни войни.

Световните войни обаче са се водили само в условията на капитализъм! Само при този обществен строй войната става тотална и глобална, а това човешко бедствие става световна величина.

През световните войни загиват :

- през Първата световна война - 18 милиона души;
- през Втората световна война - 75 милиона души.

През времето на следвоенния мир (Студената война) в регионални, локални, зонални и целеви въоръжени конфликти загиват над 40 милиона души.

Основни фактори на глобалната нестабилност днес са не само нарушаването на баланса на световните сили (военни, политически, икономически, монетарни, технологични, информационни и др. на локално, регионално и глобално ниво), а също радикалният национализъм, растящото неравенство, засилващата се конфронтация между богатите и бедните, острата конкуренция за достъп до природните ресурси, демографският проблем, екологичните проблеми, климатичните проблеми и свързаните с всички тях масови миграции и преселения.

Характерно за Глобализацията и Глобализма е, че локалното насилие и конфликти много бързо могат да се разрастнат и да придобият големи мащаби, както и мащабните конфликти могат да променят множество локални събития. Това прави света много по-сложен, взаимосвързан, взаимозависим, комплексен, конфликтен, агресивен, нестабилен и насилствен.

Перманентната Война

Според К. Клаузевиц разоръжаването на противника е главната задача на командващия.

Ако погледнем днес, как тъй наречените Велики сили постоянно се стремят да разоръжат и да не допуснат определени страни да се въоръжат със стратегически оръжия става ясно, че те на практика са в превантивна война с тях, която все още не е навлязла в своята същинска (конвенционална) фаза.

От друга страна, в международното право фокусът се измества, от принципа за "националния суверенитет" (сигурност на държавата), към един нов принцип за "суверенитет на народа" (сигурност на гражданите). Тази промяна цели да отмени почти всички ограничения пред намесата (включително и военна) на международни организации, съюзи, коалиции или големи държави във

вътрешните работи на други страни (без обявяване на война). Това особено силно важи, ако последните са били предварително обявени и заклеени като "рискови" и "терористични".

Тази двойственост в международното право, по отношение на суверенитета, създава много нестабилна основа с чести напрежения и условия за възникване на конфронтация и конфликти.

В международен план виждаме много случаи на ембарго, санкции, рестрикции и пр., налагани от доминиращите към голям брой доминирани страни. Това е по-хладна фаза на една реална перманентна война.

Накрая, неизбежно ще стигнем до търговските и дипломатическите войни. Последните никога не стихват съвсем... Такива подмолни войни се наблюдават често дори и между най-добрите съюзници.

Самото естество на тъй нареченият свободен пазар (Либерализма) предполага най-вече свобода на алчността и антагонизма, което води до постоянни напрежения, противопоставяне, конфронтация и конфликти, и до състояние на перманентна война.

Новата доктрина на Елитите е убивай тихо и постепенно икономически, монетарно, психически и духовно, но запази обекта. В новия информационен век насилието в развитите общества (ядрото) е приоритетно монетарно, икономическо, технологично и информационно, което все повече се пренася и към развиващите се страни (периферията).

Фалшивият Глобален мир

През периода от 1945 г. до 1990 г. е имало над 160 войни или въоръжени конфликти, в които са загинали над 7,2 милиона войници и над 33 милиона цивилни. За изминалите през този период над 2300 седмици е имало само 3 седмици без война по света...

Днешният Глобален мир е очевидно фалшив, въпреки че дълго време не е имало световна война.

Достатъчни са данните за жертвите, уврежданията,

разрушенията, ограниченията и пр. от неизброимите мироопазващи и мироналагащи операции, множеството военни конфликти, локалните войни, регионалните войни, демократичните войни (износът на демокрация) и т.н.

В същото време военните индустрии през периода бележат стабилен растеж. Последният е сигурен показател за милитаризацията на конфликтите. Военните корпорации със сигурност ненавиждат и мразят мира и спокойствието, а войните и въоръжените конфликти са хранителната им среда.

Историята ни показва, че почти непрекъснато западните държави са се борили помежду си за превъзходство. Настоящият мир между европейските държави е по-скоро изключение, а не историческо правило.

Съюзите и интеграцията на Западът са обусловени от експанзията и агресията му (като общност) към останалия свят и систематичната дезинтеграция на последния.

Сила и Право

Поначало, силният никога не е достатъчно силен, за да бъде траен господар, ако не успее да превърне силата си в свое право, а подчинението на подвластните - в тяхно задължение.

От тук идва идеята за правото на силния. Наричано е право, но всъщност се явява основен властови принцип.

От момента, в който възприемем, че силата владее правото, всяка нова сила, която надвие предходната, наследява и нейното властово право да създава и отменя права. Така е във вътрешен план, така е и в международен мащаб.

Например, още в древността са извели от силата и естеството на войната обяснение за произхода на тъй нареченото право на поробване. Според тогавашните мислители, победителят имал пълното право да убие победения, а последният можел да откупи живота си само срещу загубата на своята свобода. Един вид, при поробване е налице споразумение, при това съвсем законно, понеже това е било в интерес и на двете страни.

От друга страна, още в древни времена справедливият владетел заграбвал във вражеската държава всичко, което е обществена собственост, но уважавал мирните хора и тяхното имущество. Така той съблюдал фундаменталните права, върху които са изградени и неговите собствени права.

Краят на войната идвал с подчиняването или унищожаването на вражеската държава, но правото да бъдат убивани нейните войни важало само дотогава, докато те са с оръжие в ръка. Ако бойците свалели оръжие и се предадели, преставали да бъдат врагове и отново ставали просто човеци, при което никой вече нямал право да отнема живота им.

Обявяването на една война е акт на предупреждение, не толкова към вражеските власти (Елити), колкото към атакувания народ. В тази връзка Русо пише: "Чужденецът, бил той крал, частно лице или народ, който краде, убива или задържа чужди поданици, без да е обявил война, не е неприятел, той е разбойник."

Дори по време на война трябва да остане някакво минимално доверие в общите правила на мислене и действие на враговете, тъй като иначе не би могъл да бъде сключен никакъв последващ мир, а военните действия биха се превърнали в изстребително бедствие.

Свобода и Избор

Една източна мъдрост гласи, че властниците не се борят срещу свободата, а срещу свободата на другите. Друга източна мъдрост казва, че ако си принуден да правиш избор, то вече не си свободен.

На запад обичат да казват, че личната свобода свършва там, където започва свободата на другите. Също така, че правата ни свършват там, където се засягат правата на другите.

Всъщност, институтът на правата е рафиниран властови инструмент за ограничаване на човешката свобода и отнемане на права. Да получиш някакво право на избор не е свобода.

Да си свободен означава да не си принуден да правиш избор.

Всевисшният ни е дал свободата, а властта ни я отнема по всички възможни начини!

Политикатата и властта винаги са свързани с различни форми на насилие и ограничения (вкл. отнемане) на права и свободи.

Кант казва : "Моралът разсича възела, който политиката не е в състояние да развърже." Само че, моралът на Запад отдавна е демоде, а много от западните ценности са откровени извращения. Последните се представят за права и свободи, но всъщност са морални издевателства на малцинството (извратените) над мнозинството (нормалните).

Сигурност и Сила

Модерните западни общества при своето възникване и утвърждаване не са били цивилизационна общност. Най-кръвопролитните войни в човешката история са водени именно между тях - за територии, за ресурси, за колонии, за пазари, за сфери на влияние и пр.

В този смисъл именно интересите на богатите стоят в основата на най-разрушителното и кръвопролитно човешко бедствие.

Начин да се удържа и контролира рушителната сила на интересите е обединяването на богатите страни около общи такива. Това обаче е за сметка на бедните страни, тъй като обединените интереси на богатите са в колизия с тези на всички останали.

Мантрата "сигурност чрез глобална интеграция" е фалшива и обслужва изцяло Глобализма и Глобалните монетаристи (ядрото, а не периферията).

Възприето е, че сигурността е способността за предотвратяване, възпиране и отразяване на чужда (външна и вътрешна) агресия.

Естествено, за тази цел са нужни военен потенциал и свои верни боеспособни въоръжени сили.

Ако едно общество е от затворен тип, то очаква несигурност

и нестабилност, идващи отвън. Студената война беше пример за затваряне, от което последва относителен световен мир (без световна война). В този случай, акумулирането на вътрешна сила в Източния блок доведе до взаимно възпиране, повишена сигурност и международна стабилност.

Ако едно общество е твърде отворено се оказва, че то създава несигурност и нестабилност навън. Двете Световни войни доказват, че едно напористо развитие (отваряне навън) води до повишена международна нестабилност и несигурност. При натрупването на експанзивна сила се повишава международната нестабилност, което води до световна несигурност.

Нов етап в разбирането за сигурността, чрез акумулиране на сила, бележи появата и развитието на ядреното и други оръжия за масово унищожение (ОМУ), както и на системи за управление и пренос на далечни разстояния.

Вече възниква въпросът - Дали няма да бъдем причина за самоунищожението си (като вид) чрез акумулиране на все повече унищожителна сила? Въобще, възможно ли е (от тук нататък) увеличаване на сигурността чрез натрупване на огромни арсенали от оръжия за масово унищожение? Определено натрупването на арсенали от ОМУ не е глобално решение за постигане на истински траен мир.

От друга страна, сигурността днес все повече се превръща в специален вид скъпа услуга, която е достъпна само за хората и обществата, които могат да си я позволят. В близко бъдеще само богатите ще могат да разполагат с нужната висока степен на сигурност. Тази тенденция допълнително засилва неравенството и социалното разделение в обществото. Някои изследователи твърдят, че това е следствие на Глобализацията, но нашето виждане е, че в основата е силовото налагане на Глобализъм.

Ограничаването на държавния суверенитет, което се свързва с Глобализма, води до нов вид несигурност и насилие.

От друга страна, Глобализацията създава нови играчи в сферата на сигурността - политически, религиозни,

икономически, културни и др. обществени групи, формации и движения. Те също могат да проявят агресия чрез средствата на терора и/или различни други форми на насилие, за да отстояват своите интереси и това вече се явява сериозна заплаха за много държави.

Определено, конвенционалните въоръжени сили не са адекватни за тези нови форми на агресия. За възпирането и отразяването на последните са нужни високоразвит интелект, нови технологии, специални структури, адекватна системна организация и пр., които са предимно несилови фактори. Фокусът все повече пада върху превенцията и профилактиката на неконвенционалната агресия.

В тази светлина информационното пространство се превръща в ново бойно поле. Само че, тук силовият подход често води до обратен ефект. Информационното насилие, корпоративният ИТ контрол и прекалените регулации водят до още по-силна радикализация и конфронтация...

Нашето виждане е, че единственото устойчиво решение в сферата на съвременната сигурност не е силово, а интелектуално.

Необходимо е масово осъзнаване на мисловните матрици и на тази база осъществяване на глобална мисловна интеграция (осъзнато единство на многообразието). Именно поради липсата на тези процеси Западният Мултикултурен модел се провали.

Но едва ли скоро Елитите ще искат хората да са осъзнати...

Превъзходство и Неравенство

В основата на въоръженото насилие стои стремежът към превъзходство (материално и духовно) и жаждата за власт над другите.

Причините за повечето големи войни са стремежът на властта (Елита) към материално превъзходство, алчността, неравенството и несправедливостта.

Неравенството създава най-големи напрежения, противопоставяне, конфронтация, конфликти и колизии между богатите (развитите) и бедните (развиващите се) страни.

Алчността на Елитите пък води до безлимитно трезориране и трупане на богатства, лишава от ресурси и достижения голяма част от останалото население и стои в основата на неравенството (вътрешно и външно).

Ускорено растящото неравенство води до все по-големи обществени напрежения, конфронтации и конфликти.

Глобалната несправедливост води до широка радикализация и световна несигурност.

За оправдаването на това положение и потушаване на напрежението се ползват различни религии, идеологии, теории и пр., но те често водят до обратен ефект.

Степента на развитието на човечеството във всяка една епоха определя най-важните властови фактори, интересите на Елитите и сферите на превъзходство и неравенство, за които се воюва.

Войните са се водили:

- за земя и територии;
- за рудници и др. ресурси;
- за богатства и достижения;
- за роби и подвластни маси;
- за колонии;
- за пазари;
- за сфери на влияние;
- за световно господство и др.

В информационната епоха, вече се стигна до войните за мозъци, стремеж към технологично и информационно превъзходство, и породеното от тях ново неравенство.

Разбира се, важи и обратната съвместимост, никоя от гореизброените причини за войните не изчезва, а само с развитието на човечеството се появяват нови такива.

Някои изследователи приемат, че през последните пет века светът се е разслоил на няколко геоструктурни зони - център, среда и периферия, между които неравенството в различните сфери постоянно нараства. Растящото неравенство има водеща роля за обяснението на силовите процеси, не само в отношенията между държавите, но и вътре в самите тях. Най-

добре се разбират конкретните причини за една война от последвалият мирен договор и характерът на наложения нов мир.

Някои изследователи твърдят, че причините за войните са основно системни. Например - пазарната система с перманентни конкурентни сблъсъци и дисбаланси е източник на постоянни напрежения, конфронтации и конфликти. Това поражда чести колизии, води до насилие, но е съвсем закономерно понеже е пряко свързано с функционирането и развитието на капитализма като обществена система.

Войни обаче е имало още от най-дълбока древност до сега, при всички обществени строеве.

Нашето виждане е, че системната причина е още по-същностна и максимално обща, а именно - самия тип на социокултурни отношения - Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани). Точно борбата за власт стои в основата на войните (вътрешни и външни).

В тази светлина световните войни винаги се водят за световно превъзходство (господство) и световна власт, за всичко което е ценно, включително и за самите ВАС!

ГЛОБАЛИЗАЦИЯ И ГЛОБАЛИЗЪМ

Има съществена разлика между Глобализацията като естествен обществен процес и политическият термин Глобализъм.

Глобализмът е агресивна политика на държава (или формация от държави), която формира тенденция за създаване на условия за доминацията си в света. В крайна сметка това е налагане на един универсален модел на икономически, монетарен, социален, политически, обществен и културен живот. Този модел в някакъв минал момент, може да е доказал своите предимства, но после вече поддържа нужното му превъзходство чрез утвърждаването си с всички възможни средства, вкл. и военни.

Съвсем естествено е хората по света да се противопоставят на Глобализма, понеже осъзнават, че това е властови процес, налаган им отгоре и отвън. В същото време

те позитивно възприемат Глобализацията с цялата и пъстрота, като хармонично единство на човешкото многообразие.

Надяваме се да осъзнавате, че Глобализмът е властови универсализъм (централизъм) и по своята същност е в противовес на свободната Глобализация (децентрализация), която е естествен обществен процес.

Глобализмът обаче много успешно използва естествените дезинтеграционни процеси, следствие на Глобализацията, за да се налага и утвърждава по света. Старото имперско мото "разделяй и владей" в глобален план вече е "глобален ред за сметка на локален хаос"...

Държавническата стратегия цели управление на населението и територията, а контролът върху капитала е средство за укрепване на държавата и натрупване на потенциал, вкл. военен.

В стратегията на Глобализма контролът върху капитала е основната цел, а управлението на населението и територията и воденето на войни са основно средство за натрупване на капитал.

Развитието на Капитализма (Монетаризма) и Глобализма силно се ускори след края на Студената война, а САЩ придобиха доминиращо влияние в целият свят. Така, те създадоха условия за световно господство на властващите в Америка финансова олигархия и корпоратокрация.

Американската глобална Дълбока (Паралелна) държава е основната движеща сила на важните геополитически процеси през изминалите три десетилетия и налагането на Глобализма в света.

Какво искат Елитите

Бързото натрупване на големи капитали се заражда преди векове, благодарение на монопола в търговията на далечни разстояния и крупните финансови операции. Регулирането, баланса на силите и комерсиализацията на войните са способствали за небивалата концентрация на богатство и власт в ръцете на олигархията, която управлявала

италианските градове-държави (Венеция, Генуа и др.).

На базата на тези модели се изграждат в последствие капиталистическата икономика и новият свят.

Холандия възприема Венецианския модел на монополистичен капитализъм.

Великобритания възприема Генуезкия космополитен капитализъм, плюс абсолютизма на Испанската империя.

САЩ пък следват модела на корпоративния капитализъм, развиван от Холандската система.

Бурното развитие на модерния капитализъм не би било възможно без няколковековния безплатен робски труд в периода XVI - XIX век. Дори и днес, по оценки на ООН, в света все още има над 20 млн. роби, като тяхното експлоатиране подsigурява трудоемки икономически процеси, главно в периферните зони на съвременния капитализъм (районите на Африка, Азия и Латинска Америка).

Западните елити днес приоритетно искат от света, вече без дори да го прикриват :

- Депопулация на планетата (тъй наречената демографска оптимизация);
- Устойчива околна среда (за сметка на доминираните);
- Устойчиви икономика и пазар (монетаристки тип на развитие);
- Технологичен контрол над хората (върху финанси, здраве, интереси, връзки, локация и пр.);
- Ограничаване на стратегическите оръжия (контрол над Оръжията за Масово Унищожение);
- Световен Мир по техните правила (Глобализъм - Нов Световен Ред).

Големият цинизъм е в това, че именно Западът потребява над 80% от ресурсите и продуктите в света. Той буквално изпива и изяжда планетата ни.

Също така, Западът стои в основата на почти всички световни икономически и финансови кризи.

Западът е водещ и в контрола над хората - икономически, монетарен, здравен, социален, технологичен, специален и пр.

Западът стои в основата на двете световни войни и повечето от последвалите ги войни и въоръжени конфликти.

Именно демографски колапсираният Запад е голямата заплаха за екоравновесието, икономиката и сигурността на цялата планета, а не пренаселеният беден свят!

Западът е с най-големите военни бюджети, продължава да прави войни, да инициира множество локални и регионални въоръжени конфликти, за да прокара и налага навред по света своя Глобализъм и глобалистки интереси (Доминантни матрици).

Според А. Тофлър: "По-образованите и по-напредналите технологично искат да ограничат достъпа на по-изостаналите до богатата. Като се съчетае тяхната аристократична арогантност с надигащите се етническо-религиозни напрежения от Балканите до Индия, нищо добро не можем да очакваме през следващите десетилетия.

Всички тези стремежи към разцепление се коренят именно в дву и трипластовата структура на формираните след индустриалните революции общества.

През следващите години тази структура вероятно ще се запази. В света ще съществуват държави от Първата вълна с преобладаваща аграрна икономика, от Втората вълна с типичен индустриален пейзаж и от Третата вълна с високо развити технологии - и всяка от тях ще има своите обществени елити, сфери на интереси, програми за развитие, кризи и пр."

Днес почти всеки човек е чувал за "прането на пари" в офшорните зони, за спекулантите от "Уолстрийт" и манипулациите, които те вършат, както и за тезите, че финансовата олигархия чрез борсите изсмуква парите от света. Малцина обаче рискуват да разследват или да се противопоставят на това несправедливо положение.

Също така, днес именно Америка е ядрото на глобалната капиталистическа система и нейните банки и корпорации в най-голяма степен източват средствата и експлоатират ресурсите на останалите държави.

Просто казано, развитите богати държави са натрупали

богатството си за сметка на бедните и нямат никакво намерение да споделят благата, а напротив Елитите им искат устойчиво да доминират над останалите страни и да продължат да се обогатяват.

Добри и Лоши

Големите западни политически идеологии на ХХ в. са марксизмът, комунизмът, социализмът, социалдемокрацията, християндемокрацията, либерализмът, корпоративизмът, консерватизмът, национализмът и фашизмът.

При всички тях, в основата стои базовата социокултурна матрица Власт-Подвластни, т.е. касае се основно за идеологически мотивирана подмяна на една власт с друга.

Днес Западният мейстрийм агресивно сатанизира Радикалния ислям, но забравя какви са били инквизицията, кръстоносните походи, колониализма, фашизма, неоколониализма и пр.

Ислямът наистина е една различна цивилизационна общност, чиито народи са убедени в превъзходството на своята религия, което е характерно за всички монотеистични религии, в периода на тяхното развитие и утвърждаване. (Виж* книгата "Догматичните Матрици".)

Заплаха за исляма днес вече не са само ЦРУ, Пентагона и НАТО, но и комплексно целият Запад, чието население е манипулирано и зомбирано в универсалността и превъзходството на своята култура. То си вярва, че неговата доминираща мощ му дава ексклузивно право агресивно да налага глобално Западната култура по света.

Западът никога не е раждал голяма религия. Световните религии са творение на незападните цивилизации и често датират още отпреди появата на Западната цивилизация.

Доброто и злото като база на ценностната ни система несъмнено имат древна религиозна основа, неприсъща на Западът.

В същото време Западът днес претендира за

универсалност и агресивно налага навред своите "ценности" (често извратености) на останалите страни.

Всички знаете кои държави са водили световните войни, къде, как и за какво...

Определено, приоритетни за Западът са материалните ценности, а моралните са само за обществен камуфлаж.

Според Oxfam, най-богатите 42 милиардери имат обобщено богатство, равно на това на най-бедните 50% от човечеството. Има неравенство дори сред самите милиардери. Така първите 10 свръхбогати притежават над 745 милиарда долара лично богатство. Следващите 10 богати от списъка имат само 452 милиарда долара.

Статистиката показва, че 1% свръхбогати притежават над 50% от богатствата на света.

Д. Роткопф нарича свръхбогатите "суперкласа" - хора на абсолютния връх на световната пирамида, 94% от които са мъже, предимно бели и най-вече от САЩ и Европа.

П. Филипс включва в "Гигантите" (свръхбогатите) милиардери от 20 държави, като 117 (59%) са от САЩ; 22 (обобщено) от Великобритания, Франция, Германия и Швейцария; по трима от Италия, Сингапур, Индия, Австрия и Австралия; по двама от Япония и Бразилия; и само по един от Южна Африка, Холандия, Замбия, Кувейт, Белгия, Канада, Мексико, Катар и Колумбия.

Редица социални изследвания пък показват, че под 2% са престъпниците, които безчинстват върху над 98% от хората по света.

САЩ (която уж е страната на мечтите и свободата) днес е държавата с най-рязкото социално неравенство и най-много затвори и затворници в света.

Западните учени често въобще не търсят съответстващи научни обяснения за войните - причинни, цели и пр. Вместо това, те формират удобни за техния Елит теории и научни постановки, водещи до морални оправдания на съответните силови и военни действия. Целта им е да намерят необходимите "смекчаващи вината обстоятелства" за

агресията и на тяхна база да изградят система от "смекчаващи войната обстоятелства".

Такъв тип (не)научно историческо обяснение винаги цели извинение, оправдание и прехвърля вината за войната върху обекта на агресията. Настоява се светът да приеме и оправдае агресията им, да прости и извини "легитимното" насилие.

Кои са добрите и лошите решете сами !

ДЪЛБОКАТА ДЪРЖАВА

С. Амин подробно разяснява, че световният капитализъм се управлява от олигополи, базирани в страните от капиталистическия център, които държат монополите над финансите, технологиите, достъпа до природни ресурси, глобалните медии, информационните мрежи и оръжията за масово унищожение.

Той и някои други изследователи стигат до извода, че капиталистическите ядра са по същество форма на "Дълбока държава", а васалните им клиентелистки режими в периферията са само местни техни подобия.

Според Дж. Пъркинс трите стълба, на които се крепи Глобалната корпоратокрация (Глобализма), са международните банки, водещите мегакорпорации, съюзните и васалните правителства.

Според него днешният Елит, господстващ над света е като "сплотено братство от немногобройна група от хора, споделящи общи цели, чиито членове често и с лекота се придвижват между корпоративните и банковите бордове, и правителствените постове".

Глобалният властови Елит (Сврѣхбогатите) функционира като надправителствена мрежа, която използва международните институции - Световната банка (СБ), Международния валутен фонд (МВФ), НАТО, Световната търговска организация (СТО), Г-7, Г-20 и др. Последните получават "указания", "инструкции" , "нареждания" и дори "заповеди" за решенията си от властовите НПО мрежи.

"Със сигурност може да се заключи, че всички сврѣхбогати

се познават лично или взаимно, в общия план на техните властови позиции." - казва Филипс. Те имат обща идеологическа идентичност и твърдо вярват, че начинът им на агресивен живот и безлимитното натрупване на капитали са от полза за цялото човечество.

Регулярно те се събират, за да дискутират максимизирането на печалбата, да обсъждат политики за натиск и засилване на влиянието си върху правителствата, военните, разузнавателните и др. силови структури, както и планове за блокиране и елиминирание на съпротивителни и социални движения, а също и за стопиране на граждански напрежения и вълнения.

17-те "Гиганта" свръхбогати поддържат изпомпваща система за неестествен растеж, създаваща огромни негативни икономически и хуманитарни последици за милиарди хора по света. Те са финансовото ядро на хиляди фирми и банки, формиращи глобалния капитализъм (Глобалния монетаризъм).

Техните интереси са възприети и признати от правителствата, политиците, университетите, полицейските сили, специалните служби, военните и др. институции. Последните съвсем открито всячески ги подпомагат, подкрепят и защитават.

Също така, "Гигантите" са основните инициатори и бенефициенти на приватизацията по цял свят. Целта е дори обществените институции (училища, пощенски служби, университети, национална отбрана, сили за сигурност, затворите и дори църквите) да станат частни предприятия, за да може корпоративните интереси тотално да доминират над обществените.

Макар, че са в някаква конкуренция помежду си, концентрираното свръхбогатство (което богатите контролират, споделят и разделят), по същество изисква разбирателство, интеграция и сътрудничество.

Осъзнавайки, че интересите им са идентични, притежателите на "Гигантите" обединяват интересите и потенциалите си срещу останалия свят по всички възможни

начини.

Приема се, че терминът "Паралелна държава" е формулиран от Робърт Пакстън. Представяйки идеята си в "Анатомия на фашизма", той дава примери с италианските "черноризци", германските щурмови отряди и др.

През последните години подобен смисъл се влага и в други термини като "Дълбока държава", "Правителство в сянка", "Тайна държава", "Тайна власт", "Скрита власт" и др. Обикновено те се разбират като неформални структури, съюзи или общности, които действат независимо от държавната администрация (формалната власт) и скрито отнемат монопола и върху властта.

Ето какво пише за независимостта на правителството президентът на САЩ през 1913-1921 Удроу Уилсън, при който Федералният резерв на САЩ е създаден от частни лица и е приет Законът за Федералния резерв:

„Нашата кредитна система е концентрирана в частни ръце. Ние се превърнахме в едно от най-пълно контролираните и подчинени правителства в света - вече няма правителство със свободно мнение, няма повече правителство чрез убеждаване и гласуване с мнозинство, а има правителство с мнение и принуда на малки групи доминиращи хора. "

Днес почти всяка държава си има Дълбока Държава (ДД), която държи реалната власт. Понякога изключение правят някои абсолютни монарси и диктатори, но и те си имат своите тайни съветници.

От столетия насам Дълбоката държава е определяла в голяма степен, не само вътрешната, но и външната политика на страните.

Още в древността пък, тайната дипломация е решавала най-сериозните международни, междусъюзнически и регионални въпроси и проблеми.

Развитието на Дълбоката държава (Скритата власт) не е свързано толкова с нейната същност, колкото с нейния мащаб. В днешния глобален свят и Дълбоката държава е вече

глобална. ДД на доминираните държави са силно зависими от Глобалната Дълбока Държава. Някои изследователи наричат последната Световно Правителство, други - Световен Ред и пр.

В тази светлина е напълно закономерно войните и въоръжените конфликти също да са силно зависими от Дълбоката Държава (реалната власт).

Ако между водещите фактори в тези дълбинни властови слоеве има разбирателство, има и относителен мир между държавите.

Ако напрежението там нарастне, нараства това и между съответните държави.

Ако ДД започнат конфронтация и конфликти помежду си, започват такива и между държавите.

Ако ДД решат да водят война, формалните власти и държавите много трудно могат да задържат и отменят това човешко бедствие.

НОВ СВЕТОВЕН РЕД

Интеграцията и дезинтеграцията, стабилизацията и дестабилизацията в света са съществували откакто има обществени структури. Обикновено след дестабилизацията следва нова (често различна) стабилизация, а след дезинтеграцията следва нова (различна) интеграция.

Постепенно в Европа и по света, международните институции изземват все по-важни функции, осъществявани преди време от държавите. Това води до възникване на мощни международни администрации, които упражняват власт над държавите и техните граждани, уж в полза на последните.

В глобален мащаб отделните държави всячески са принуждавани да се отказват от определени функции на властта, прехвърляйки ги на регионални и световни политически структури.

От друга страна (във вътрешен план) държавите са принудени да делегират все повече правомощия на местните власти. В много държави (включително и от развития свят)

днес има силни местни движения, борещи се за своята автономия или независимост.

Наред с това, правителствата на повечето държави (формалните власти) до голяма степен са изпуснали контрола над паричните потоци във и извън страните си, и все по-трудно контролират потоците на стоки, технологии, идеологии, информация и хора.

Накратко обобщено, монетаристката глобализация на света (Глобализмът) и налагането на Доминантните и матрици е агресивен процес, протичащ както при Световните войни, така и през мирното следвоенно време.

Зад Доминантната матрица за Устойчив (Траен) Световен Мир се крие идеята за Глобализма и Нов Световен Ред (НСР).

Както вече изяснихме, в система от типът Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани), всяко установяване на мир е просто налагане на властта на новите властници.

В този контекст, радетелите за този Траен Световен Мир (Нов Световен Ред) всъщност целят да наложат устойчиво властта си над цялата планета и всички хора.

За Нов Световен Ред са писали и говорили (пишат и говорят) множество именити политици, министри, Президенти и Премиери от Западът, вкл. много Кардинали и дори няколко Папи.

Очевидно, въпросният НСР е съвсем реален процес за установяване на глобална доминация и световна власт на Западът над планетата.

Въпреки проекта на Западните Елити за НСР и агресивния им Глобализъм, националните държави все още си остават основните актьори на световната сцена. Както в миналото, така и сега тяхното поведение се определя от интересите им и стремежа към превъзходство, власт, развитие, богатство и пр. В условията на глобализация обаче, техните действия все повече зависят и от техните култури (какво ги свързва с другите страни и какво ги разделя).

Най-общоприетото глобално разделение, явяващо се (в научни трудове и публикаации) под различни наименования,

е между богати (модерни и развити) и бедни (традиционни и слаборазвити) страни. Самият факт, че развитите страни се групират в различни структури и формации, за да предопределят бъдещото развитие на света, доказва наличието на системата Доминиращи-Доминирани в международните отношения.

В културно-историческо (социокултурно) отношение се наблюдават големи различия между Запад и Изток, при което фокусът не е върху разликите в икономическото състояние, а върху тези във философията, културата, ценностната система, смисълът и начинът на живот, и пр. Накратко обобщено - на Изток имаме водещо обществено начало и идеализми, а на Запад - индивидуализми и материализъм.

Днес съществуват основно два свята Западът (развитият) е доминиращ, а всички останали страни (развиващите се), в по-силна или по-слаба степен са доминирани. Светът днес е разделен не толкова между богати и бедни, и идеалистични и материалистични страни, а по властови (доминантен) принцип.

Доминиращият свят (Западният Елит) всячески стопира и забавя развитието на доминираните страни, за да подсигури и катализира своето по-нататъшно превъзходство. Съвсем закономерно, от това несправедливо положение възникват обществени напрежения и на тази основа започва обединение на доминираните страни в борбата им за свобода и независимост.

Най-мощните, най-богатите и най-активните от доминираните държави днес вече се обединяват срещу Запада не толкова на военна, цивилизационна, национална, етническа, религиозна, културна, идеологическа, икономическа, финансова и пр. основа, а се базират на идеята за свобода и независимост на своето собствено развитие, както и за справедливост в международните отношения.

Наложеният мир след Първата и Втората световни войни доказва, че те са водени за световна доминация. Война може да започне по различни поводи и поради различни причини, но Световна война винаги се води за Световна доминация

(власт).

Днес светът съвсем не е анархистичен, макар че гъмжи от национални, племенни, етнически, религиозни и пр. конфликти.

Най-голямата заплаха за световната сигурност не са подобни "анархистични" конфликти и колизии, а конфронтацията между факторите на Световния ред и борбата им за Световна доминация.

Западът доминира света не чрез превъзходство на философски идеи, ценностна система или висша религия (религията на Западът идва от Изтока), а поради технологичното и монетарното превъзходство и използването им за осъществяване на систематично многопосочно насилие и контрол над доминираните общества. Масата от хората на запад пренебрегват и дори забравят тези факти, но в доминираните от Запада страни това никога не се забравя.

Също така, сме свидетели и на глобална информационна война за налагане на НСР.

Същността на тази война е да бъде ограничено осъществяването на разума (на подвластните) в реалността и мирно да му бъде наложена чуждата воля, чрез изменение на нормалните (естествени) възможности за осезание, възприемане, опознаване и осъзнаване.

Достъпът до информация днес е поставен под засилен контрол от богати държави, организации и лица, които придобиват едно ново информационно геостратегическо превъзходство.

Огромната публичност, неограничената тиражност, необятната във времето и пространството памет и виртуализацията, характерни за днешните глобални информационни системи, са най-мощният съвременен инструментариум за глобално манипулиране и въздействие върху човечеството.

Днес протича невидим фонов процес за установяване на тотален Глобален дигитален контрол върху всички аспекти на Информационното пространство (Киберпространството).

Това се постига чрез утвърждаване на монопол върху технологиите за трафик, обработка и достъп до сигналите, данните, знанията и дори културата.

Всичко това по същество е една глобална информационна война за установяване на Нов Световен Ред.

Въобщо, тъй нареченият Нов Световен Ред е властова глобализация (Глобализъм), протичаща във всички сфери и по всички възможни начини.

По своята същност Глобализмът е световна властова централизация, базирана на местна властова децентрализация. Старата имперска максима "разделяй и владей" се допълва с "манипулирай и контролирай". Чрез новите "ценности" и идеологии семействата, родовете, народите, нациите и страните се дискретизират и дезинтегрират.

Зад НСР не стои световна демокрация, а проект за световна диктатура на шепа свръхбогати извратени индивиди, жадуващи за световна власт.

Според Ч. Милс през периода 1975 г.- 1990 г. голям брой от монополите и олигополите на богатата триада (САЩ, ЕС и Япония), придобиват контрола над почти всички производствени и финансови активи в собствените си страни и в целия свят.

Отделно, само през последните два десетина години повече от 100 милиарда долара са инвестирани от богатите в над 80 страни за изкупуване на повече от 80 милиона акра земеделска земя. Резултатът е преобладаващо корпоративно земеделие, основно за износ, лишавашо местните общества и от източник за препитание.

П. Филипс, в изследването си от 2018 г., актуализира и потвърждава хипотезите на Милс. В този труд са разкрити 17 глобални финансови конгломерата (около 390 лица), обобщено притежаващи над 41 трилиона долара инвестиционен капитал, имащи собствени неправителствени формации и сфери за влияние в почти целия свят.

Това транснационално корпоративно ядро, управляващо световните финансова и икономическа системи, е единно в

подкрепата си за военно-монетарната империя на САЩ и васалите и от НАТО. Това експлоататорско статукво пропагандира и провежда глобална война срещу съпротивителните групи по света, наричайки ги "терористи", "анархисти", "сепаратисти" и пр.

Истинските цели на тази глобална война е налагането и поддържането на Световната властова глобализация (Глобализъм), безконтролния финансов поток по света, доларовия монетаризъм, евтиния достъп до природни ресурси и експлоатацията на хората от Транснационалните корпорации и Международните банки.

Войните винаги са били свързани с властта.

В тях винаги има поне две воюващи страни и две линии на събитията. Едната е публичната линия, разпространявана от медиите, която след време хората приемат за история. Другата линия на събитията не става публично достояние. Това е светът на секретността и тайните общества, в които се премесват власт, политика, капитали, икономика, идеологии, религии и пр.

Ж. Бабел установява, че през последните 5600 години човечеството е водило около 14500 войни с над 3,5 млрд. убити. Тези жертви са колкото половината от населението на Земята...

Властта винаги е била свързана с насилие, кръвопролитие и смърт, а борбата за власт стои в основата на всички войни! В тази светлина борбата за световна власт върви ръка за ръка с глобален милитаризъм и глобално насилие.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Днешният световен ред (световна власт) коства многомилионните жертви и разрухата на двете световни и последващите ги войни, плюс тези от множеството други въоръжени конфликти.

Борбата за власт, както във вътрешен план, така и в международен мащаб е свързана с обществено напрежение, противопоставяне, конфронтация и конфликти. Когато те се

изострят, преминават в насилие, агресия, въоръжени сблъсъци, кървави колизии и войни, водещи до много жертви, увреждания, разрушения, ограничения и пр. Каквито и да са Доминантните матрици (тайни и явни) на Елитите, те не могат да оправдаят кръвопролитията, разрухата и другите ужасни последици.

Войната е най-злокобното човешко бедствие, а мирът е просто установената власт на победилите Елити. Историята ни показва, че във всяка една социокултурна система от типа Власт-Подвластни (Доминиращи-Доминирани) борбата за власт винаги води до цикличността Война-Мир-Война. Стремещт към превъзходство и жаждата за власт разпалват войните, а последващия мир стоварва егоцентризма и алчността на Елитите над подвластните (доминираните).

Само ако човечеството навреме масово осъзнае властовата същност на Глобализма, фалшът на формалната (официалната) власт в лицето на Правовата държава, мракобесието на реалната (скритата) власт в лицето на Дълбоката държава, както и неравенството и несправедливостта като основен системен властови проблем, то ще има шанса да не допусне нови милиони (а може би милиарди) жертви да бъдат принесени пред олтара на Световната власт от шепа извратени Световни властници.

п.с. Под “Запад” имаме предвид не географското понятие, а различните формации и съюзи на развитите страни и техните сателити, които доминират над останалия свят.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Из "Искусството на войната", Сун Дзъ

Войната е от жизнена важност за всяка държава, въпрос на живот или смърт, път към оцеляване или гибел.

Когато се събират войски, държавният съвет първо преценява доколко благоволенията на управниците към поданиците им съответства на доверието на техните народи към тях; след това доколко са подходящи различните сезони на годината и най-накрая - трудностите, които може да създаде топографията.

След цялостното обсъждане на тези три въпроса се назначава главнокомандващ, който да осъществи военните действия.

След като войските преминат границата, отговорността за съблюдаване на законите и заповедите пада върху главнокомандващия.

Под морално влияние разбирам установяването на такава хармония между народите и техните водачи, че те да ги следват в живота и в смъртта.

Под природни условия аз разбирам взаимодействието на природните сили, влиянието на зимния студ и на лятната жегла и провеждането на военните операции в съответствие със сезоните на годината.

Под терен разбирам разстоянията, дали теренът може да се прекоси лесно или трудно, дали е открит или недостъпен и шансовете там за живот или смърт.

Под ръководство разбирам качествата на главнокомандващия, каквито са мъдростта, искреността, човечността, храбростта и строгостта.

Под доктрина аз разбирам организацията, контрола, присвояването на подходящи звания на офицерите, регулирането на пътищата за снабдяване и осигуряването на основните материали, използвани от армията.

Цялото военно дело се основава на заблудата.

Затова, когато си силен, престори се на слаб; когато си боеспособен, симулирай пасивност. Когато си наблизо, направи да изглежда, че си далеч; когато си далеч - че си близо. Подхвърли на врага примамка, за да го подлъжеш, престори се на объркан и го нападни.

Когато оръжията ти са притъпени, страстта угаснала, силата изчерпана, а хазната изпразнена, съседните владетели ще се възползват от твоите затруднения.

Причината, поради която войските убиват врага, е, че са гневни и разярени. Те вземат плячка от врага, защото искат пари и богатство.

Обикновено най-добрата политика по време на война е да превземеш една държава непокътната; да я запазиш е по-важно, отколкото да я разориш. Да плениш вражеската армия е по-важно, отколкото да я унищожиш; да плениш непокътнати батальон, рота или отделение от 5 човека е по-важно, отколкото да ги унищожиш.

Защото да спечелиш сто победи в сто битки не е върхът на изкуството. Върхът на изкуството е да покориш врага без бой.

Следователно това, което е най-важно във войната, е да атакуваш стратегията на врага. Следващото най-важно нещо е да разтуриш съюзите му.

Преди армията да тръгне в поход, се правят пресмятания за степента на проходимост на вражеската земя, има ли преки и обходни пътища, числеността на войските му, количеството на военното му снаряжение и състоянието на бойния му дух. Въз основа на тези пресмятания се преценява дали може да бъде нападнат врагът и едва тогава се мобилизира населението и се събират войски.

Плановите и проектите да се нанесе вреда на противника не се ограничават само с един метод. Понякога трябва да се подмамат неговите умни и способни хора, за да остане без съветници. Или пък може да се пратят и предатели в страната му, които да разбият нейната администрация. Друг път трябва да се използва коварна измама, да се отстранят министрите му и да се откъснат от владетеля си. Или да се изпратят изкусни занаятчии и търговци, които да съблазнят народа му да изхарчи богатствата си. Или пък развратни музиканти, танцьори и актьори, които да променят обичаите му...

Из "За войната", К. Клаузевиц

Всъщност войната е акт на насилие, целящо да принуди противника да се подчини на волята ни.

Насилието — употребата на физическа сила, всъщност е

средството, а подчинението на противника е крайната цел.

За да се постигне напълно тази цел, противникът трябва да бъде разоръжен. И точно разоръжаването е прекият стремеж на враждебното поведение, който заема мястото на крайната цел и я измества встрани — превръща я в нещо, с което може да не се съобразяваме в предварителните си разчети.

Употребата на сила до краен предел изключва сътрудничество с разума. А от това следва, че който използва неограничено сила, без да се съобразява със съпровождащото я кръвопролитие, има превъзходство пред противника си, който не се бори с такова настървение.

По този начин първият диктува закона на втория и се стига до крайности, чиито единствени ограничения се определят от количеството противодействаща сила на всяка от двете страни.

Все пак трябва да отбележим, че цивилизованите нации не убиват пленниците си, не опустошават градове или страни, но това е така само защото тяхното разузнаване има по-голямо влияние върху начина на водене на война и ги е научило на по-ефикасни методи за прилагане на силата, отколкото грубите актове, подчинени на първичния инстинкт.

Откриването на барута, техническият прогрес и усъвършенстването на оръжията са достатъчни доказателства, че стремежът да се разбие противникът, което е в основата на концепцията за война, в никакъв случай не се е изменил или преиначил в хода на цивилизационния напредък.

Войната е насилствено действие, доведено до крайния му предел. Докато едната страна диктува правилата си на другата, възниква и един вид реципрочно действие, което логично води към крайност. Това е първото реципрочно действие и първата крайност, с която се срещаме — първо реципрочно действие.

Докато не е победен, противникът би могъл да ме победи; тогава не бих могъл да бъда повече господар на себе си; той ще ми диктува правилата, както аз постъпвах с него. Това е второто реципрочно действие, което води до втора крайност — второ реципрочно действие.

Сборът на военните средства, с които разполагаме, може да се изрази в числа (макар и не напълно), но силата на волята за победа

е трудна за определяне и може да се измери само до известна степен, като се вземе предвид силата на мотивацията.

След като се уверим, че сме преценили силите, с които противникът ще ни се противопостави (макар и приблизително), трябва да прегледаме собствените си средства и или да ги увеличим, за да постигнем превъзходство, или — в случай че нямаме ресурси да осъществим това — да дадем всичко от себе си, за да повишим потенциалните си сили, доколкото това е възможно.

Но трябва да имаме предвид, че и противникът прави същото. По този начин се стига до взаимна надпревара, която — в чисто теоретичен план — трябва да създаде ново усилие до краен предел. Това е третият случай на реципрочно действие и трети краен предел.

Възможността да се спечели положителен резултат на по-късен етап обаче често кара хората да търсят решение в изчакването, което се дължи на подсъзнателната съпротива на човешкия ум срещу полагаането на изключителни усилия; следователно силите не са така съсредоточени и мерките на първото решение не са приложени с необходимата енергия, която иначе би трябвало да се използва.

Каквото и да пропусне от слабост единият от воюващите, то става обективна причина другият да ограничи собствените си усилия и така на основата на реципрочното действие стремежите към крайност намаляват до усилия с ограничен характер.

По този начин политическата цел като първоначален мотив за войната ще бъде мярка за определяне на крайния обект на военната сила, а и на количеството положени усилия.

Една и съща политическа цел може да доведе до различни резултати при различни хора и дори при едни и същи хора в различен период от време. Значи можем да приемем, че политическата цел е само мярка и трябва да се разглежда само според ефекта ѝ върху масите, които тя трябва да движи.

По този начин политическата цел ще бъде в много по-голяма степен решаваща за намерението и усилието и самата тя ще има повече влияние — колкото по-незаинтересувани са масите, толкова по-малко чувства на враждебност може да се появят по други причини в държавите; следователно има много случаи, при които политическата цел почти изцяло може да бъде от решаващо значение.

Войната винаги е сериозно средство за сериозна цел — най-специфичното ѝ определение.

Каквато е войната, такива са и командирите, които я водят; такава е и теорията, която ги управлява.

Но войната не е обикновено убиване. Не е само страст към приключение и победа; не е акт на празен ентузиазъм. Тя винаги е сериозно средство за сериозна цел.

Войната на една общност — от цели нации, особено от цивилизовани такива — винаги започва от политически условия и е предизвикана от политически мотиви. Следователно тя е политически акт.

Разбира се, ако приемем извода, че дадена война се корени в политическата цел, тогава първоначалният мотив, който поражда съществуването ѝ, би трябвало също да запази първото си и най-голямо значение при воденето ѝ. И все пак политическата цел не е някакъв деспотичен законодател; тя трябва да се приспособява към характера на средствата и заради това промяната на обстоятелствата може да включва промени в политическата насока, която, естествено, винаги запазва водещото си право за преценка. Следователно политиката е преплетена с цялото военно действие и му оказва устойчиво въздействие.

Войната просто е продължение на политиката с други средства.

Видяхме все пак, че войната не е просто политически акт, а е и реален политически инструмент, продължение на политическия пазарлък, осъществяван със същата цел, но с други средства.

Всичко това, което е съвсем типично за войната, обикновено се свързва с особения характер на средствата, които тя използва. Това, че тенденциите и възгледите на политиката не биха могли да се сравняват със средствата, които изкуството на войната като цяло и командирът във всеки конкретен случай търсят и използват, съвсем не е незначително.

Но колкото и мощно това да може да се отрази върху политическите възгледи в определени случаи, все пак войната може да се разглежда само като тяхна модификация; защото политическият възглед е цел, а войната — средство.

Войната донякъде е пулсация на мощна, почти неудържима сила, която постепенно изпразва зарядите си и изтощава по-бързо или по-бавно силите си — с други думи, води по-бързо или по-бавно към целта, но винаги продължава достатъчно дълго, за да може да възприема политическото влияние, което ѝ се оказва при нейния ход, така че да се насочи в една или друга посока — накратко, да се

подчини на волята на ръководещ разум.

Колкото по-големи и мощни са мотивите за една война, толкова повече тя засяга цялото съществуване на хората.

Колкото по-голямо е напрежението, предшестващо войната, колкото повече войната се доближава до своята абстрактна форма, толкова по-силна ще бъде волята за разгром на врага, толкова повече ще съвпадат военният и политическият елемент и толкова по-милитаристична, а не политическа ще изглежда войната; обратното — колкото по-слаби са мотивите и напрежението, толкова по-малка ще е склонността към военни действия, тоест силата ще следва плътно посоката, определяна от политиката; същевременно колкото повече войната се отклонява от естественото си направление, толкова повече политическата цел се отдалечава от стремежа на идеалната война и военният конфликт се политизира.

Според изложената дотук теория ние разбираме само естествения философски стремеж — или по-добре да се каже логическия стремеж на войната, — а не разглеждаме характера, който тя е способна да приеме под влиянието на страстта и ентузиазма на въоръжените сили, които участват в нея.

Определено в някои случаи тези емоции може да достигнат такава степен, че трудно да може да се удържат и да се насочват по политически път; но в повечето случаи не се наблюдава подобно противоречие, защото при необходимостта от толкова напрегнати усилия обикновено в съзвучие с тях действия строг план.

И така, видяхме, че на първо място при всички обстоятелства войната трябва да се разглежда не като нещо независимо, а като политически инструмент; само ако се придържаме към този възглед, може да не влезем в противоречие с цялата военна история.

Така, по своя характер войната прилича на хамелеон, защото променя не само донякъде цвета си при всеки конкретен случай, но и като цяло — във връзка с преобладаващите тенденции, присъщи за нея. Тя е една чудна троица, съставена от първоначалния устрем на своите елементи: от омразата и възбудата, които може да се разглеждат и като сляп инстинкт; от играта на вероятности и късмет, които я превръщат в свободна дейност на духа; от подчинения характер спрямо един политически инструмент, към който тя принадлежи по правило. Първата от тези три фази засяга повече хората; втората — по-скоро генерала и армията му; третата — най-вече правителството.

Освен това трябва да добавим, че ако се придържаме към чистата концепция за войната, трябва да кажем, че политическата цел практически се намира извън своята нормална сфера; защото, ако войната е акт на насилие, което цели да принуди врага да изпълни волята ни, тогава всичко зависи от способността ни да повалим противника, тоест да го разоръжим или унищожим.

Военната сила трябва да се разгроми или да се намали до такава степен, че да не е способна да продължи войната.

Страната трябва да се завладее, защото именно от територията ѝ може да бъде сформирана нова военна сила.

Дори и след като свършим тези две задачи, все още не можем да смятаме войната, която представлява враждебни чувства и действия на враждебните агенти, за приключена, докато не подчиним и волята на врага; тоест трябва да принудим правителството и съюзниците му да подпишат нашия мирен договор или пък да подчиним населението; защото, въпреки че напълно сме окупирали страната, войната може да избухне отново с пълна сила — или от вътрешността, или с помощта на съюзнически сили.

Тъй като военните сили съществуват преди всичко за да защитават страната, първо в естествения ред на нещата е те да бъдат разгромени, а след това страната да бъде подчинена. Именно чрез ефекта от тези два резултата, както и от позицията, която вече сме заели, противникът би трябвало да бъде принуден да приеме наложения мир.

Разоръжаването на врага — като абстрактна цел на войната и крайно средство за постигане на политическата цел, в която са съчетани всички останали намерения — на практика се постига рядко и невинаги води до траен мир.

Влияние върху решението за мир е осъзнаването на загубите на сили, които вече са понесени или които се очертават в бъдеще. Тъй като войната не е акт на сляпа страст, а е доминирана от политически цели, в този случай стойността на целите определя размера на жертвите, които трябва да се дадат за постигането им.

Така ще бъде в случая по отношение както на размера, така и на продължителността. Следователно, колкото повече увеличаването на наложителните загуби надхвърля по стойност политическите цели, толкова по-вероятно е целите да се изоставят и като краен резултат да настъпи мир.

Така, виждаме, че във войни, в които едната страна не може напълно да разоръжи другата, мотивите за мир и от двете страни ще растат или ще намаляват според вероятността за бъдещи успехи или съответно за неизбежните загуби. Ако са еднакво силни и от двете страни, тези мотиви биха се срещнали в центъра на политическите им различия.

Ако съществуват начини, даващи възможност за разрушаването или за обезсмислянето на вражеските съюзи, както и вероятност за спечелване на нови съюзници на наша страна или за привличане на политически сили в наша полза и т. н., лесно може да се види, че те могат да увеличат възможността за успех и са доста по-кратък и предпочитан път към целта, отколкото разгромяването на вражеските сили.

Състезанието по време на войната не е състезание между личности, а организирано цяло, което се състои от многочислените свои части. В това огромно цяло можем да различим единици от два основни вида — единият се определя от субекта, а другият — от целите.

Понякога, както вече отбелязахме, победата над врага не е единственото средство за постигане на политическите цели и съществуват други цели, които могат да бъдат преследвани посредством войната. Следователно подобни други цели може да станат обект на отделни военни актове и съответно цел на отделни сражения.

Всеки значим краен резултат чрез оръжие всъщност е разгром на вражеските сили, което се отразява и върху всичко предшестващо, защото подобно на точност военните планове и комбинации проявяват тенденция към изравняване.

Така, разгромът на вражеската въоръжена сила винаги се проявява като по-висше и по-ефикасно средство и всички други средства отстъпват пред него.

Дори когато политическите цели са незначителни, мотивите — слаби, и духът на бойните сили — незадоволителен, предпазливият командир би трябвало да избягва големите кризи и кървавите битки и да опитва всички други начини за налагане на мир, използвайки както характерните слабости на врага си на бойното поле, така и на правителствено равнище, и нямаме право да търсим грешки в него,

ако позициите, от които действа, са основателни и оправдани от успеха.

Войната е област на несигурността: три четвърти от прогнозите, върху които тя трябва да се изгради, са скрити повече или по-малко в облаците на несигурността. И затова в тези случаи има нужда преди всичко от добър и дълбоко проникващ ум, търсец истината на основата на преценките и разсъжденията.

С думата „информация“ отбелязваме всяко познание, което имаме за врага и страната му; следователно на практика това е в основата на всичките ни представи и действия. Ако разгледаме характера на тази основа, нуждата от достоверността ѝ, нейната променливост, скоро ще усетим колко опасна постройка е войната, колко лесно тя може да се разпадне на парчета и да ни погребее под развалините си.

На война всичко е много просто, но и най-простото нещо е много трудно.

Битката определя всичко, свързано с оръжията и снаряжението, а те на свой ред променят нейните методи; така че съществува известна реципрочност на действието между тях.

Въпреки това самата битка все пак остава изцяло специално, твърде особено действие, защото произтича в изцяло екстремна сфера, тоест в ситуация на опасност.

Така че изкуството на войната в чистия му смисъл е фино умение да се извлича полза от дадени средства в сражението и не може да му дадем по-добро име от водене на война.

От друга страна — в по-широкия смисъл, — всички дейности, чието съществуване е резултат от войната, тоест цялостното създаване на бойни части, тяхното набиране, въоръжение и обучение, принадлежат към военното изкуство.

И така, според нашата класификация тактиката е теория за използване на военните сили в сражение, а стратегията — теория за употреба на сраженията за целта на войната.

Дейностите, свързани с войната, се разделят на два главни раздела: подготовка за война и самата война.

Националната вражда и омраза, които невинаги се наблюдават във войните, са предпоставка за лична враждебност на един индивид, изправен срещу друг индивид. А там, където това липсва и

където в първия момент не избухват такива силни чувства, враждебното чувство се поражда от пропагандата и самата битка; защото един акт на насилие, който някой извършва върху нас по команда „от горе“, ще възбуди желанието ни да се възпротивим и да отмъстим по-скоро лично на него, а не толкова на висшата сила, по чиято команда това се извършва.

На първо място, стратегията търси само победата, тоест тактическият резултат, като средство към целите и в крайна сметка е стремеж към онези неща, които водят направо към налагане на мир.

Командващият армия не е необходимо да бъде образован изследовател на историята, нито публицист, но трябва добре да се ориентира във висшите дела на държавните кръгове; той трябва да знае и да бъде способен точно да преценява традиционните насоки, заложените интереси и цели, нетърпящите отлагане проблеми и характера на ръководните личности; не трябва да бъде дълбок познавач на хората, специалист по човешките характери, но трябва добре да познава характера, чувствата, навиците и специфичните грешки и склонности на онези, които са под непосредственото му командване.

И така, твърдим, че войната не спада към областта на изкуствата и науките, а към сферата на обществения живот. Тя е конфликт на големи интереси, които се решават чрез кръвопролитие.

Освен това политиката е утробата, в която войната се развива и в която характерните ѝ черти са скрити в зачатъчен стадий, както качествата на живите същества — в техните зародиши.

Във войната всички събития рядко са напълно известни, а още по-малко — мотивите, тъй като те може да са нарочно старателно скрити от главния актьор.

Една нация може да се надява на силна позиция в политическия свят, само ако нейният характер и практика в една съвременна война взаимно се подкрепят в постоянно взаимодействие.

Размерът на военните сили се определя от правителството; и именно с това определяне започва реалното действие на войната. С това определяне всъщност започва цялата военната дейност, тъй като размерът на силите е първият стратегически акт.

Подготовката за война обикновено отнема поне няколко месеца; събирането на една армия на сборните пунктове изисква оформянето на депа и военни муниционни складове и дълги конвои и походи. Това са дейности, които не могат да се направят тайно, без да

привлекат вниманието на другите страни.

Една от страните винаги трябва да се приеме, че е политически агресор, защото не може да има война, възникнала в резултат само на отбранителни намерения на две или повече страни.

Нападателната война е подходяща за онзи, който се явява, погледнато политически, нападател, тоест, който проявява агресивност, тъй като за тази цел именно той се е въоръжил и времето, което тече без основателна причина, за него е загубено време.

Политическите интереси, привличания и отблъсквания са развити в толкова рафинирана система, че дори и едно оръдие не може да гръмне в Европа, ако политически кабинети нямат някакъв интерес това да се случи.

От антагонистичните фактори и елементи се извежда концепцията, че войната е само част от политическите отношения, следователно тя изобщо не е нещо самостоятелно.

Знаем със сигурност, че войната е предизвикана единствено от политическите отношения между правителствата, народите и обществените групи; общо взето, се предполага, че тези отношения се прекъсват, пречупват се чрез войната и от това следва ново съвсем различно състояние на нещата.

Трябва да подчертаем обаче, че през цялото време на войната се запазват само най-главните черти на политиката, докато не се наложи мир.

Като използва инструмента на войната, политиката избягва всички строги дипломатични правила, произтичащи от характера ѝ; тя малко се интересува от крайните възможности, насочвайки вниманието си към непосредствените вероятности и събития. Ако от това следва някаква неопределеност в цялостното ѝ действие, ако по този начин тя се превръща във един вид игра, политиката на всяко правителство влага цялата си надежда, че в тази игра ще надмине врага по умение и проникателност.

Понеже войната принадлежи на политиката, тя естествено ще оформя характера си според нея. Ако политиката е велика и могъща, такава ще бъде и войната, и това ще води към точка, при която войната достига абсолютната си форма.

Подчиняването на политическото виждане на военното би било несъстоятелно, защото политиката създава войната; тя е интелектът,

а войната е само инструментът, а не обратното. Единственото, което остава, следователно, е военната гледна точка да се подчини на политическата.

С други думи, изкуството на войната в най-висшия си вид е политика, но несъмнено политика, която води битки, а не пише дипломатически ноти. Никой от генералните планове, необходими за една война, не може да се подготви без вникване в политическите отношения и връзки.

Войната е инструмент на политиката; тя непременно трябва да носи нейния характер, трябва да се измерва с нейния мащаб: воденето на война в общ план, следователно, е самата политика, която измъква сабята вместо перото, но не престава да следва собственото си мислене.

Из "STATISTICS OF DEMOCIDE" / Genocide and Mass Murder Since 1900, R. J. Rummel

Изследването обхваща демоцид и геноцид в страните по света от 1900 г. до 1985 г.

Тук са представени обобщени данни само за най-масовия демоцид по държави, осъществен по време или след военни действия.

Данните от различните източници силно варират, затова са представени и осреднени данни. Обикновено агресорите силно занижават убитите, а потърпевшите ги завишават.

Япония (Китай)

От нахлуването в Китай през 1937 г. до края на Втората световна война японският военен режим убива от 3 000 000 до над 10 000 000 души, най-вероятно около 6 000 000 китайци, индонезийци, корейци, филипинци и индокитайци, наред с други, включително западни военнопленници .

Този ужасен демоцид се дължи на морално деградиралата политическа и военна стратегия, военната целесъобразност, обичаите и националната японска култура.

От всички направени обобщения и изчисления може да се оцени цялостният японски демоцид през Втората световна война. Това дава общ демоцид от 3 056 000 до 10 595 000 души със средно общо

число 5 964 000 убити.

Камбоджа

Пропорционално на населението си, Камбоджа претърпява несравнима човешка катастрофа, в сравнение с други страни през този век. От население от 1970 г., вероятно близо 7 100 000 Камбоджа е загубила малко по-малко от 4 000 000 души от войни, бунтове, глад (причинен от хора), геноцид, политицид и масови кланета и убийства. По-голямата част, почти 3 300 000 мъже, жени и деца (включително 35 000 чужденци), са били убити през годините 1970 до 1980 от правителствата и партизанските групи. Повечето от тях, вероятно близо 2 400 000, са били убити от комунистите - Червените ххмери.

Общият домашен демоцид е 3 151 000. Това може да се приеме по оценки в литературата за убитите от 1970 до 1986 г.

В обобщение средно 3 944 000 камбоджанци бяха убити по време на война или от глад, болести, екзекуции, изтезания, кланета и други подобни.

Въпреки, че считам това като цяло за достоверно, то е далеч извън консенсуса на учени, журналисти и изследователи. Както беше споменато обаче, броят е почти същият като нетния дефицит на средното население, изчислен от различните оценки на населението. И това считам за консервативно поради начина, по който оценките на популацията са изчислени.

Турция

Позорът за извършването на първото широкомащабно етническо прочистване през този век принадлежи на турското правителство на младотурците по време на Първата световна война. В своите най-висши органи турските лидери решиха да унищожат всеки арменец в страната, независимо дали е фронтови войник или бременна жена, известен професор или висш епископ, важен бизнесмен или пламенен патриот. Всичките 2 000 000 от тях беше решено да умрат.

След края на Първата световна война наследникът на националистическото правителство извърши допълнително собствен демоцид срещу гърците и арменците. От 1900 до 1923 г. различните турски режими убиват от 3 500 000 до над 4 300 000 арменци, гърци, несторианци и други християни.

Вътре в страната и по време на своите чуждестранни военни действия и окупации младотурците вероятно са убили най-малко

743 000, а може би до 3 204 000 души, вероятно около 1,883 000 арменци, гърци, несторианци и други християни. Общо средно 3 947 000 са умрели или били убити поради войната.

Виетнам

Може би от всички държави демоцидът във Виетнам и от самите виетнамци е най-труден за изясняване и оценка. Там се смесват шест войни, обхващащи 43 години (войната в Индокитай, войната във Виетнам, Камбоджанската война, последвалата партизанска война в Камбоджа, партизанската война в Лаос и Китайско-виетнамската война), една от войните включва и САЩ. Почти двадесет и една години официално разделяне на страната на две суверенни Северна и Южна части; пълната комунизация на Севера; окупация на съседни държави както от Севера, така и от Юга; поражение, поглъщане и комунизация на Юга носят огромен брой жертви.

Доколкото мога да определя, през всичко това време близо 3 800 000 виетнамци загубиха живота си от насилие или близо един на всеки десет мъже, жени и деца. От тях около 1 250 000 или близо една трета от убитите са във военните действия.

Общо 3 760 000 виетнамци вероятно са загинали от насилие в продължение на над четиридесет и две години. Това не включва лаосци и камбоджанци, убити от виетнамските правителства. Когато се извадят виетнамците, убити от чужденци, общият вътрешен демоцид от самите виетнамци е 1 760 000 души.

Германия (Полша)

Когато Червената армия притиска Вермахта обратно към източните територии на Германия през октомври 1944 г., около 4 000 000 до 5 000 000, намиращи се в региона германци бяха принудени от нацистите да се евакуират. Пътищата бяха задръстени от милиони бежанци, млади и стари, осакатени и болни, заедно с техните каруци и коне, а всякакви вещи бяха натрупани по пътищата. 500 000 от тези бежанци са образували безразборни кербани през покрита с лед лагуна, за да стигнат до балтийските пристанища.

Хиляди германци бяха убити от съветската артилерия и самолети или изчезнаха в дупки в леда, образувани от бомбите. Още хиляди, които се опитаха да избягат на претърпаните кораби, бяха убити, когато корабите бяха потопени от самолети или подводници на съюзниците. Още десетки хиляди починаха от болести.

Изследването дава средна стойност, много близка до средната стойност - 1 803 500 - от всичките девет алтернативни изчисления. Накрая, имаме диапазон от 528 000 до 3 724 000 смъртни случая като човешка цена на тази принудителна германска евакуация. Най-вероятно са измрели около 1 863 000.

Германия (Холокост *)

Холокостът е геноцид над приблизително шест милиона европейски евреи по времето на Втората световна война, като елемент от програма за целенасочено унищожаване, планирана и изпълнена от Нацистка Германия.

Други етнически, политически и социални групи –цигани, комунисти, хомосексуални, Свидетели на Йехова, масони, съветски военнопленници, политически затворници и инвалиди също са унищожавани от нацисткия режим.

Ако се вземат предвид и нееврейските жертви на нацистките репресии, общият брой на загиналите обикновено се оценява на девет до единадесет милиона, в по-крайните оценки стигат до 26 милиона души.

Това се обяснява с факта, че броят на убитите съветски и други военнопленници (около 10 милиона) е по-голям от този на избитите евреи (около 6 милиона). Освен това на геноцид са подложени различни социални групи от хора от окупираните от Германия страни.

Пакистан

През 1971 г. самоназначилият се президент на Пакистан и главнокомандващ армията генерал Ага Мохамед Яхя Хан и неговите висши генерали подготвиха прецизна и систематична военна, икономическа и политическа операция в Източен Пакистан (сега Бангладеш).

След добре организирано военно дислоциране в Източен Пакистан военните започнаха кампанията. За 267 дни те успяха да убият около 1 500 000 души, създадоха 10 000 000 бежанци, избягали в Индия, провокираха война с Индия, подбудиха към контрагеноцид над 150 000 небенгалци и накрая загубиха Източен Пакистан.

По консолидираната обща сметка показвам изчислението си от частичните оценки. Те са доста близки. Обобщавайки двата диапазона, давам окончателна оценка на демоцида в Пакистан от 300 000 до 3 000 000 или средно около 1 500 000.

Югославия

Нито един източник, от тези които успях да намеря, не дава подробна разбивка на различните жертви; най-последователните данни (близо 1 700 000 убити) са в съответствие с официалния следвоенен общ брой жертви на правителството на Тито.

Милован Джилас пресмята, че истинската цифра може да е между 1 700 000 и 1 800 000, конкретно споменава, че този диапазон включва мъртвите от лагерите, клането, антикомунистическите боеве и комунистическите екзекуции.

Консолидирането на всички оценки ни дава ориентировъчен диапазон от 1 600 000 до 2 000 000 общо загинали във войната. Това е предварителна цифра, а окончателните оценки на демоцида ще да бъдат определени по-долу.

Въз основа на оценките на „антикомунисти, противници и сътрудници“, убити предимно по време на войната, и на убитите в Белград, аз оценявам демоцида на правителството на Тито на 585 000 до 2 130 000.

Накрая мога да изчисля цялостния демоцид в Югославия. От данните събирам демодицидните суми за четниците, партизаните и т. н. Разделям това за правителството на Тито на демоцид по време и след войната.

Общият демоцид на всички партии в Югославия се оказва от 1 515 000 до 4 805 000 души, от които 1 230 000 до 3 425 000 от тях са убити по време на войната.

Корея

От 710 000 до малко над 3 500 000 души са били убити, като средната оценка е почти 1 600 000. В този случай информационният и мисловният контрол на Ким над всичките му хора и техните външни и вътрешни комуникации е защитил него и неговата партия от преки доказателства за извършване на вътрешен демоцид, толкова огромен, че да бъде мегаубийство.

Голяма част от сумата е заета от оценки на загиналите в Корейската война. Това беше много кървава война, в която бяха убити в бойни действия близо 2 550 000 души от всички страни, без да се броят демодицидите по време на войната.

Всички тези изчисления се добавят към вероятния вътрешен демоцид в Северна Корея от 1 293 000 мъже, жени и деца.

Данните за чуждестранните демодициди, когато се добавят към тези дават вероятни 710 000 до 3 549 000 убити или средна стойност от

1 663 000.

Мексико

Чрез система на робство, терор, демоцидна повинност, екзекуции и политически терор, дореволюционните и революционни мексикански режими извършиха масови убийства, със сигурност възлизащи на поне стотици хиляди индианци, пеони, невинни селяни, пленени войници и военнослужещи. Но по-точна стойност не е известна. От частична информация и приблизителни изследвания изчислявам, че от 1900 до 1920 г. общият правителствен демоцид възлиза на около 600 000 до 3 000 000 мексиканци, може би средно до 1 400 000 убити. Въпреки че тези цифри произлизат от непълни информации аз вярвам, че има достатъчно доказателства, които обвиняват тези авторитарни режими в мегаубийство.

Накрая получавам диапазона от 1900 до 1920 г. за мексикански демоцид (без да се брои този на бунтовниците и войниците), 1900 до 1920 г., от 618 000 до 3 290 000 убити или средно число от 1 417 000.

Феодална Русия

От 1900 г. до свалянето му през 1917 г. Русия е управлявана от последния от руските царе, Николай II. Той беше абсолютен националист, автократ и антисемит. Под негово управление се насърчаваха еврейските погроми, репресиите над опозицията и дисидентските малцинства, кървави потушавания на протести, а по време на Първата световна война с немски и други военнопленници са се отнасяли жестоко, като много от тях умират.

Като се вземат предвид всички демоциди по времето на царя, вероятно са убити близо 900 000 до почти 1 500 000 руснаци, поданици на Руската империя и чужденци; може би около 1 000 000. Но и тази цифра е несигурна.

СССР - Втора Световна Война

Съветският съюз губи през войната вътре в страната над 27 милиона души, включително над 8,7 милиона военни и 19 милиона цивилни. Една четвърт от цялото население на страната са ранени или сериозно увредени от военните действия.

САЩ

В домашния демоцид след 1900 г, като линчове и подобни, американското правителство вероятно е косвено отговорно за над 2000 убити. Но в чуждите войни американските военни са убили хладнокръвно стотици хиляди чужденци, почти всички цивилни и по-голямата част от тях чрез бомбардировки.

Подробна таблица представя демоцида и свързаните с него източници, оценки и изчисления за Съединените щати. Първата част на таблицата изброява броя на американците, убити във войни или чуждестранно военно насилие през този век, които общо са 633 000 мъртви. Останалата част от таблицата се отнася до американския демоцид и вътрешни конфликти.

Обобщаването на американския бомбардировъчен демоцид над японци, германци, румънци и унгарци дава общо, най-вероятно, жертви от 372 000 души. За да избегна неясноти, отново заявявам, че това е вероятният резултат от безразборните бомбардировки на цивилни, а не от прецизните бомбардировки на военно-промишлени цели.

След интензивно проучване на американски документи и интервюта с оцелели и извършители, канадският писател и бивш издател Джеймс Бак заключава, че точно преди и след края на войната германските военнопленници и цивилните в американските лагери за задържане в Европа умират от глад, заболявания и нечовешки условия, толкова лоши, по-лоши дори от ГУЛАГ, за които генерал Айзенхауер е пряко отговорен. Цифрите на Бак са зашеметяващи: „несъмнено ... над 800 000, почти сигурно над 900 000, а съвсем вероятно около един милион умряха“.

Общо по време на Втората световна война САЩ вероятно са убили от 246 000 до 978 000 неамериканци.

Събирайки всички междинни суми (редове от 333 до 350), през този век Съединените щати вероятно са убили около 583 000 души (линия 350), дори до 1,641 000. На практика всички те бяха чужденци, убити по време на външни войни. Вътрешно, през този век американските федерални или щатски правителства са отговорни за убийството на 1 от всеки 1 111 000 американци годишно.

Първа Световна Война

Общият брой на военните и цивилните жертви през Първата

световна война е около 40 милиона. Изчисленията варират от около 15 до 22 милиона смъртни случая и около 23 милиона ранени военни, което я класира сред най-смъртоносните конфликти в историята на човечеството.

Общият брой на смъртните случаи включва от 9 до 11 милиона военнослужещи. Цивилните жертви са около 6 до 13 милиона. Тройната Антанта (известна също като Съюзниците) загуби около 6 милиона военнослужещи, докато Централните сили загубиха около 4 милиона.

Най-малко 2 милиона са починали от болести, а 6 милиона са безследно изчезнали, смятани за мъртви. Тази информация е въз основа на официално публикуваните източници.

Втора Световна Война

Втората световна война е най-смъртоносният военен конфликт в историята на човечеството. Загиват около 70–85 милиона души, или около 3% от населението на света през 1940 г. (което тогава е приблизително 2,3 милиарда). Смъртните случаи, пряко причинени от войната (включително военни и цивилни жертви), се изчисляват на 50–56 милиона, като допълнително се оказва 19–28 милиона смъртни случая да са свързани с войната, глад и болести. Цивилните смъртни случаи възлизат на 50–55 милиона. Военните смъртни случаи от всички възможни причини възлизат на 21–25 милиона, включително смъртта в лагери на около 5 милиона военнопленници.

Повече от половината от общия брой жертви се дължат на мъртвите на Република Китай и на Съветския съюз. Неотдавнашната историческа ревизия хвърли нова светлина върху темата за жертвите от Втората световна война. Изследванията в Русия след разпадането на Съветския съюз доведоха до преразглеждане на оценките на смъртните случаи от Втората световна война. Според данните на руското правителство загубите на СССР в възлизат на 26,6 милиона, включително 8 до 9 милиона поради глад и болести.

През август 2009 г. изследователите на Полския институт за национална памет (IPN) изчисляват мъртвите на Полша на между 5,6 и 5,8 милиона.

Историкът Рюдигер Оверманс от Службата за военна история (Германия) публикува проучване през 2000 г., според което немските военни загинали и изчезнали са 5,3 милиона, включително 900 000 мъже, набрани извън границите на Германия от 1937 г., в Австрия и в източна и централна Европа.

Червената армия пое удара и даде повечето от жертвите на нацистите по време на Втората световна война. Китайската народна република определя жертвите си на 20 милиона, докато японското правителство определя жертвите си във войната на 3,1 милиона.

Война в Корея

Севернокорейските военни сили (Корейската народна армия, КРА) преминаха границата и настъпиха в Южна Корея на 25 юни 1950 г. Съветът за сигурност на ООН опита да осъди хода на Северна Корея като инвазия и да разреши формирането на общо командване на ООН и изпращането на сили в Корея. Решения на ООН бяха взети без участието на Съветския съюз и Китайската народна република, които подкрепиха Северна Корея.

Двадесет и една държави в крайна сметка допринесоха за силите в Корея, като САЩ осигуриха над 90% от военния персонал.

Общо убитите цивилни в Корейската война са около 2-3 милиона.

Южнокорейски военни жертви: 990 968 убити / ранени.

Севернокорейски военни жертви: 1 550 000 убити / ранени.

Война във Виетнам

Човешките загуби в дългия военен конфликт бяха сурови за всички замесени.

Едва през 1995 г. Виетнам публикува официалната си оценка за загиналите във войната: 2 милиона цивилни от двете страни и около 1,1 милиона бойци от Северен Виетнам и Виет Конг. Американските военни са изчислили, че между 200 000 и 250 000 южновьетнамски войници са загинали пряко във войната.

През 1982 г. във Вашингтон е посветен Мемориалът на ветераните от Виетнам, изписан с имената на 57 939 бойци на американските въоръжени сили, които са загинали или са изчезнали в резултат на войната. През следващите години допълненията към списъка доведоха до общо 58 200. (Най-малко 100 имена на мемориала са на военнослужещи, които всъщност са били канадски граждани.) Сред другите страни, които са се борили за Южен Виетнам в по-малък мащаб, Южна Корея има над 4000 жертви, Тайланд около 350, Австралия над 500 и Нова Зеландия около три дузини.

Данни за някои от войните на САЩ след 1985 г.

Във водените от САЩ войни само в Афганистан, Ирак и Пакистан са загинали над 225 000 души, а разходите за войните са към четири трилиона долара - това са резултатите на първата финансова равностметка от началото на трите войни.

Жертвите на антитерористичната стратегия са неоправдано големи. Според авторите на проучването представените от страна на статистиците на ООН данни за броя на жертвите са пресметнати твърде консервативно.

Така например се говори за най-малко 137 000 убити цивилни граждани в Ирак и Афганистан. Към тях се добавят загиналите 31 000 американски войници. Трите войни са превърнали в бежанци над осем милиона души.

Доклад на ООН показва, че Афганистан е в мрачен етап с над 100 000 цивилни, убити само през последните 10 години, откакто международната организация е започнала да документира жертви във войната, която бушува в продължение на 18 години.

Оценката на свързаните с войната смъртни случаи поставя много предизвикателства. Експертите проучват разликата между изследвания, базирани на популации, които екстраполират от извадки от популацията, и броя на хората, които отчитат като смъртни случаи. Така вероятно значително подценяват жертвите. Изследванията, базирани на населението, дават прогнози за броя на жертвите от войната в Ирак, вариращи от 151 000 смъртни случая към юни 2006 г. до 1 033 000 смъртни случая (според проучването на изследването от 2007 г. на ORB).

Други изследвания, базирани на проучвания, обхващащи различни времеви интервали, откриват 461 000 общо смъртни случаи (над 60% от тях с насилие) към юни 2011 г. (според PLOS Medicine 2013) и 655 000 общо смъртни случаи (над 90% от тях с насилие) към юни 2006 г. (според проучването Lancet от 2006 г.). Към април 2009 г. са преброени най-малко 110 600 смъртни случая (според Associated Press). Проектът за преброяване на населението в Ирак документира 185 000–208 000 насилствени смъртни случаи само на цивилни до февруари 2020 г. Всички оценки на жертвите от войната в Ирак са оспорвани.

До момента няма цялостно изследване за разходите за войните, водени от Съединените щати след терористичните удари на 11

септември 2001 година. Авторите на едно проучване - екип от 20 икономисти, юристи и политолози от университета Браун в Провидънс, се опитват за пръв път да дадат всеобхватен отговор на въпроса колко са стрували войните в Ирак, Афганистан и Пакистан. И излиза, че с прибавянето на лихвените плащания се оформя сума от между 3,2 и 4 трилиона долара. При това без да са отчетени разходите за обезщетения на ветерани или за лечение на ранените. "Разходите за една война не свършват с края на сраженията", казва ръководителката на проекта Кетрин Луц.

За войната с дроне на САЩ

След атентатите на 11 септември правителството на Съединените щати проведе удари с безпилотни летателни апарати в Пакистан, Йемен, Сомалия, Афганистан, Ирак, Либия и др.

Това на практика са необявени войни или т. нар. държавен тероризъм (според засегнатите и много други страни).

Според кабинета на директора на Националното разузнаване между 20 януари 2009 г. и 31 декември 2015 г. и 2016 г. се докладва, както и от много други правителствени източници: „Некомбатантите са лица, които не могат да бъдат обект на нападение според приложимото Международното право. Терминът „не-боец“ не включва лице, което е част от воюваща страна във въоръжен конфликт, лице, което участва пряко във военни действия, или лице, което може да бъде обект на действие при упражняване на самоотбрана на гражданин на САЩ. Мъжете на военна възраст могат и да не са бойци, но всички мъже на военна възраст, които са в близост до целта се считат от САЩ за бойци."

По данни от официалните източници на САЩ цивилните жертви не надхвърлят 2500.

По данни на потърпевшите страни и НПО цивилните жертви надхвърлят 7000.

САЩ признават 2-5% смъртност при т. нар. косвени жертви (цивилни лица вкл. деца). НПО твърдят, че косвените жертви са над 20 %. Сами може да пресметнете колко са т. нар. военни жертви на дроне, за които информацията е секретна.

Списък на военните операции на САЩ

Д-р Золтан Гросман - професор по география в държавния колеж Evergreen State College в Олимпия, щата Вашингтон е направил изследване на всички военни действия на САЩ. Той е работил като главен редактор на енциклопедия „Британика“. В резултат на дългогодишни изследвания на архивите този учен е съставил най-пълния списък на американските военни операции и интервенции за периода 1890-2014 г.

Резултатите от тази работа позволяват Съединените щати да бъдат вписани в книгата на рекордите на Гинес като най-агресивната страна, която е извършила най-голям брой чуждестранни военни интервенции в историята на човечеството.

Краят на XIX век

1890 г. - Южна Дакота, американските правителствени войски убиват и разстрелват много пленени индианци от племето Дакота.

1890 г. - Аржентина, намесата на армията на САЩ в Буенос Айрес.

1891 г. - Чили, морски пехотинци потушават въстанието на местното население.

1891 г. - Хаити, армията на САЩ потушава бунта на чернокожите в Навас.

1892 - Айдахо, армията на САЩ потушава въстанието в сребърните мини.

1893 г. - Хавай, военноморските сили на САЩ свалят правителството на Независимото кралство и анексират държавата.

1894 г. - Чикаго, армията на САЩ брутално потушава стачката в железопътните линии, много убити.

1894 г. - Никарагуа, армията на САЩ в продължение на един месец окупира Блуфийлдс.

1894-1895 г. - Китай, военноморският флот на САЩ и морската пехота участват в китайско-японската война.

1894-1896 г. - Корея, окупацията на Сеул.

1895 г. - Панама, рейд на морската пехота на САЩ в колумбийската провинция.

1896 г. - Никарагуа, дебаркиране на морската пехота на САЩ в пристанище Коринто.

1898-1900 г. - Китай, участието на армията на САЩ в потушаване на Боксерското въстание.

1898-1910 г. - Филипините, военно-морските сили на САЩ свалят правителството и убиват 600 000 филипинци.

1898-1902 г. - Куба, военно-морските сили на САЩ се сражават по време на испано-американската война.

1898 г. - Пуерто Рико, окупация по време на испано-американската война.

1898 г. - Гуам, военно-морските сили на САЩ окупират острова и построяват военна база.

1898 г. - Минесота, армията на САЩ унищожават изцяло племето чипева (оджибве) близо до езерото Лийч.

1898 г. - Никарагуа, морската пехота на САЩ дебаркира в пристанището на Сан Хуан дел Сур.

1899 г. - Самоа, армията на САЩ участва във войната за трона.

1899 г. - Никарагуа, морската пехота на САЩ дебаркира в пристанището на Блуфийлдс.

1899-1901 г. - Айдахо, армията на САЩ брутално потушава въстанието на миньорите в Соеур d'Alene.

Първата четвърт на XX век

1901 г. - Оклахома, армията на САЩ потушава въстанието на индианците в Крийк.

1901-1914 г. - Панама, военно-морските сили на САЩ окупират и анексират зоната на канала.

1903 г. - Хондурас, морската пехота на САЩ потушава революцията

1903-1904 г. - Доминиканската република, армията на САЩ потушава революцията.

1904-1905 г. - Корея, морската пехота на САЩ участва в Руско-японската война.

1906-1909 г. - Куба, морската пехота на САЩ се намесва и подтиква демократичните избори.

1907 г. - Никарагуа, в резултат на окупацията, е създаден протекторат в рамките на така наречената „Доларова дипломация“.

1907 г. - Хондурас, окупация от морската пехота на САЩ по време на войната с Никарагуа.

1908 г. - Панама, морската пехота на САЩ се намесва в предизборния и изборния процес.

1910 г. – Никарагуа, морската пехота на САЩ окупира Блуфийлд и Коринто.

1911 г. – Хондурас, армията на САЩ участва в гражданската война.

1911-1941 г. - Китай, военно-морските сили и сухопътните войски на САЩ окупират страната и участват в потушаването на многобройните въстания.

1912 г. – Куба, армията на САЩ участва в гражданската война.

1912 г. – Панама, армията и морската пехота на САЩ потушават въстание по време на изборите.

1912 г. – Хондурас, участие на морската пехота за налагане на икономическите и политическите интереси на САЩ.

1912-1933 г. - Никарагуа, армията на САЩ осъществява 10-

годишна окупация и участва във войната с партизаните.

1913 г. – Мексико, по времето на революцията армията на САЩ воюва, бяга и се евакуира.

1914 г. – Доминиканската република, военно-морските сили на САЩ се сражават с въстаниците около Санто-Доминго.

1914 г. – Колорадо, армията на САЩ брутално потушава стачката на миньорите.

1914-1918 г. – Мексико, военно-морските сили и армията на САЩ участват във военните операции против националистите.

1914-1934 г. – Хаити, армията на САЩ осъществява 19-годишна окупация след потушаване на въстанието.

1915 г. – Тексас, федералните войски брутално потушават мексикано-американското въстание, „План Сан-Диего”.

1916-1924 г. – Доминиканската република, армията на САЩ осъществява 8-годишна окупация.

1917-1933 г. – Куба, армията на САЩ осъществява окупация и създава икономически протекторат.

1917-18 г. – Първа Световна война, военно-морските сили на САЩ воюват с Германия в продължение на година и половина.

1918-1922 г. - Русия, военно-морските сили на САЩ извършват 5 дебаркации на войски за борба с болшевиките.

1918-1920 г. – Панама, армията на САЩ потушава безредиците след изборите в рамките на операция „Полицейски дълг”.

1919 г. - Хондурас, армията на САЩ и морската пехота потушават безредици по време на предизборна кампания.

1919 г. - Югославия, армията на САЩ и морската пехота се сражават срещу сърбите в Далмация.

1920 г. - Гватемала, двуседмична военна интервенция срещу

синдикални активисти.

1920-1921 г. - Източна Вирджиния, армията на САЩ потушава въстанието на миньорите.

1922 г. - Турция, армията на САЩ воюва с националистите в Смирна.

1922-1927 г. - Китай, армията и военно-морските сили на САЩ потушават националистическото въстание.

1923 г. - Мексико, бомбардировка от военната авиация на САЩ.

1924-1925 г. - Хондурас, военна намеса на САЩ, два пъти в предизборната и изборната кампания.

1925 г. - Панама, армията и морската пехота на САЩ потушават общата стачка.

В средата на XX век

1927-1934 г. - Китай, армията и морската пехота на САЩ окупират цялата страна.

1932 г. - Салвадор, военно-морските сили на САЩ потушават бунта на Марти.

1932 г. - Вашингтон DC, армията на САЩ потушава протест на ветераните от Първата световна война.

1941-1945 г. - Втората световна война, военно-морските сили и армията на САЩ воюват с Япония, Италия и Германия в продължение на 3 години и извършват първите атомни бомбардировки над два японски града.

1943 г. - Детройт, армията на САЩ потушава въстанието на чернокожите.

1946 г. - Иран, след ядрената заплаха от страна на САЩ съветските войски напускат северната част на страната.

1946 г. - Югославия, ядрена заплаха от страна на САЩ, в отговор

на свалянето на американски самолет.

1947 г. - Уругвай, разгръщане и заплаха на бомбардировачи с ядрени оръжия.

1947-1949 г. - Гърция, операция на армията на САЩ в подкрепа на крайната десница в гражданската война.

1948 г. - Германия, ядрена заплаха от страна на САЩ със стратегически бомбардировачи с ядрени оръжия в Берлин срещу СССР.

1948-1949 г. - Китай, армията и морската пехота на САЩ воюват и евакуират американците преди победата на комунистите.

1948-1954 г. - Филипините, ЦРУ провежда военни операции по време на бунта на Хук.

1950 г. - Пуерто Рико, операция за потушаване на въстанието в Понсе.

1951-1953 г. - Корея, армията и военно-морските сили на САЩ, заплаха с ядрени бомбардировки срещу Северна Корея и Китай.

1953 г. - Иран, в резултат на операцията, ЦРУ сваля демокрацията и установява режим на шаха.

1954 г. - Виетнам, съвместна с Франция, от страна на САЩ, ядрена заплаха срещу бунтовниците.

1954 г. - Гватемала, операция на ЦРУ, бомбардиране от летищата в Никарагуа, ядрена заплаха от страна на САЩ.

1956 г. - Египет, ядрена заплаха от страна на САЩ срещу СССР с изискването за ненамеса в кризата в Суец, морската пехота воюва и евакуира чужденци.

1958 г. - Ливан, армията и военно-морските сили на САЩ окупират страната и потушават бунта.

1958 г. - Ирак, ядрена заплаха от страна на САЩ срещу Ирак и предупреждение срещу инвазия в Кувейт.

1958 г. - Китай, ядрена заплаха от страна на САЩ срещу Китай при евентуално обединение с Тайван.

1958 г. - Панама, армията на САЩ потушава протестите.

1960-1975 г. - Виетнам, армията, военно-морските сили и военно-въздушните сили участват във войната във Виетнам. Над един милион убити в най-дългата война на САЩ, заплахата от страна на САЩ с атомни бомбардировки през 1968 и 1969 г.

1961 г. - Куба, неуспешна военна операция на ЦРУ за нахлуване в страната.

1961 г. - Германия, ядрена заплаха от страна на САЩ срещу СССР по време на кризата около Берлинската стена.

1962 г. - Лаос, военна операция по време на партизанската война.

1962 г. - Куба, ядрена заплаха от страна на САЩ срещу СССР и Куба, военноморска блокада по време на карибската криза.

1963 г. - Ирак, ЦРУ организира преврат, в който президентът е убит, а партията Баас идва на власт, Саддам Хюсеин се връща от изгнание и оглавява тайните служби.

1964 г. - Панама, армията на САЩ потушава размирици, свързани с връщането на канала.

1965 г. - Индонезия, организиран от ЦРУ държавен преврат и повече от един милион жертви.

1965-1966 г. - Доминиканската република, армията и морската пехота на САЩ потушават протестите по време на предизборната кампания.

1966-1967 г. - Гватемала, „зелените барети“ на САЩ се борят срещу бунтовниците.

1967 г. - Детройт, армията на САЩ потушава размириците на афро-американците, много убити.

1968 г. – САЩ, армията на САЩ потушава размириците след убийството на Мартин Лутер Кинг, в градовете са въведени над 21 000 войници.

1969-1975 г. - Камбоджа, армията и военно-морските сили на САЩ бомбардират страната. За десет години са убити над 2 милиона души от бомбардировки, глад и политически хаос.

1970 г. - Оман, окупация от армията на САЩ за отпор на Иран.

1971-1973 г. - Лаос, бомбардировките тип „бомбени килими“ от страна на САЩ, насочени срещу нахлуване в Южен Виетнам.

1973 г. - Южна Дакота, армията на САЩ потушава въстанието на индианците в „Ундид-Ний“.

1973 г. - Близкият изток, ядрена заплаха и заплаха от световна война от страна на САЩ по време на войната в Близкия изток.

1973 г. - Чили, военен преврат за свалянето и убийството на президента Салвадор Алиенде.

1975 г. - Камбоджа, армията на САЩ, бомбардировки на заловения кораб „Майягус“, убити са много войници.

В края на XX век

1976-1992 г. - Ангола, операция на ЦРУ за военна подкрепа на южноафриканските въоръжени банди по време на гражданската война.

1980 г. - Иран, ядрена заплаха от страна на САЩ, армията прави неуспешен опит да спаси заложниците в посолството.

1981 г. - Либия, военноморската авиация на САЩ сваля 2 либийски самолета.

1981-1992 г. - Салвадор - военна операция срещу бунтовниците.

1981-1990 г. - Никарагуа, операцията на военно-морските сили на САЩ и ЦРУ за потушаване на революцията.

1982-1984 г. - Ливан, военно-морските и военновъздушните сили на САЩ участват във войната срещу шиитските бунтовници, много морски пехотинци са убити.

1983-1984 г. - Гренада, военно нахлуване на армията на САЩ четири години след революцията.

1983-1989 г. - Хондурас, нахлуване на войски на САЩ, изграждане на бази.

1984 г. - Иран, два ирански цивилни самолета са свалени над Персийския залив.

1986 г. - Либия, бомбардировки на военноморска авиация на САЩ.

1986 г. - Боливия, армията на САЩ участва в „кокаинова война“.

1987-1988 г. - Иран, военно-морските и военновъздушните сили на САЩ се намесват във войната в Ирак, бомбардират и свалят ирански самолет.

1989 г. - Либия, военно-морската авиация на САЩ сваля 2 либийски самолета.

1989 г. - Вирджински острови, армията на САЩ потушава въстание на чернокожите в St. Croix.

1989 г. - Филипините, въздушни бомбардировки от страна на САЩ в отговор на държавен преврат.

1989 г. - Панама, армията на САЩ сваля националното правителство, повече от 2000 убити.

1990 г. - Либерия, армията на САЩ евакуира чужденци по време на гражданската война.

1990-1991 г. - Саудитска Арабия, нахлуване на войските на САЩ след иракската инвазия в Кувейт, 540 000 американски войници в Оман, Катар, Бахрейн, Обединените арабски емирства, Израел.

1990-1991 г. - Ирак, бомбардиране, нахлуване на армията на САЩ, военноморска блокада на иракските и йорданските пристанища,

въздушни удари; над 200 000 души са убити в резултат на нахлуването в Ирак и Кувейт; мащабно унищожаване на иракски военни.

1991 г. - Кувейт, нахлуване на военно-морските сили и армията на САЩ в страната.

1991-2003 г. - Ирак, бомбардировки, зони без полети над кюрдския север и шиитския юг; постоянни въздушни удари и военноморски блокади.

1992 г. - Лос Анджелис, армията и морската пехота на САЩ са разгнати срещу протестиращите.

1992-1994 г. - Сомалия, окупация от армията и военно-морските сили на САЩ, участие в гражданската война.

1992-94 г. - Югославия, военноморска блокада от страна на НАТО на Сърбия и Черна гора.

1993 г. - Босна, бомбардировки, въздушни патрули, създаване на забранена за полети зона, участие в гражданската война, убийствата на сърби, удари срещу Сърбия.

1994 г. - Хаити, нахлуване на войски на САЩ, морска блокада и окупацията на страната, сваляне на правителството.

1996-1997 г. - Заир (Конго), нахлуване на войски на САЩ в бежанските лагери хуту в Руанда, както и в районите, където е започнала революцията в Конго.

1997 г. - Либерия, разгръщане на армията на САЩ за евакуация на чужденци.

1997 г. - Албания, разгръщане на армията на САЩ за евакуация на чужденци.

1998 г. - Судан, ракетна атака срещу фармацевтичния завод, в който според ЦРУ, се произвежда химическо оръжие за терористите.

1998 г. - Афганистан, ракетна атака срещу бившите тренировъчни

лагери на ЦРУ, използвани от ислямски фундаменталистки групи.

1998 г. - Ирак, бомбардировки, интензивни въздушни и ракетни атаки, след твърдението, че властите възпрепятстват работата на инспекторите по въоръжаването.

1999 г. - Югославия, многобройни бомбени атаки, тежки ракетни и въздушни удари от страна на НАТО, след като Сърбия отказва да напусне Косово. Окупация на Косово от страна на НАТО.

Началото на XXI век

2000 г. - Йемен, нападение на военноморските сили на САЩ в Аден.

2001 г. - Македония, въвеждането на войските на НАТО.

2001 г. - САЩ, реакцията на военновъздушните, военноморските и специалните сили на САЩ на 11 септември.

2001 г. - Афганистан, инвазия на войските на САЩ, бомбени и ракетни атаки, масова мобилизация в САЩ за свалянето на режима на талибаните, лов на бойци на „Ал Кайда“, установяване на режима на Карзай и борбата срещу талибаните. Над 30 000 американски военнослужащи и многочислени частни военни компании окупират страната.

2002 г. - Йемен, ракетна атака на „Ал Кайда“ срещу САЩ и ответни удари.

2002 г. - Филипините, въвеждане на войски и военноморска военна мисия на САЩ срещу Абу Сайяф в архипелага Сулу, западно от Минданао.

2003 г. - Колумбия, армията на САЩ и специалните сили са изпратени в бунтовническата зона, за да подкрепят колумбийската армия.

2003-2011 г. - Ирак, война, бомбардировки, окупация на страната, свалянето на Саддам Хюсеин. Нашествието включва повече от 250 000 американски войници. Американските и британските сили заемат страната и се сражават със сунитските и шиитските бунтовници.

Повече от 160 000 военнослужащи и многочислени частни бойци осъществяват окупацията и строят големи постоянни бази.

2003 г. - Либерия, участие в мироопазващите сили, операция за сваляне на властта в страната.

2004-2005 г. - Хаити, армията, морската пехота и сухопътните войски на САЩ окупират страната.

2005 г. - Пакистан, ракетни и бомбени атаки, тайни операции и много атаки с дроне.

2006 г. - Сомалия, ракетните и военноморски сили и армията на САЩ участват в операцията. Специалните сили SWAT участват в етиопското нахлуване, при което е свалено от ислямисткото правителство; бомбардировки с АС-130, атаки с крилати ракети и въздушни удари срещу ислямистките бунтовници; военна блокада срещу „пиратите“ и бунтовниците.

2008 г. - Сирия, специалните сили участват в нападение с хеликоптер на 5 мили от Ирак, 80 сирийски цивилни граждани са убити.

2009 г. - Йемен, ракетни удари и атака срещу „Ал Кайда“, загиват 49 цивилни граждани.

2011 г. - Либия, бомбардировки, ракетни удари, нахлуване на войски под командването на НАТО, координирани въздушни удари и ракетни атаки срещу правителството на Кадафи по време на въстанието на бунтовническата армия. Специалните сили на САЩ извършват тайни операции.

2014 г. - Ирак, бомбардировки, ракетни удари.

2014 г. - Сирия, бомбардировки, ракетни удари, нахлуване на войски на САЩ за поредица операции. Участие в гражданската война на страната на терористите и джихадистите.

* * *

Д-р Золтан Гросман описва 150 военни операции, извършени от армията на САЩ, както срещу чужди държави, така и вътре в самата страна, дори и във Вашингтон. Подробно за всяка една операция

д-р Гросман разказва на брифинг, представен и под формата на презентация. В края на доклада си д-р Гросман пише:

„Една от най-опасните идеи на ХХ век, е че „хора, подобни на нас“ не могат да извършват зверства срещу цивилни граждански лица. Гражданите на Германия и Япония вярваха в това, но техните въоръжените сили убиха милиони хора. Британците и французите вярваха в това, но техните въоръжени сили водиха брутални колониални войни в Африка и Азия. Гражданите на Израел вярваха в това, но тяхната армия масово изби и избива палестинци и ливанци. Арабите вярваха в това, но терористите самоубийци и похитителите атакуват американски и израелски цивилни лица. Американските граждани вярваха в това, но техните войски убиха стотици хиляди души във Виетнам, Ирак и другаде“.

(Д-р Гросман не е включил в доклада си тайните операции на Пентагона и ЦРУ, както и мащабната война с дроне.)

* * *

По агресивност Обединеното кралство се конкурира със САЩ. Ако по общ брой военните намеси, окупации и въоръжени интервенции първенството безусловно се държи от Съединените щати, то Обединеното кралство е на първо място по отношение на броя на страните, подложени от него на военни атаки. Проучването на английския историк Стюърт Лейкок, доказва този факт и резултатите от неговото проучване са публикувани в британския „Телеграф“.

Според Лейкок, по различно време британците нахлуват в почти 90% от страните по света. Анализът на историята на почти 200 страни показва, че само 22 държави, никога не са преживели инвазията на англичаните.

Сред тази група държави са такива, които са далеч от Великобритания, като Гватемала, Таджикистан и Маршаловите острови, както и някои по-малки и незначителни, като Люксембург.

Към днешна дата, сред 193-те страни-членки на Организацията на обединените нации, само 22 държави не са били подложени на британската въоръжена агресия.

Западната пропаганда вече няколко столетия ни вътпява, че най-агресивната страна в света е Русия, макар фактите да говорят за точно обратното. Достатъчно е просто да проверим за данни в архивите, да възстановим хронологията на събитията и да анализираме обективно фактите.

Из "Генетичната програма" , Цв. Семерджиев

Етап / (Период) / (Етапи на развитие), течения в изкуството, начини на мислене, средства за насилие и въоръжена борба, математически модели

I. Аграрно общество, Предмодернизъм, Религиозно-мистичен разум

Първи

От 6 000 г. п.н.е. до XIII век

Донаучен период / (Аристотел-Евклидови линейни модели) / (Концепция за еднолично стратегическо ръководство)

Хладно оръжие, железни брони, колесници, тарани, катапулти, пехота, кавалерия, кораби с гребци, вестоносци, звездна навигация.

Втори

От XIV век до средата на XVIII век

Ренесанс и Просвещение / (Декарт-Нютонови линейни модели) / (Концепция за командно-щабни системи за управление)

Гладкостволно огнестрелно оръжие и артилерия, кавалерия, платноходи, далекогледы и телескопи за наблюдение, компас, секстант и часовник за навигация, сигнални кули за комуникации. (Походи на Наполеон).

II. Индустриално общество, Модернизъм, Диалектико материалистичен разум

Трети

От средата на XVIII век до началото на XX век

Първа технологична (индустриална) революция; Първа революция във военното дело / (Линейни динамични модели) / (Концепция за

децентрализирани системи и операции)

Нарезно огнестрелно оръжие и нарезна артилерия, балони, дирижабли, параходи, влакове, автомобили, телеграфни и телефонни проводни свързочни системи. (Първа Световна война)

Четвърти

От началото на 20-те до 40-те год. на XX век / (Линеаризирани динамични модели) / (Концепция “Блицкриг”)

Автоматично огнестрелно оръжие (първо поколение), химическо оръжие, бронирана техника, витлова авиация, аналогови радиосвързочни системи. (Втора Световна война)

Пети

От началото на 50-те до края на 70-те год. на XX век

Втора технологична (постиндустриална) революция ; Втора революция във военното дело / (Модел на Айнщайн) / (Концепция “Въздушно-земно сражение”)

Първо (атомно) и второ (водородно) поколение ракетно-ядрено оръжие, второ поколение химическо и първо поколение биологическо оръжия за масово поразяване, ракетноносен флот и реактивна авиация, радарни, радионавигационни, телевизионни и цифрови радиосвързочни системи, първо поколение сателитна техника. (Студена война и Войните във Виетнам и Афганистан)

III. Информационно общество, Пост-модернизъм, Интуитивно-евристичен разум

Шести

От началото на 80-те год. на XX век, до края на 20-те год. на XXI век

Трета технологична (информационна) революция ; Трета революция във военното дело / (Сложни, нелинейни модели с хаотична динамика) / (Концепции за машинно-ориентирани бойни действия, “Информационна война” и “Въздушно-космическо сражение”)

Трето поколение ядрено (неутронно) оръжие, имунно-генно-биологично оръжие, информационно оръжие, лазерно-оптични и насочено лъчеви оръжия, кинетично-енергийни системи, високочестотни огневи поразяващи средства, бойни платформи - роботи (бронирана техника, флот, безпилотна авиация), второ поколение въздушно - космическа техника, психотронно оръжие, несмъртоносни оръжия и системи за ранно предупреждение, глобални спътникови системи за командване и управление. (Война в Персийския залив и редица военни операции на въоръжени сили на ООН)

В своята забележителна работа проф. Кондратиев формулира следните установени емпирични правила:

1) Преди началото на възходяща вълна на всеки голям цикъл, а понякога и в самото му начало се наблюдават значителни изменения в условията на стопанския живот на обществото. Обикновено тези изменения са предизвикани от технологични изобретения и открития, водещи до дълбоки изменения на техниката на производството и обмяна, изменения на условията на паричното обръщение и засилване ролята на нови страни в световното стопанство.

2) Периодите на възходящи вълни на големите цикли като правило са по-богати на големи социални сътресения, преврати и конфликти в живота на обществото (революции и войни), отколкото периодите на низходящи вълни.

3) Низходящите вълни на големите цикли се съпровождат с продължителна депресия в селското стопанство

4) Големите цикли на икономическата конюнктура се изявяват в единен динамичен процес на развитие, в който се наслагват (интерферират) малките и средните цикли с техните фази на производствен подем, криза и депресия. Средните цикли, настъпващи в низходящия период на големия цикъл, обезателно се характеризират с продължителност и дълбочина на депресията, с краткост и слабост на подема. Средните цикли, настъпващи във възходящия период на големия цикъл се характеризират с обратните черти.

Изводи:

. Запазването на принципите на пазарното стопанство и капиталистическата организация на икономиката обуславя запазването на цикличността на фазите и вълните в бъдещото развитие на човешкото общество;

. Динамиката на дългите вълни отразява цялостния процес на стратегическо натрупване и инвестиране на капитала;

. Всяка нова дълга вълна започва с радикално прегрупиране и обновяване на производителните сили и структурна промяна на общественото производство, на базата на взрив от научни открития, изобретения и иновации (т.е. технологична революция).

Вълни

I (1783-1847)

II (1847-1893)

III (1893-1939)

IV (1939-1991)

V (1991-20..)

Водеща държава
I Франция
II Великобритания
III Германия
IV САЩ
V САЩ

Водеща Промисленост
I Текстилна
II Железопътен транспорт
III Автомобилна
IV Електричество и авиационна
V Информационна

Основни Материали
I Памук
II Желязо
III Стомана
IV Пластмаса
V Силиций

Енергия
I Водна
II Въглища
III Нефт
IV Ядрена
V Нови енергийни източници

Комуникации
I Сухопътни и морски пощи
II Жичен телеграф и телефон
III Радио
IV Телевизия
V Сателитни

По документи на Пентагона

Най-новите възгледи за бъдещата война бяха отразени в последното издание на Наставлението за провеждане на операции на сухопътните сили на САЩ. В него се предвижда, че бъдещите

бойни действия ще се развиват в три макросфери: физическа, информационна и морална. Въръжената борба във физическа макросфера се очаква да се води като динамични, високотемпови, високоинтензивни въздушно-космически операции, обхващащи огромни територии и разширяващи се в открития космос. Високоточните оръжия, които се доближават по унищожаватата си сила до тактическите атомни оръжия, но не предизвикват вторични разрушения, ще бъдат използвани от самото началото на войната. Те ще унищожават вражеските такива, командването и управлението на противника, противовъздушната му отбрана и оперативно-тактическите групировки.

Тактическият бой във физическата сфера ще е краткотраен, с увеличаваща се смъртоносност и експлозивно нарастваща интензивност. Предните линии ще изчезнат, комуникациите ще са спорадични, а командването и управлението трудни. Тази война ще се води с внезапни и бързи маневри, сложно структурирана в дълбочина отбрана, силна информационна интеграция и висок професионализъм.

В бъдещите сражения ще се използват множество нови оръжия, изградени на базата на авангардни технологии и нови физически принципи - геофизически, електромагнитни, радиочестотни, инфразвукови, генетични, психотронни, ядрено-лъчеви, лазерни и др. Фундаменталните проби в природните науки предлагат множество нови възможности за създаване както на уникални оръжия за масово поразяване, така и на несмъртоносни такива.

Като краен резултат развитието на средствата за въръжена борба ще продължи да захранва протичането на два глобални процеса:

1) трансформационен, при който рутинните интелектуални функции от човека се прехвърлят върху новите интелигентни оръжия и

2) интеграционен, при който всички подсистеми за командване и управление на въръжените сили се обединяват в една обща "Система от системи".

По-късно е публикувана Директива S3600.1, която въвежда концептуалната рамка за водене на информационна война. Според нея информационните операции са поредица от действия, насочени към експлоатиране на уязвимостта на командно-управленските системи на противника. Крайната цел на тези действия е да бъде унищожена противниковата командно-управленска система (обозначавана често с акронима - C4I), като едновременно бъде

осигурена надеждна защита на собствената такава. Днес концепцията за информационна война заема важно място в общата парадигма за бъдещата война. Тя е важен инструмент за гарантиране на националната сигурност на всички равнища - тактическо, оперативно и стратегическо.

Възгледите за въоръжена борба в моралната макросфера са тясно свързани с информационната и с основание се интерпретират като един от видовете информационна война. Тя се реализира като последователност от психологически операции, както в подготвителния период, така и по време на размяната на огневи удари. Целта е да се постигне морално превъзходство над противника, като се ослабят неговите съпротивителни сили, дух за борба и воля за победа.

Известно е, че днес често не се обявява официално война срещу нечии врагове, когато се използва военна сила и стандартни методи на въоръжена борба (огнево поразяване). Още по-ефективно е да се води скрита (информационна) война, която е значително по-лесно приложима.

Независимо от това дали си даваме сметка или не, психологическите информационни операции са в нашата всекидневна реалност.

С огромната си тиражност, глобален обхват и неограничена памет съвременните глобални информационни системи превръщат медийните психологически операции в стратегическо оръжие за въздействие върху човешката цивилизация.

В края на столетието Интернет, сателитните телевизионни системи, оптичните кабелно-разпределителни мрежи и мултимедийните технологии са монопол на малка част от човечеството, която предопределя тяхното развитие и начин на използване. Публичността на информационните канали и носители дава възможност за достъп до тях на всеки. Но този достъп днес е поставен под контрол и е собственост на малка група държави, корпорации и частни лица, които получават едно ново стратегическо превъзходство.

Засилващата се интеграция и нарастващата свръхпроводимост на световното информационно пространство дават възможност това превъзходство да се реализира в ноосферата, където информационните операции са взрив на насилие върху човешкия разум и психика.

Въвеждането на монопол върху технологиите за обработка на информацията, циркулиращата в глобалните мрежи, осигурява

такава технологична дистанция, която осигурява на придобилите го световно господство в ноосферата. Това е генезисът на концепцията за информационна въоръжена борба.

В редица други документи на Пентагона се приемат представените по-долу тези.

Елементи на международна нестабилност днес се проявяват като:

- Нарушаване на баланса на силите (политически, военни, информационни и икономически) в различни региони или в света като цяло;
- Национализъм, настаняващ се във вакуума на комунистическата идеология;
- Противопоставяне “богати-бедни”;
- Конкуренция за достъпа до ресурсите на планетата;
- Демографски проблеми, свързани с масови миграции и емиграция;
- Неуправляемост на определени нации, народности и прослойки, поради слаба държавност или липса на демократични традиции;
- Технологично изоставане на цяли нации или слоеве от обществото, пораждащо растяща безработица и отрицателна промяна в социално - икономическата система;
- Екологични рискове, свързани с промяна на околната среда;
- Технологично изоставане на военната индустрия и особено специалната електроника и комуникации;
- Низко техническо и организационно равнище на националните информационни инфраструктури;
- Морално остаряване на техниката и въоръжението на армията и службите за сигурност, в частта информационни системи и технически средства за управление;
- Директни атаки срещу националните телекомуникационни ситеми и бази данни и т.н.

Заплаха за националната сигурност от въоръжени сили се проявяват като:

- поднационални формирования (политически, религиозни, културни и етнически), отправящи предизвикателство пред традиционната държавност и воюващи за сепаратизъм;
- национални формирования, не претендиращи за държавност но пренебрегващи я в национален мащаб (организирана престъпност, пиратство, тероризъм, насилие над личността и т.н.);

- международни формирания действащи в глобален мащаб и включващи религиозни секти и движения, криминални организации, неформални икономически организации (занимаващи се с нелегален бизнес и търговия) и т.н.

- вътрешните сили за сигурност на вероятен противник, които в редица случаи са обвързани с престъпни действия на не държавна основа, но могат да бъдат използвани и официално;

- пехотни армии на противника, с характеристики от Първата световна война;

- механизирани армии на противника, с около 40% бронева защита и йерархично управление от Втората световна война, компенсирани изоставането в модерните технологии с увеличаването на броневата защита и теглото на метала в нея;

- малки национални въоръжени армии (основно пехотни), които успешно могат да воюват срещу себеподобни, а срещу комплексни армии се пренасочват към тероризъм, партизанска война, метежи и вълнения, изпозвайки преимуществата на “домакинството” или “високата цена” на борбата с тях;

- национални въоръжени сили, оборудвани на базата на разпространението на ОМП и модернизацията на стара техника. В този случай заплахата се определя от видът на трансферираната при тях технология или оръжие;

- комплексни адаптивни армии, екипирани, обучени и поддържани за осигуряване на гъвкавост, адаптивност и висока ефективност, на базата на използване на най-новите технологични постижения на човечеството.

Ясно е дефинирана основната задача, а именно “да се победи във водените от американската нация войни”. Изтъква се, че само сухопътните войски могат да контролират територия, население и материални ресурси.

В тази доктрина се определя мястото на въоръжените сили като един от четирите елемента на националната мощ (въоръжени сили, дипломация, икономика, информация), където сухопътните сили са базов компонент на въоръжените сили на САЩ.

Разглеждат се трите основни области на развитие на съвременния конфликт - физическа, информационна и морална (смятана вече за най-важна). Първата включва материалните и географските фактори (личен състав, други военни сили, цивилно население, метеоусловия и терен, пространство и инфраструктура).

Втората засяга системите извличащи, използващи, управляващи и защитаващи своята и манипулиращи необходимата на противника

информация (специално се подчертава, че микроелектрониката, комбинирана с телекомуникационните технологии е променила тотално начина по който армията води бойните действия).

Третата засяга хуманитарната област (начин на мислене и възприемане на света, емоционални нагласи, ценности, традиции, религия, култура и др.).

Вариантите на приключване на един конфликт са формулирани като :

- компромис между опонентите (използващ политико-дипломатически средства, информационни или икономически средства),
- окончателно изтощаване на една от страните (класическа победа) до загуба на съпротива,
- намиране на друг способ за уреждане на противоречията.

Като потенциални източници на конфликт се посочват :

- разпадането на някои държави и появата на нови такива;
- борбата за ресурси и пазари;
- национализмът, родовата, етническата и религиозната мотивация;
- демографският бум, урбанизацията, унищожаването на околната среда, силното разпространение на оръжията за масово поразяване.

Смята се, че вътрешните и хуманитарните конфликти, както и природните бедствия могат да заплашат по някакъв начин американската свобода, духовни ценности, начин на живот, интелектуална и материална собственост. Отчита се и възможността за промяна на отношенията между съюзници и/или опоненти.

Специално внимание се обръща на информационната война.

Средата (обстановката) в които се провеждат информационните операции включва всички области на конфликта и бойното поле. Тя се явява част от по-обширната глобална информационна среда (GIE), която включва и невоенни източници на информация, повечето от които са извън контрола на върховното командване или военната организация. Невоенните източници включват неутрални или приятелски настроени правителствени и неправителствени организации, нерегулярни военни формирования, медиите, социалните мрежи, политическите организации, имащи влияние върху хода на военните операции, схващанията на лидерите, както и движението и динамиката на информацията в информационните инфраструктури.

Взаимодействието между цивилните и военни информационни инфраструктури разширява обхвата на действие на информационните операции и им придава непрекъснат характер. В резултат на това тактическите военни действия придобиват политически и социален ефект, което налага привличане на невоенни фактори в планирането и изпълнението на такива действия.

Информационната война е концепция за постигане на решителните (крайни) военни и политическите цели чрез използване на нови нетрадиционни средства и форми на борба за въздействие върху обществените информационни инфраструктури на противника с цел - нарушаване (или разрушаване) на организационния интегритет и командно-управленската свързаност на обществото и постигане по този начин на решителните (крайните) военни и политически цели на военната кампания.

Из "Сблъсъкът на Цивилизациите", С. Хънтингтън

Азиатците са склонни да виждат развитието на своите общества в мащабите на векове и хилядолетия и да придават първостепенно значение на умножаването на дългосрочните изгоди.

Тези нагласи контрастират с американската вяра в свободата, демокрацията и индивидуализма и с американската склонност към недоверие спрямо държавата, към противопоставяне на авторитета, към търсене на баланс и уравнивяване в политиката, към насърчаване на конкуренцията, към издигане в култ на човешките права, към забравяне на миналото и пренебрегване на бъдещето, към съсредоточаване около максимизиране на непосредствената моментна изгода.

Трябва да подчертаем, че след като останаха единствената свръхсила в света, Съединените щати се втурнаха да налагат нова хегемония и да провеждат политика на силата, но тъй като тяхното могъщество е в относителен упадък, съществуват граници, които те не могат да прекречат.

В продължение на повече от двеста години Съединените щати са се опитвали да предотвратят възникването на категорично доминираща сила в Европа. В продължение на почти сто години, като се започне с политиката на „отворени врати“ спрямо Китай, САЩ се опитват да постигнат същото и в Източна Азия.

За да осъществи тези си цели, Америка води две световни войни и една студена война съответно срещу: имперска Германия, нацистка Германия, имперска Япония, Съветския съюз и комунистически Китай.

Всяка от великите сили в света — Англия и Франция, Германия и Япония, Съединените щати и Съветския съюз — са проявявали стремеж към външна експанзия, себеутвърждаване и империализъм, съвпадащи с периода на бързата им индустриализация и икономически растеж или следващи непосредствено след него.

Няма основания да мислим, че придобиването на икономическа и военна сила от страна на Китай не ще породии подобни експанзионни ефекти. В продължение на две хиляди години Китай е бил главната сила в Източна Азия. Сега китайците все повече изтъкват намерението си да поемат отново тази си историческа роля и да поставят край на предългия век на унижения и подчинение на Запада.

В предвоенно време с разрастването на насилието първоначалните спорни въпроси започват да се преформулират почти изключително под формата на „ние“ срещу „тях“, което повишава груповата сплотеност и ангажираност. Политическите лидери разширяват и задълбочават своите призови за етническа и религиозна лоялност, а съзнанието за културна и цивилизационна принадлежност се засилва в сравнение с други себеидентификации. Поражда се „динамика на омразата“, сравнима с „дилемата на сигурността“ в международните отношения, при която взаимните страхове, недоверие и омраза се подхранват взаимно.

Всяка от страните драматизира и преувеличава различията между силите на доброто и силите на злото и в крайна сметка се опитва да преобрази това различие във финална фундаментална омраза.

Цивилизациите навлизат във фаза на упадък, когато престанат „да влагат излишъка си в нови начини за развитие на нещата. Казано на съвременен език — когато спадне нормата на инвестиции“. Това се случва, защото контролиращите излишъка социални групи имат монополен интерес да го използват за „непродуктивни и задоволяващи Аза си цели... поради което разпределят излишъците за свое потребление, а не осигуряват по-ефективни методи за производство“.

Хората изяждат капиталите си и цивилизацията преминава от стадий на универсална държава в стадий на разложение. Това е

период на: „...остра икономическа депресия, понижаване на жизнените стандарти, граждански войни между различни монополни интереси и увеличаваща се неграмотност.

Обществото става все по-слабо. Полагат се напразни усилия да се спре разрухата чрез законодателни мерки. Но упадъкът продължава. Религиозните, интелектуалните, социалните и политическите равнища на обществото започват масово да губят доверието на народните маси. В него нахлуват нови религиозни движения. Наблюдава се увеличаващо се нежелание за борба в името на обществото или дори за плащането на данъци.“

Често сочени проявления на морален упадък са:

1) нарастване на антисоциалното поведение като престъпността, употребата на наркотици и най-общо насилието;

2) упадък на семейството, включително увеличената честота на разводите, извънбрачните деца, бременността на малолетните и самотните родители;

3) упадък на „социалния капитал“, т. е. членството в доброволни асоциации за междуличностно доверие;

4) общо снижаване на „трудова етика“ и издигане в култ на личната задоволеност;

5) намаляващо ангажиране с обучение и с интелектуална дейност, проявяващо се чрез по-ниско образователно ниво.

Съединените щати искат да изградят държава от множество цивилизации, което ще рече — страна, непринадлежаща към нито една цивилизация и лишена от твърдо културно ядро. Историята показва, че нито една изградена по такъв начин държава не може да просъществува дълго като кохерентно общество. Мултицивилизационни Съединени щати няма да бъдат Съединените щати, а някакви Обединени нации...

Малкълм Рифкинд през ноември 1994 г. изрази потребността от „Атлантическо общество“, опиращо се на четири стълба:

- отбрана и сигурност, олицетворявани от НАТО;
- „споделена вяра в принципа на правото и в парламентарната демокрация“;

- „либерален капитализъм и свободна търговия“;
- „общото европейско културно наследство, излъчено от Рим и от Гърция, през Ренесанса до общите съвременни ценности, вяра и цивилизация на нашия век“.

В нормативната си форма универсалисткото убеждение на Запада постулира, че хората по целия свят трябва да прегърнат западните ценности, институции и култура, защото те въплъщават най-висшето, най-просветеното, най-либералното, най-рационалното, най-модерното и най-цивилизованото мислене на човешкия род.

Империализмът логично е следван от универсализма!

Западният универсализъм е опасен за света, защото може да предизвика голяма междуцивилизационна война между държавите-ядра, а е опасен и за Запада, защото може да доведе до неговото тотално поражение и разпад.

И, което е най-важното западното вмешателство във вътрешните работи на други цивилизации е вероятно най-опасният източник на нестабилност и на потенциален глобален конфликт в условията на един мултицивилизационен свят.

Повечето от основните международни институции са създадени непосредствено след края на Втората световна война и са изградени съобразно западните интереси, ценности и социални практики. С намаляването на мощта на Запада в сравнение с мощта на другите цивилизации възниква натиск за реструктурирането на тези организации съобразно интересите и ценностите на другите.

Най-очевиден, най-съществен и вероятно най-противоречив е въпросът за постоянното членство в Съвета за сигурност на ООН. Членството в него е предвидено за главните сили от Втората световна война и вече все по-малко отговаря на реалния съвременен баланс на силите в света.

Някои американци се стремят да насаждат мултикултурализъм у дома; други се опитват да насаждат универсализъм навън; а някои правят и двете.

Мултикултурализмът у дома е заплаха за Съединените щати и за Запада; универсализмът в чужбина е заплаха за Запада и за света.

Глобалните, монокултуралисти искат да преобразят света по подобие на Америка. Местните мултикултуралисти искат да преобразят Америка по подобие на света. Мултикултурна Америка е невъзможна, защото незападна Америка не е вече американска. Мултикултурният свят обаче е неизбежен, защото глобална империя не е възможна.

Съхраняването доминацията на Съединените щати и на Запада изисква обновяване на западната идентичност. Глобалният ред в света изисква приемането на глобална мулти-културност.

Когато цивилизациите най-напред възникват, техните народи обикновено са жизнени, динамични, брутални, мобилни и експанзионистични. Те са относително не-Цивилизовани. В процеса на развитие цивилизацията става по-улегнала и създава технологии, умения и култура, които я правят по-Цивилизована.

Когато конкуренцията между съставлящите я елементи намалее и се стигне до универсално състояние, цивилизацията достига най-висшето равнище на Цивилизация, своята „златна ера“, с процъфтяващ морал, изкуство, литература, философия, техника и военна, икономическа и политическа компетентност. С настъпване на нейния упадък като цивилизация, равнището ѝ на Цивилизация също спада, докато окончателно изчезне под ударите на друга възходяща цивилизация с по-ниско равнище.

Общото между хората „в по-голяма степен е усещането за общ враг (или общо зло), отколкото ангажираността с обща култура“.

Конструктивната стратегия в един мирен мултицивилизационен свят предполага отхвърляне на универсализма, приемане на различието и търсене на общото.

Ако хората въобще някога успеят да създадат универсална цивилизация, тя ще възникне постепенно чрез изучаване и разширяване на общите сфери. Така, в допълнение към правилото за въздържане и правилото за съвместно посредничество, третото правило за мир в мултицивилизационния свят е правилото за общите интереси: народите на всички цивилизации трябва да търсят и да се стремят да разширяват общите интереси, ценности, институции и социални практики.

Поддържането на свят на по-голяма равнопоставеност на цивилизациите може да се окаже трудно за Запада или за онези цивилизации, които биха си поставили за цел да допълнят или да заменят Запада в доминантната му позиция.

Из "Еволюция на концепциите за водене на война", П. Димов

Войната се променя заедно с израстването на обществото и еволюира в крак със съвременните тенденции.

Анализът на военните конфликти през последните 15 години показва, че концепцията за мрежово-центрична война е добра във военните конфликти с ниска и средна интензивност срещу по-слаб противник.

Майкъл Хендел - един от най-съвременните последователи на Сун Дзъ и Клаузевиц, вярва, че всички описани класическите концепции за водене на война са верни и днес, но трябва да се адаптират към постоянно променящата се среда на информационната епоха.

Информационни технологии със сигурност позволяват намаляване на проблема с т. нар. „мъгла на войната“, но това не е достатъчно.

По-скоро предизвикателството пред военната наука е как да се справи с целия спектър на конфликта. Точно за това се появи всеобхватният подход на НАТО към операциите. При тази концепция се обхващат всички аспекти при управлението на конфликти и е от ключово значение синхронизирането на действията на въоръжените сили с всички правителствени и неправителствени структури в рамките на единна стратегия и план.

С развитието на науката и технологиите се появяват още по-нови оръжия, респективно нови методи за водене на въоръжена борба и нови функции и параметри на войната, но основните принципи за победа си остават същите. Масовото използване на бронирани машини, самолети, кораби, ядрени ракети, съвременни информационни и комуникационни технологии просто увеличават пространствения обхват, напрежението и продължителността на битките.

През Втората световна война бойните действия стават триизмерни по суша, въздух и земя, след това се появява космическото пространство, а по-късно и информационното пространство, като за да се победи трябва да се съсредоточават усилията на силите и средствата във всички тези пространства към една цел. Ясно е, че това могат да направят само богатите държави, при което по-слабите икономически страни нямат никакъв шанс за победа, освен да сменят условията на играта.

Точно, за да се противопоставят на това съсредоточаване на сили, огън и маньовър в традиционните концепции, те изобретиха асиметричната концепция за водене на бойни действия.

Понятието „фронт“ стана отживелица, армиите се смесиха с населението и станаха невидими. Днес всеки и всичко може да е част от бойно поле и представлява потенциална цел. В миналото армиите се групираха за взаимна защита, а сега всяка струпана на едно място армия представлява лесна цел. Една цел може ли да бъде видяна, тя може да бъде поразена.

Фронтвата линия изчезна защото оръжията станаха толкова точни, че е необходимо армиите да се крият. От друга страна

благодарение на глобалните комуникации формиранията могат да се развързват тайно на територията на врага точно когато започва сражението.

Представете си как една мечка се бие с рояк оси. Колкото и да удря и хапе тя, не може да ги унищожи, а от друга страна тези оси трябва да имат отлична връзка помежду си и когато намерят слабост, всички те да жият на едно и също място. Това се нарича асиметрична заплаха.

След 11 септември 2001 г. стана ясно, че малки държави и отделни терористични организации са в състояние да нападнат Велика сила дори на другия край на земното кълбо. Освен това тези заплахи лесно могат да се прикриват, така както и плановите им за постигане на максимално преимущество. В този случай въоръжените сили изградени по традиционен начин губят всякакъв смисъл и не са приложими.

Китайската армия също създаде през 1999 г. асиметрична стратегия наречена „Неограничена война“ (буквално „война без граници“), която включва бойни действия във всички съвременни пространства на бойното поле. Спомнете си, че Китай успешно прихванаха сателит в космоса, разположен на орбита в която са повечето американски разузнавателни сателити. Представете си какво ще стане ако САЩ загубят информационното си превъзходство в региона?

Великите сили няма как да се справят с асиметричните заплахи ако спазват традиционните правила на война, затова беше създадена концепцията за изпреварващ, превантивен удар за борба с тероризма.

През 50-те го-дини на миналия век, непосредствено след края на Втората световна война и началото на Студената война, администрацията на американския президент Труман разработи стратегия за възпиране, чрез използване на заплахи и превантивни действия. Така след 11 септември 2001 г. президентът на САЩ Джордж Буш обяви новата „Изпреварваща проактивна стратегия“ на САЩ в областта на националната сигурност в която се казва, че САЩ трябва да действат превантивно дори с цел да се предотвратят такива удари.

Тази доктрина включва три основни фази на нейното прилагане: смяна на режима в страни, които потенциално биха могли да застрашат САЩ, промяна в начина на мислене и начин на живот на населението, строителство и пресъздаване отново на територията, където се смята, че има заплаха. Това включва максимално разграждане и отслабване преди да се започне новото държавно

строителство.

В западните доктрини войната не е непременно свързана с използването на смъртоносни оръжия. Тази традиция следва класическата военна мисъл на Клаузевиц: „Войната е акт на насилие, който има за цел да накара врага, да изпълнява нашата воля. „ В света винаги има война, а въоръжената борба е само една от формите (фазите) на войната.

Преходът към шесто поколение войни дава възможност за провеждане на безконтактната война без конвенционалните въоръжени сили. Така се появява най-модерната концепция за военни конфликти - „Хибридната война“. Това е концепция, обединяваща обичайна война, малка война, кибервойна и психологически операции. В нея се използват всички познати на човечеството средства и методи за унищожаване на противника, от най-старите примитивни до най-новите технологии за водене на война. Нейната същност е война на недържавни военни формации срещу държавата и без официалното участие на правителствени сили по метода на въоръжено нашествие. Те целят не унищожаване на противника, а силово завземане на властта в страната за преразпределение на ресурсите и ролите в социума от новото правителство в интерес на другата страна.

В Русия още през 50 –те години полк. Евгени Едуардович я описва като „Метежна война“.

Американските военни експерти описват новия начин на водене на война с термина „война на контролирания хаос.“

Ключовата роля на армията се приема до толкова, че тя да изпълни следващите стъпки след края на военните действия и да понесе основната тежест за преформатиране живота и менталитета на населението. Възможностите на войската се използват за бързо и ефективно внедряване и поддържане на контрол върху дадена територия. Военните сили са необходими и за да гарантират новото статукво.

Някои източници определят хибридната война, като разновидност на дифузната война (разпръснатата война). Това е когато има взаимното проникване на организационна, технологична и информационна основа. С други думи модерна версия на въоръжената битка, която дава възможност да се прави всичко, което е забранено при традиционните военни действия.

Макар, че войната винаги се е считала за форма на насилие, то т. н. комбатанти (униформени войници) спазват определени спогодби, докато различните „зелени човечета“ или паравоенни формирования не спазват никакви закони от рода на „Международно хуманитарно

право“, „Женевска конвенция“ или използването химически, бактериологични и други оръжия, които причиняват ненужно страдание на населението.

По мнението на военната експертиза конвенционалният сблъсък на бойното поле е между враждуващи армии, които защитават цивилното население на своята страна.

Погледнато исторически се вижда, че загубите на цивилно население са правопропорционални на увеличаване на асиметричните методи за водене на война. Например по време на Френско-пруската война, загубите на цивилното население са едва 2 %. През Втората световна война цивилните жертви рязко се увеличават с 48%. По време на Корейската война, загубите на цивилното население вече са 84%, за да достигнат до 90 % във Виетнам, а в някои случаи и повече.

При развитие на съвременните технологии могат да се намират все по-ефективни оръжия за масово поразяване при употребата на които загубите на цивилното население ще растат.

На научна конференция в Москва На-чалника на Генералния щаб на Въоръжените сили на Руската федерация армейски генерал Валерий Герасимов казва, че на хибридните заплахи може да се противодейства само с подобни методи, затова е разработена концепцията „Мека сила“.

Тази концепция предполага доброволно въвлечане в орбитата на интересите на дадена държава, преди всичко за сметка на създаване на привлекателен образ в противовес на „твърдата сила“, опирайки се на принудата и парите. Вижда се, че „меката сила“ е активно използвана от страните от Запада, разпространявайки ценностите на демокрацията и правата на човека, като приобщава широката международна общественост към своята култура и потребителски предпочитания.

Съвременната война не е когато стрелят танкове и артилерия, самолети нанасят удари и войниците стоят на предната линия. Модерната война е като радиацията, не се чувства, но я има. Така в историята на човечеството са изчезнали много народи.

Всичко започва неусетно с помощ от неправителствени организации, които формират опозиция или „пета колона“ в противостоящата страна. Например руските източници твърдят, че в Украйна това са били „Свобода на словото „ и „ Американска демокрация за приятели на Америка“.

Следва развитие подобно на антиправителствените демонстрации на Майдана в Украйна или „Арабската пролет“ в

Египет, които прерастват в бунт. Създава се режим и стил на безмилостна гражданска война.

Бъдещата операционна среда значително се разширява с появата на „петото поле на боя“ - бойните действия се водят по земя, море, въздух, космоса и киберпространството. Цялото национално и културно и информационно пространство ще бъде изпълнено с текстове, филми и хора от друга култура, които целят промяна на националната идентичност.

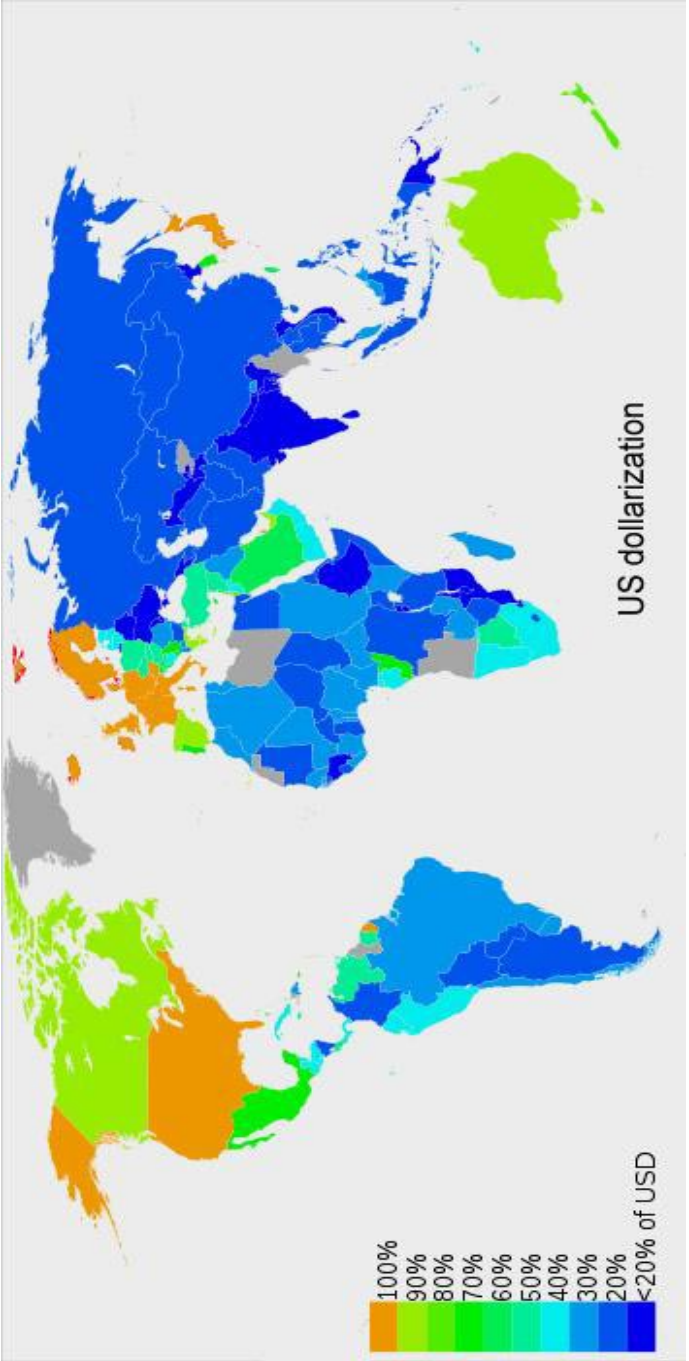
Дори някои автори твърдят, че има и шесто поле на боя – вашите мозъци.

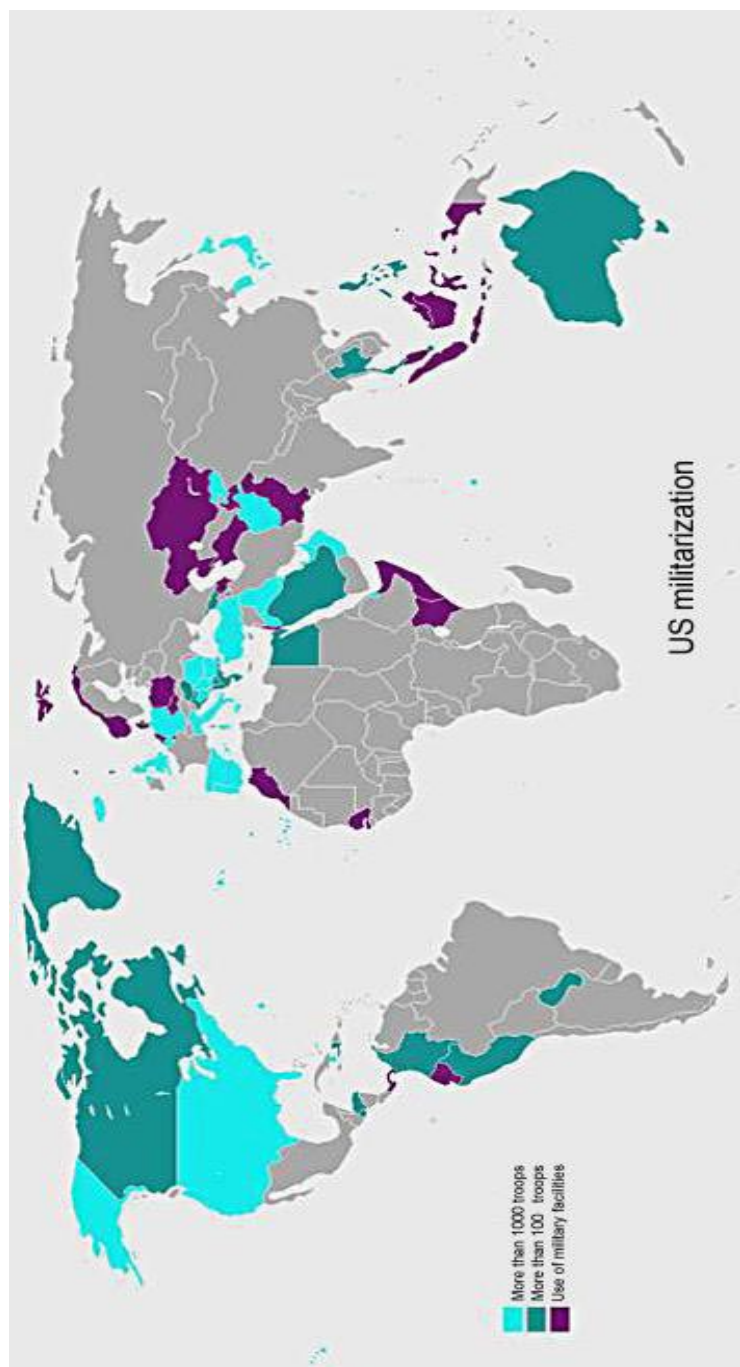
Между войната и мира вече няма ясно разграничение. Бившият командващ на съюзните сили в Афганистан, генерал D. Barno каза: „Ние ще участваме във войни, за които е трудно да се определи началото и края, бъдещите конфликти ще са в сянката на войната“.

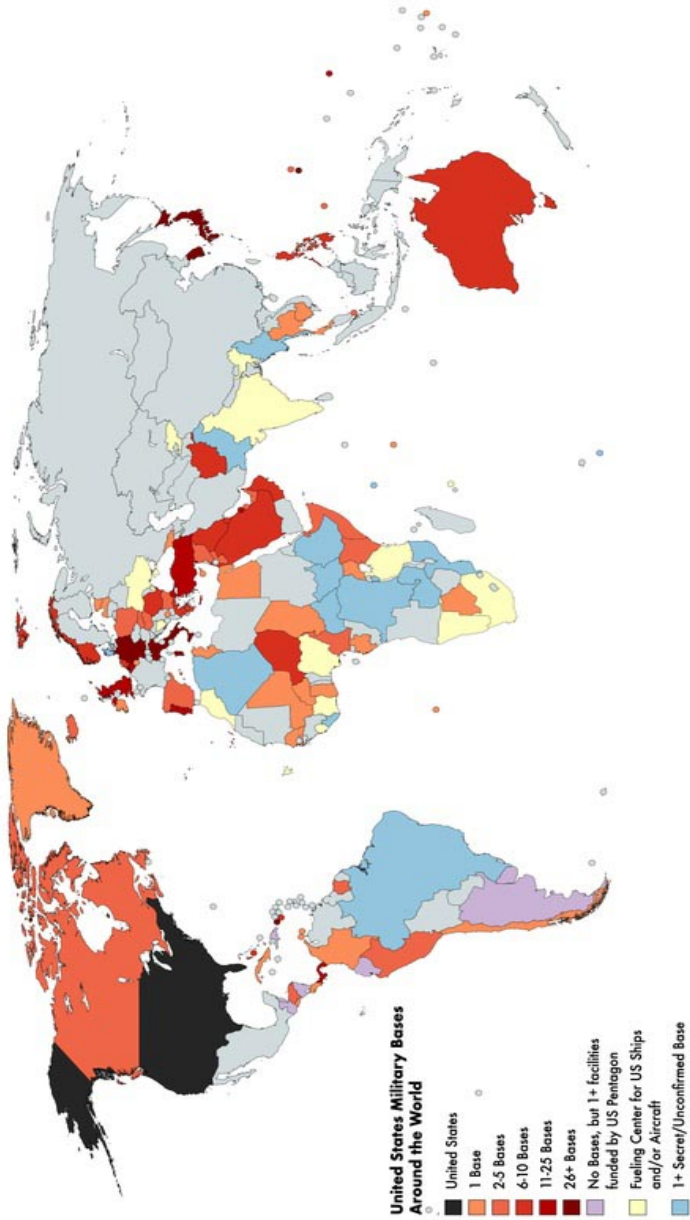
В теоретичен и практичен план, всички военни концепции се фокусират върху задачата за подтискане волята на врага, като подчиняването му е средство за постигане на целите. Затова една от най-важните задачи в съвременната война е въздействието на масовото съзнание на обществото.

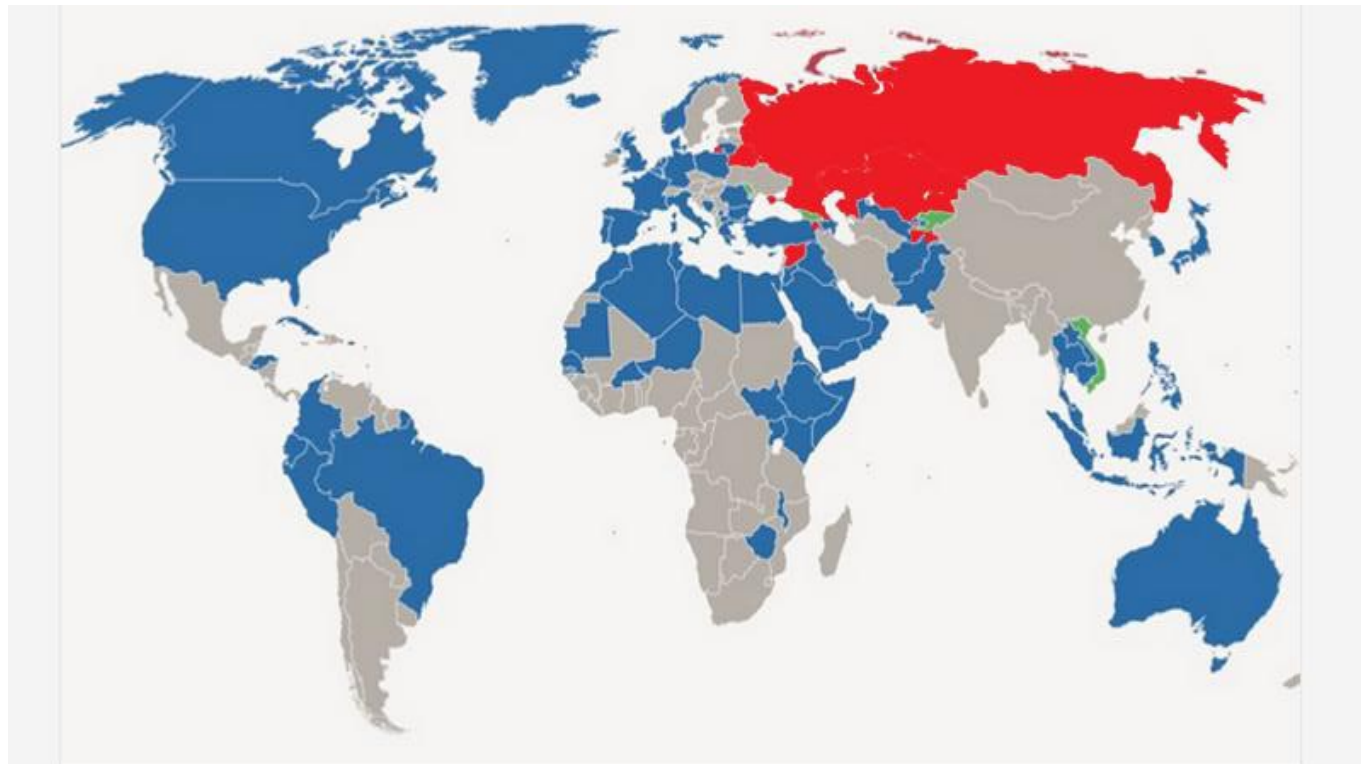
Основната печалба в съвременната война вече не са само ресурси, територия и власт, а новите промени в националния менталитет на победената нация. По този начин победителя печели бъдеще за своята цивилизационна култура.

Всяка от страните преследва свои интереси и цели и не са възможни компромиси. Понякога се сключва мир, но той е продиктуван от условията на по-силната страна. Победителят образува картината на следвоенния свят. Той съставя резултатите от победата си в международното и националното право и се радва на стратегическите последици от войната, като неконтролируемо използва ресурса на победените.

Военни бази на САЩ и Русия

ЛИТЕРАТУРА

- "Изкуството на войната", Сун Дзъ
"За войната", К. Клаузевиц
"Сблъсъкът на цивилизациите и преобразуването на световния ред", С. Хънтингтън
"Война и антивойна", Е. Тофлър
"Третата вълна". Е. Тофлър
"Войната", Г. Дайър
"Психология на войната", Л. Лешан
"Философия на сигурността", С. Мичев
"Информационна война", Цв. Семерджиев
"Генетичната програма" , Цв. Семерджиев
"Еволюция на концепциите за водене на война", Сп. Наука, П. Димов
"Военните конфликти в бъдеще", Сп. Наука и технологии, П. Димитров
"STATISTICS OF DEMOCIDE: Genocide and Mass Murder Since 1900", R. J. Rummel
"Cyber warfare", J. Carr
"The Evolution of the Laws of War", Sh. Jumper
"Recent Trends in Thinking about Warfare", A. Nofi
"The Evolution of Human Warfare", G. Pitman
"Что такое война ?", Д. Лангевише
"Война будущего", И. Попов, М. Хамзатов
"Войните на Англия", Ф. Грал
"Военните операции на САЩ", З. Гросман
"ТЕОРИЯ НА МЕЖДУНАРОДНИТЕ ОТНОШЕНИЯ", Г. Стефанов
"Дълбоката държава", Й. Начев
"ЕС, България и конфликтите на 21 век", Сборник статии, БИСПУР
"Паралелните държави в капиталистическия свят", В. Павлова
"История на тероризма", Н. Христова

<http://www.oxfam.org>

<http://www.hawaii.edu/powerkills/20TH.HTM>

* ЛИТЕРАТУРА

<http://sfera.zonebg.com/knigi.htm>

<http://sfera.zonebg.com/initiatives.htm>

<http://research.zonebg.com/pubs.htm>

ЗА КОНТАКТИ

sferagroup@gmail.com

